Mayk Hammer

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 1

Tay yayınları, Klodfarer Cad. 16 Kat 3
Türbe-İstanbul (1984) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Oriiinal adı: KISS ME, DEADLY

Türkçesi:
Yaprak Burcu

Dizgi: Merhaba Ofset/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Farların göz kamaştıran ışığında gördüğüm tek şey kocaman, kukla gibi kollarını sallayan bir kadın oldu. Öylesine bir küfür savurdum ki, kulaklarım uğuldadı. Direksiyonu hızla kırdım. Arka tekerlekler müthiş bir sesle kaydı, araba döndü. Uçurumdan aşağı uçmama ramak kalmıştı. Frenlerin durdurduğu tekerlekler yol kenarında derin bir iz bırakmıştı.

Büyük bir şans eseri, kadını ezmeden virajı almayı başarmıştım. Arkama yaslandım, tepeden tırnağa titriyordum. Dudaklarımın arasındaki sigara dizime düşmüş ve pantolonumu yakarak bir delik açmıştı. Onu alıp pencereden dışarı fırlattım. Yanık lastik kokusu havada asılı kalmış gibiydi. Şimdi şu şırfıntıya ağzının payını verebilirdim artık!

Ama, ona hiçbir şey yapamadım. Kadın arabamın kapısını açıp içeri atladı. Yanıma oturdu ve kapıyı kapadı.

— Teşekkür ederim, bayım! dedi.

Kendi kendime "sakin ol oğlum, sakin ol" diyordum. "Biraz kendine gel, sabret. Ondan sonra nasılsa yuvasını yaparsın ve kapı dışarı atarsın olur biter. Şehre kadar yürüsün, yosma."

Cebimden bir sigara çıkardım, fakat dudaklarıma götürmeden kadın çekti aldı elimden. İlk kez ellerine dikkat ettim. Onunkiler de benimki gibi titriyordu. Sigarasını yaktıktan sonra bir tane de kendime yaktım.

— Senin bu yaptığına budalalık derler, dedim.

Sözlerime aldırmadı.

Arkadan, viraja doğru gelen bir arabanın ışıkları göründü. Kadın geriye doğru baktı. Gözleri korku doluydu.

— Bütün gece burada mı duracaksınız, bayım?

— Ne yapacağımı ben de bilemiyorum. Seni şurdaki uçuruma atsam nasıl olur?

Arkadaki otomobilin farları arabamın arka camında parladı ve yolu ışık seline boğdu. Sonra yanımızdan rüzgâr gibi geçip gitti. Işıkta ona iyice baktım. Korkudan donup kalmıştım. Arabanın kırmızı stop lambası yolun ilerisinde kaybolduğu zaman soluğunu bıraktı ve arkasına yaslandı.

Güzel sayılırdı, ama yüzündeki ifade güzel olmaktan çok ilginçti. İri gözleri, dolgun dudakları ve omuzlarına dökülen açık sarı saçları vardı. Bedeni bir trençkotla sımsıkı örtülmüştü. Rüyalardaki gibi birden yolun ortasında belirivermesini düşündüm. Bir Viking. Çılgın bir Viking kadını gibi.

Marşa basıp arabayı çalıştırdım. Aklımı başıma toplamalıydım artık. Bir kaza olsa, neyse! Bir dağ yolunda yüz yirmiyle giderken pekâlâ olabilecek bir şeydi. Ama karanlıkta bir virajı alırken önünüze bir Viking kadınının atlaması olacak iş değildi. Camı indirip temiz havayı içime çektim.

— Buraya nasıl geldin?

— Sence nasıl olabilir?

— Bir arabadan atıldın mutlaka. Çıktığın adamı yanlış seçmişsin!

— Gelecek sefere iyi seçerim!

— Bence, bir daha sefere Azrail'den başkasını göremezsin.

Genç kadın alay ederek:

— Tavsiyene teşekkürler, dedi. Bundan böyle dikkat ederim.

Sigarasından bir nefes çekip dumanını ön cama doğru

savurdu.

— Bana bak, beni arabana almana eyvallah! Seni korkuttuğum için de özür dilerim. Ama bir sakıncası yoksa çeneni kapa ve beni götüreceksen götür, yoksa ineyim.

Sırıttım. Kadının onu tepeleyebilecek her cins adama meydan okuyacak kadar sağlam sinirleri vardı.

— Tamam kızım, dedim. Şimdi özür dileme sırası bende. Öyle berbat bir yer ki, ben de aynı durumda olsaydım böyle yapardım herhalde. Nereye gitmek istiyorsun?

— Sen nereye gidiyorsun?

— New York'a.

— Tamam, ben de oraya gidiyorum.

— Koskoca şehir o yavrum. Hangi kısmına gideceksin?

Yüzüne yine o donuk ifade gelmişti.

— Bir metro istasyonu olabilir. İlk rastladığımızda inerim.

Sesinin tonunu duyunca yine sırıttım. Bir virajı daha alıp düz yola çıkınca gaza dibine kadar bastım.

— Bütün erkeklerin aynı olduğunu mu sanıyorsun, kızım?

— Kapa çeneni!

Beni izlediğini hissediyordum. Ne zaman gözlerini indirdiğini ve ne zaman bana baktığını yan gözle görebiliyordum. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu fakat sözleri dilinin ucunda kaldı. Gözlerini pencereden dışarı gecenin karanlığına çevirdi, eliyle gözünü sildi. Bırak ağlasın! "Belki, böylece biraz daha nazik olmayı öğrenir" diye düşündüm.

Arkamızdan bir araba daha geliyordu. Sarışın onu benden önce görmüştü. Araba yanımızdan geçerken koltuğa sindi. Arabanın kırmızı ışığı ilerdeki şehir neon ışıklarına karışıp kayboldu.

Bir dönemeci hızlı alınca bana doğru kaydı ve omuzu omuzuma dokundu. Hemen kendini geriye çekti ve virajı dönene dek sıkı sıkı tutundu. Ona döndüm, ama cam-

dan dışarı bakmaya devam ediyordu ve yüzünde aynı soğuk ifade vardı.

Şehre girerken hızımı seksene, sonra da elliye düşürdüm. Yol kenarındaki bir levhada "Hanafield: Azami hız: 25 km." yazıyordu. Yarım kilometre ilerde otoyolun üzerinde bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Frene bastım. Yolun ortasında bir polis arabası duruyordu ve iki polis gelen arabaları kontrol ediyordu. Bizi geçen araba henüz kontrolden çıkmıştı. Polislerden biri elindeki feneri sallayarak yanaşmamı işaret etti.

İşler sarpa sarıyordu. Yanımda oturan kadına baktım. Kaskatı kesilmişti, dudaklarını öyle sıkmıştı ki, boğazından bir çığlık ha çıktı ha çıkacaktı.

Daha polise yaklaşmadan arabadan dışarı eğilerek yüzüme tutulan elektrik fenerine doğru başımı uzattım.

— Olay mı var, memur bey?

Şapkasını arkaya doğru atmıştı, dudağında sigarası vardı. Tabancasını kovboylar gibi takmıştı. Etkili olması için elini üzerine götürdü.

— Nereden geliyorsun, ahbap?

Bu çocuk tam polisti. Bu göreve atanmak için kaç para ödemişti acaba?

— Albany'den, memur bey. Ne vardı?

— Yolda hiç kimseye rastladınız mı? Otostop yapan birine?

Bir anda, sarışının elini elimin üzerinde hissettim. Sıcaktı ve samimiydi. Elimi alıp trençkotunun altına kaydırdı, yuvarlak ve pürüzsüz çıplak bacaklarının hareketini hissettim. Ona dokununca parmaklarım sertleşmişti. Sarışın duraksadığımı sanarak birden elimi iki dizinin arasına götürdü, sonra şüpheye yer vermemek için elimi dizleri arasına sıkıştırdı. Polise:

— Hiçbir şey görmedim, memur bey. Ne karım, ne de ben yol boyunca hiç kimseye rastlamadık. Olsaydı görürdük. Belki daha önce geçtiler, dedim.

— Daha önce geçmediler ahbap.

— Kimi arıyorsunuz?

— Bir kadını. Akıl hastanesinden kaçan bir kadını. Bir kamyona binip otoyola çıkmış. Yol üzerinde bir büfeye girmiş. Radyoda eşgali verilerek arandığını duyunca yine gözden kaybolmuş.

— Öyleyse bayağı ciddi durum. Onu arabasına alan adamın yerinde olmak istemezdim. Tehlikeli miymiş?

— Bütün deliler tehlikelidir.

— Eşgali nasıldı?

— Uzun boylu, sarışın. Bütün bildiğimiz bu kadar. Ne giydiğini kimse hatırlamıyor.

— A... artık gidebilir miyiz?

— Tabii, gidebilirsiniz.

Polis devriye arabasına geri dönerken ben de kontak anahtarını çevirdim. Gözlerimi yoldan ayırmadan elimi yavaşça çektim.

Bu kez sarışın kolumu tutup yanıma kayarak yaklaştı.

— Bak kızım, dedim, böyle numara çekmene gerek yok!

— Numara yapmadım, niyetim ciddiydi.

— Teşekkürler, ama buna gerek yoktu.

— İstemiyorsan beni metro istasyonunda bırakmak zorunda değilsin.

— İstiyorum.

Bu kez ayağıyla iterek ayağımı gaz pedalından kaydırdı.

— Şuraya bak, dedi.

Başımı çevirdim. Trençkotunun önünü açmıştı ve gülümsüyordu. Trençkotun altına hiçbir şey giymemişti. Çırılçıplaktı. Kadife tenli bir Viking. Gölgelerin içinde her soluk alışında kımıldayan bu vadiler ve tepeler beni davet ediyordu. Oturduğu yerde kıvrandı, bacaklarıyla çok hoş ve tahrik eden bir hareket yaptı ve gülümsedi.

Bu gülüş bana yabancı değildi. Onu tanımıyordum, ama bu gülüşü iyi bilirdim. Ateş gibi yakan davetkâr bir profesyonelin gülüşüydü bu, başka da bir şey değildi. Uzanıp trençkotunu kapattım.

— Üşüteceksin, dedim.

Gülüşü çarpıldı.

— Yoksa beni gerçekten deli sanarak korkuyor musun?

— Umurumda bile değil. Şimdi kapa çeneni.

— Hayır kapamayacağım. Öyleyse beni neden korudun?

— Çocukken bir köpeği yakalamak üzere olan bir belediye memuru görmüştüm. Ona bir tekme atıp köpek yavrusunu kaptığım gibi kaçmıştım. Lanet olası köpek beni ısırıp kaçtı, ama yine de yaptığımdan memnundum.

— Anlıyorum. Ama, polisin sözlerine inandın.

— Arabanın önüne atlayan birinin aklından şüphe etmek gerek. Şimdi kes sesini!

Gülüşü değişti, şimdi zoraki değilmiş gibiydi. Ona bakıp sırıttım ve başımı çevirdim.

— Biraz oyalanacağız, dedim.

— Ne var?

— Hiç.

Arabayı yolun kenarındaki servis istasyonuna çektim ve benzin pompasının önünde durdum. Binadan çıkan oğlan gözlerini ovalıyordu. Ona doldurmaşını söyledim. Benzin kapağını açmak için arabadan inerken kapının açıldığını ve kapandığını işittim. Sarışın binaya doğru yürüdü, içeri girdi ve ben parayı öderken geri döndü.

Otomobile döndüğümde halinde bir değişiklik olmuştu. Yüz hatları yumuşamıştı ve rahatlamış görünüyordu. Yeniden yola çıktığımızda yanımızdan bir araba geçtiği halde sarışın aldırış bile etmedi. Trençkotu yine iliklenmişti, gülüşü artık sahte değildi. Başını arkaya doğru yasladı ve gözlerini kapadı.

Bu değişikliğin nedenini anlayamamıştım. İlk yapacağım şey gördüğüm ilk metro istasyonunda onu ekmek olacaktı. Keşke yapabilseydim. Tehlikenin yaklaştığını seziyordum...

Sarışın beş dakika kadar yolu gözledi ve:

— Sigaran var mı? dedi.

Bir sigara uzattım ve çakmağı işaret ettim. Sigarasından derin bir nefes çekti pencereden dışardaki gri sise baktı.

— Ne olup bittiğini merak ediyor musun? dedi.

— Fazla değil.

— Ben bir... hastanedeydim.

Sigarasından yine derin bir nefes çekti. Sigara neredeyse bitiyordu.

— Beni oraya zorla götürdüler. Kaçmayayım diye elbiselerimi de alıp sakladılar.

Anlamış gibi başımı salladım.

— Belki beni anlayacak birini bulurum. Belki sen... beni anlarsın.

Bir şey söylemek istedim, ama fırsat olmadı. Bulutların arasında gizlenen ay birden ortaya çıkarak ortalığı ışığa boğdu. Soluk sarı ışığı yolu yer yer gölgelendirdi. Bunların içinde gözüme daha koyu bir gölge ilişti. Bu siyah bir arabaydı. Dönerek yolun ortasında durmuş, geçişi kesmişti. İkinci kez lastiklerin kulakları tırmalayan sesini işittim. Bu sefer yanımdaki kız camların tuzla buz oluşuna karışan korkunç bir çığlık kopardı.

Bir tekmede kapıyı açıp fırladım. Arabadan dışarı bir sürü adam fırladı. Başımızın belaya girdiğini anlamak için fazla zeki olmaya gerek yoktu. Ama, işin bu kadar berbat olacağını düşünmemiştim. Heriflerden birinin elindeki tabancanın namlusundan gecenin karanlığını yaran bir alev göründü. Kurşunun vınlamasıyla arkamda bir çığlık koptu.

Herif ikinci kurşunu sıkmaya vakit bulamadan yumruğum suratında patladı. Suratı darmadağın olmuştu. Onun arkasındaki herifin üzerine atladığım sırada, başımın arkasında ıslığa benzer bir ses duydum. Omuzumda güm diye patladı. Kolum birden uyuştu. Copu sallayan herife dönüp bir tekme salladım. Ama iş işten geçmişti. İkinci bir ıslık sesiyle bu kez cop kafama indi. Gözlerim karardı. Kendimden geçip zaman ve mekandan uzaklaşmadan önce bir tufaya geldiğimi ve şu hergelelerden na-

sıl nefret ettiğimi düşündüm.

Yerde uzun süre kalmadım. Lanet bir sancıyla beynim zonkluyordu. Her kalp atışında kulaklarımı müthiş bir uğultu dolduruyor, gözlerim kapalı olduğu halde yıldızlar çakıyordu.

Kulağıma boğuk çığlıklar, kesik hıçkırıklar, kızgın sert bağırışlar geliyordu. Ne olduğu anlaşılmıyordu. Bu seslere bir de arabanın motor sesi karışıyordu. Yerimden kımıldamaya çalıştım, ama nafile. Beynimin dışında her yerim uyuşmuş gibiydi. Derken birisi belimden kavradı ayaklarımın ve ellerimin yerde sürtündüğünü hissettim. Bu esnada bir çığlık koptu ve hemen kesildi. Olup biteni anlamaya başlıyor gibiydim.

Böyle zamanlarda hiçbir şey düşünemezsiniz. Olanları hatırlayıp baştan sona kafanızda toplamak ve yerlerine koymak istersiniz. Fakat, bunu bir türlü beceremezsiniz. Acınızı bile bastıran derin ve gittikçe büyüyen bir nefret ve çılgınlık doldurur içinizi yalnızca. Bu işi yapan hergeleyi tutup hemen oracıkta nallamak için yanar tutuşursunuz. Ama, çok geçmeden bunu yapamayacağınızı anlarsınız.

Beni yere bıraktılar. Kollarımın ve bacaklarımın hali berbattı. Kollarım vıcık vıcık kan içindeydi. Ağzım yapış yapıştı. Yanımda bir şey kımıldadı ve bir çift ayak gördüm. Demek yalnız değildim. Biraz ilerde üç dört çift ayak daha gördüm. Gıcır gıcır ayakkabıların üzerinde ince bir toz tabakası vardı. Bir tanesininki ayak ucuna doğru çentik çentik kazınmıştı. Dört çift ayak da aynı yöne dönmüştü. O tarafa bakınca kadının bir iskemlede oturduğunu ve ona neler yaptıklarını gördüm.

Şimdi üzerinde trençkotu yoktu ve beyaz teninde korkunç çürükler ve yaralar vardı. Kendini iskemleye bırakmıştı ve ağzından mırıldanır gibi garip sesler çıkarıyordu. Sarışının başında duran adam ona öyle bir şey yapmıştı ki, kadının ağzı açıldı, bağırmak istedi, fakat ses çıkmadı.

Biri:

— Yeter! dedi. Bu kadar yeter.

Öteki:

— Yine de konuşabilir, diye cevap verdi.

— Artık konuşamaz. Böyle birini daha önce de gördüm. Bu kadar ileri gitmekle aptallık ettik, ama başka çaremiz yoktu.

— Dinle...

— Emirleri ben veririm, sen dinle!

Bir adım geri attı.

— Pekâlâ, devam et! Ama, ağzından hiçbir şey alabilmiş değiliz.

— Bu kadarı yeter. Yine de başkalarından daha çok şey biliyoruz. Bu yavru artık kimseye bir şey söyleyemez. Onu buradan götürmeliyiz şimdi. Her şey hazır mı?

— Evet. Herifi de yollayacak mıyız?

— Tabii. İkisini de yola çıkarın.

— Ayıptır, kızın üstünü giydirelim.

— Seni domuz! Ne söylenirse onu yap. Siz ikiniz onları taşımaya yardım edin. Yeteri kadar vakit harcadık zaten bu işe.

Aklıma gelen en berbat küfürleri onların yüzüne haykırmak istiyordum. Ama boğazım düğümlenip kalmıştı. Başımı dizlerimden yukarı kaldıramadığım için yüzlerini göremiyordum, ama seslerini hafızama yazmak için can kulağıyla dinliyordum. Bir dahaki sefere yüzlerine bile bakmadan seslerini duyduğum yerde tanıyıp zımbalayacaktım. İtoğlu itler! Orospu çocukları!

Dizlerimden ve omuzlarımdan tutup kaldırdılar. Tam heriflerin yüzlerini görmeyi umduğum anda acıdan yine kendimden geçtim. Bir ara bulutlar dağılır gibi oldu ve yolun kenarında duran arabamı gördüm. Arka tekerlekleri kriko ile kaldırmışlar, öne ve arkaya kırmızı işaret lambaları koymuşlardı.

Ustaca bir dümendi bu. Yanından geçenler arabanın bozulduğunu, sahibinin de sinyal lambalarını koyup şehre yardım istemeye gittiğini zannederdi. Kimsenin şüp-

hesini çekmezdi. Sonra yine kendimden geçtim.

Derin ve korkunç bir uykudan uyanır gibiydim. Acıdan inleyerek gözlerimi açtım. Ama aniden rüya görmediğimi, acı gerçeği tüm çıplaklığıyla yaşadığımı farkettim.

Sarışın, arabanın içindeydi. Önü açık trençkotundan çıplak bedeni görünüyordu. Başı kanapeye dayalıydı. Gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Sarsıldı ve üzerime yıkıldı.

Ama canlı olduğundan değil ha! Araba arkadan itiliyormuş gibi öne doğru gidiyordu.

Her nasılsa kalktım ve direksiyonun üzerinden öne doğru baktım. Bir metre ilerde uçurumun kenarı gözüküyordu. Elimi kapının tokmağına attığım anda araba uçurumun kenarındaki korkulukta açılan yerden burun üstü zifiri karanlıklara gömüldü.

II. BÖLÜM

— Mayk!..

Sese doğru başımı çevirdim. Kumsala çarpan sörfün uğultusuna benzer bir gürültü doldurdu beynimi.

— Mayk!

Gözlerimi açtım. Işık yanıyordu, ama aldırmadım. Önce koyu bir gölge seçebildim. Sonra sis dağıldı ve gölge güzelliğe dönüştü.

— Merhaba yavrum! dedim.

Velda'nın dudakları sonsuz mutlu bir tebessümle aralandı.

— Dönmene çok sevindim, Mayk.

— Ben de... sevindim. Nasıl geldim buraya?

— Şimdi konuşma. Doktor fazla yormayın,dedi. Yoksa beni dışarı atar.

Ona gülümsemeye çalıştım. Velda elini elimin üzerine koyup sıktı. Elleri sıcacık ve yumuşaktı, her şeyin yolunda olduğunu ifade ediyordu. O eli sıkıca tuttum. Ne kadar geçti, bilmiyorum. Uyandığımda eli hâlâ elimin üzerindeydi.

Doktor işini bilen ufak tefek bir adamdı. Yaralarımı dikkatle muayene edip metrelerce gazlı bezi sardıktan sonra çıkarken döndü. Saatine baktı ve:

— Yalnızca otuz dakika, bayan. Yeniden dinlenmesini istiyorum, dedi.

Velda elimi sıktı.

— Daha iyisin değil mi?

— Herhalde.

— Pat dışarda bekliyor. İçeri alayım mı?

— Al...

Velda kalkıp kapıya gitti. Birisiyle bir şeyler konuştu. Bir dakika sonra Pat o aptalca gülüşüyle karşımdaydı.

— Kıyafetimi beğendin mi?

— Harika! Beyaz sana iyi gidiyor, dedi. Oysa, ben üç gün önce cenaze töreninde giyecek siyah elbiseyi nereden bulacağım diye düşünüyordum.

İyi çocuktu Pat, esaslı polisti. Şık giyinirdi, ama esprileri bazen buz gibi ürpertirdi. Sözlerini anlayınca alnım kırıştı.

— Üç gün önce mi?

Başıyla onayladı ve yatağın yanındaki sandalyeye yayılarak oturdu.

— Evet, bu iş başına pazartesi günü geldi. Bugün perşembe.

— Vay canına!

Velda'ya bir göz attı. Anlamını çıkaramadığım bir bakış. Velda dudağını ısırdı. Kırmızı boyalı dudakları arasından dişleri parıldıyordu. Başıyla onayladı. Pat:

— Olan biteni hatırlıyor musun, Mayk? dedi.

Bu tonu bilirdim. Ciddi ve endişeliydi. Belli etmemeye çalışıyordu ama beceremiyordu. Yutmadığımı anlayınca gözlerini yere indirdi ve paltosunun kenarıyla oynamaya başladı.

— Hatırlıyorum, dedim.

— Bana anlatır mısın?

— Neden?

Bu kez şaşırmış gibi yaptı. Yine yutturamayınca:

— Nedeni yok, dedi.

— Bir kaza geçirdim, o kadar işte.

— O kadar mı?

Yine sırıtarak Velda'ya baktım.

— Belki sen bana neler olup bittiğini anlatırsın, yavrum. Bu dost müsveddesi yanaşmıyor...

— Pat'a sor. Bana da hiçbir şey söylemiyor.

— Top sende Pat, dedim.

Beni süzdü.

— Gıcıklık yapmasana. Sorguya çekilmesi gereken biri varsa, o da sensin... ben değil.

— Tabii, ama yasal haklarım olduğunu unutma. Sen devam et.

— Tamam! Yalnız şu sesini kıs biraz, yoksa doktor hemen gelip beni sepetler. Arkadaşım olmasaydın çevremde dolaşıp duran şu gözcü köpeklerini hiç çekmezdim. Sorguya çekilmene daha vakit var.

— Beni kim sorguya çekmek istiyor?

— Kim istemiyor ki? Eyalet polisleri, federal ajanlar... Kaza, New York eyaletinde oldu, ama şu anda Jersey sınırındaki bir hastanedesin. New York polisi de seni dört gözle bekliyor.

— Burada biraz daha kalırım.

— Federal polisin hangi eyalette olduğuna aldırdığı yok ama...

— Sen lafı uzatmadan şu işi açıklasana Pat, dedim.

Yüzüne dikkatle baktım. Neyi gizlemeye çalışıyordu acaba? Pat tırnaklarına bakıyordu.

— O otomobilin içinden sağ çıktığına şükret. Uçurumun kenarında kapı açılmış ve sen fırlamışsın. Seni çalılara takılmış buldular. Şansına iki motosikletlinin dikkatini çekmiş yanan arabanın dumanı. Arabadan eser kalmadı şimdi.

— Arabada bir de kadın vardı, dedim.

— Ona da geleceğim. (Başını kaldırıp yüzümü süzdü.) Kadın ölmüştü, Mayk. Kimliği tespit edildi.

— Bir akıl hastanesinden kaçmıştı, diye tamamladım.

— Şu eyalet polisleri onu bulunca çok acıdılar. Neden onları atlattın?

— Havalarını beğenmedim.

Bu açıklamam yeterliymiş gibi başını salladı.

— Gaganı açmadan önce düşünsen iyi olur, Mayk.

— Neden?

— Kadın kazada ölmemiş.

— O kadarını ben de tahmin ediyorum.

Belki de bu kadar sakin olmamalıydım. Dudakları gerildi ve yumrukları sıkıldı.

— Saçmalamayı bırak Mayk, ne biçim işlere burnunu soktuğunun farkında mısın?

— Hayır. Öt de öğrenelim.

— Ölen kadın federal polis tarafından sıkı bir gözetim altında tutuluyordu. Kadının çok önemli bir mesele hakkında bilgisi varmış ama bunun ne olduğunu bilmiyorum. Kongrenin yapacağı gizli bir oturumda ifade vermeden önce bozuk sinirlerinin tedavisi için bir hastaneye yatırılmıştı. Akıl hastanesinin kapısında iki tane ayı gibi polis nöbet tutuyordu. Washington, olayda senin parmağın olduğu kanısında. Kadını hastaneden senin çıkarıp temizlediğini düşünüyorlar.

Uzandım, gözlerimi tavana diktim.

— Peki sen ne düşünüyorsun, Pat?

— Senin söyleyeceklerini bekliyorum.

— Söyleyeceğimi söyledim.

— Kaza mı yani? (Kahrolası gülüşü iyice alaylıydı.) Arabana çırılçıplak bir kadının binmesi, yolları kesen polise yalan söylemen, arabanın uçuruma yuvarlanmasından önce kadının ölmesi de mi kazaydı? Daha iyi bir şey bulmalısın, arkadaş! Bunu çok iyi becerirsin. Cinayete kaza süsü vermek istersen, verirsin...

— Ama kazaydı.

— Mayk, beni dinle... Bu işe ne süsü verirsen ver. Ben polisim ve başın dertteyse seni kurtarabilirim, ama bana her şeyi olduğu gibi anlatman şartıyla. Bu federal ajanlar işin içine girdi mi kaza masalıyla paçanı kurtaramazsın.

Velda çenemi tutup kendisine doğru çevirdi.

— Bu iş çok büyük Mayk, dedi. Ayrıntıları hatırlamıyor musun?

Öyle ciddiydi ki gülmem tuttu. Burnuna bir öpücük kondurup dışarı yollamalıydım onu.

— Bu olay bir kazaydı, dedim. Onu Albany yolunda arabama aldım. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Başı dertte gibiydi. Arabayı durduran polisin küstah tavrına bozuldum ve onu ele vermedim. On beş kilometre kadar ilerde önümüzü bir araba kesti. Şimdi anlatacaklarıma inanmayacaksınız. Küfürü basıp arabadan fırladım. Biri bana ateş etti. Iskaladı ama kafama öyle bir darbe yedim ki, bir daha kendime gelemedim. Ondan sonra bizi nereye götürdüklerini bilmiyorum. Bildiğim bir tek şey var: Kadından zorla bir şey öğrenmek istiyorlardı. Ama, kadını yola getiremediler. Sonra bizden kurtulmak istediler. İkimizi de benim arabama koyup uçurumdan aşağı yuvarladılar...

Pat sordu:

— Kimdi onlar?

— Yemin ederim bilmiyorum. Beş veya altı kişiydiler.

— Onları tarif edebilir misin?

— Yüzlerini görmedim. Ama seslerini duysam belki tanırım.

Bu "belki" fazlaydı. O heriflerin söylediği her sözü hatırlıyordum. Ölene dek de unutmayacaktım. Ya da onları öldürene dek.

Odaya bir sessizlik çöktü. Velda'nın ifadesi "hepsi bu mu?" der gibiydi.

— Doğru söylemediğimi sanıyorsun, değil mi? dedim Pat'a.

— Belki. Onu araştıracağım. Henüz çözemediğim noktalar var.

— Nasıl mesela?

— Parmaklıktaki aralık mesela. Yavaş giden bir araba bunu yapamaz.

— Onlar yapmışlardır.

— Belki de. Onlar kadınla uğraşırken senin araban neredeydi?

— Yolun kenarına park edilmişti. Park lambaları da yanıyordu.

— İyi numara.

— Ben de öyle düşündüm.

Pat bir an durakladıktan sonra Velda'ya baktı, sonra gözlerini bana dikti.

— Herkese bu hikâyeyi mi anlatacaksın?

— Başka ne olabilir?

— Tamam, ben ilgileneceğim. Umarım yanlış yolda yürümüyorsundur. İyi uykular sana. Kendine iyi bak.

— Yataktan kalkınca bu işi ben de biraz karıştıracağım Pat, dedim.

Pat, eli kapının tokmağında durdu.

— Başına bela arama, Mayk. Yeteri kadar var zaten.

— Ben öyle kafama cop yiyip uçurumdan aşağı atılmaktan pek hoşlanmam, arkadaş!

— Mayk...

— Sonra görüşürüz, Pat.

Velda'nın kolunu tutup saatine baktım.

— Beş dakikan var. Nasıl geçirelim?

Yüzündeki ciddi ifade hemen dağıldı. Şimdi karşımda uzun boylu, şehvetli ve dolgun kırmızı dudakları her an dudaklarıma biraz daha yaklaşan bir kadın vardı. Koyu siyah saçlarıyla Velda. O kadar güzeldi ki, ona bakmaya kıyamıyordum.

Yüzümde gezinen elleri yumuşacıktı. Ateşli ve aç dudaklarıyla beni yutacak gibiydi. Üzerimdeki battaniyeye rağmen göğsüme bastırdığı memelerinin sürtünüşünü hissediyordum. İstemiye istemiye dudaklarını benden kaçırdı. O zaman boynunu ihtirasla öptüm ve dudaklarımı omuzlarının üzerinde gezdirdim.

— Seni seviyorum Mayk, dedi. Başın belada olsa bile senin her şeyini seviyorum.

Bir parmağını yanağımdan aşağıya indirdi.

— Şimdi ne yapmamı istiyorsun, söyle bakalım?

— Hemen işe başla yavrum, dedim. Bütün olanları araştır. Kadının kaçtığı hastaneyi gözden geçir. Yapabilirsen Washington'la ilişki kur.

— Bu kolay olmayacak.

— Başkentte sır saklanmaz, kızım. Birtakım söylentiler dolaşıyordur şimdi.

— Peki sen ne yapacaksın?

— Ben de burada federal polisi işin kaza olduğuna inandırmaya çalışacağım.

Gözleri açıldı.

— Yani... Öyle olmadığını mı söylüyorsun.

— Hayır. Doğru söyledim. Ama kimseyi inandıramayacağım galiba.

Elini okşadım. Doğrulup ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü.Vücudunun en ufak bir hareketini bile kaçırmadan onu izledim. Kalçalarını kıvırışında ve omuzlarını sallayışında vahşi hayvanları andıran bir şey vardı. Belki bu Kleopatra'da da vardı, Josephine'de de. Ama ikisi de onun gibi olamazdı.

— Velda, dedim. (Ne söyleyeceğimi gayet iyi biliyordu.) Bana bacaklarını göster!

Velda çapkınca gülümsedi. Gözlerinde kıvılcımlar yanarak hiçbir artistin veremeyeceği bir poz aldı. Şahane bir şeytandı, ancak bir tek erkeğin görebileceği bir şehvet kraliçesiydi. Etekliğinin ucunu çabucak yukarı sıyırdı. Önce naylon çorabın altından büyülü uyumuyla biçimli bacakları göründü. Sonra naylon çorap sona erdi ve Velda'nın dolgun beyaz baldırları başladı.

— Tamam yavrum, yeter, dedim.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Velda şuh bir kahkaha attı. Bana bir öpücük yolladı ve gülümsedi.

— Şimdi ne durumda olduğunun farkına vardın mı?

Varmıştım. Enayinin tekiydim ben.

III. BÖLÜM

O gün yine pazartesiydi, yağmurlu berbat bir gün. Gökten boşanırcasına yağmur yağıyordu. Pencereden dışarı baktığımda ıslaklığı duyar gibi oldum. Kapı açıldı ve doktor:

— Hazır mısın? dedi.

Döndüm ve sigaramı attım.

— Evet. Aşağıda beni bekliyorlar mı?

Başını salladı.

— Ne yazık ki öyle!

Sandalyenin üzerinden şapkamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

— Onları uzun süre benden uzak tuttuğunuz için teşekkür ederim doktor, dedim.

— Böyle gerekiyordu. Epey tehlike geçirdiniz genç dostum. Hâlâ daha bazı sorunlar çıkabilir.

Kapıyı çıkmam için açtı. Asansörü çağırdı ve yanımda sessizce gelmesini bekledi. Aşağıya inerken gözünü üzerimden ayırmadı.

Lobiye geldiğimizde arkadaşça el sıkıştık ve kasaya doğru yürüdüm. Kasiyer adımı kontrol etti ve tüm hesabımın sekreterim tarafından kapatıldığını söyledi. Elime de bir fatura sıkıştırdı.

Geri döndüğümde onları ellerinde şapkalarıyla nazik bir şekilde beni bekler buldum. Pişkin adamlar. Keskin bakışlı. Kalabalıkta görseniz hemen ayırdedemezdiniz onları. Ceketin altında ne bir tabanca şişkinliği ne de

yüksek topuklu ayakkabılar. Ne çok şişman, ne çok zayıf. Yüzleri hiçbir şeyi yutmayan cinsten. Mavi çizgili elbise giymiş uzun boylu olanı:

— Arabamız kapıda bekliyor, Bay Hammer, dedi.

Etrafımı çevirdiler. Hep birlikte kapıya doğru yürüdük ve dışardaki arabaya bindik. Dokuzuncu Cadde'de, onların merkez olarak kullandıkları gri binaya gelmiştik.

Hepsi de efendi çocuklardı. Şapkamla pardösümü aldıktan sonra oturmam için bir koltuk gösterdiler ve konuşacak kadar iyi olup olmadığımı sordular. Hazır olduğumu söyleyince bu kez bir avukat isteyip istemediğimi sordular. Sırıttım.

— Hayır, siz sorularınızı sorun. Cevap vermeye çalışacağım. Yine de teşekkürler.

Uzun boylusu arkamdaki birine bir işaret yaptı.

— Dosyayı getirin, dedi.

Arkamda bir kapı açılıp kapandı. Uzun boylu bana doğru eğildi.

— Evet Bay Hammer, şimdi meseleye gelelim. Durumdan tamamiyle haberdar mısınız?

Yekten:

— Hiçbir durumdan haberdar değilim, dedim.

— Sahi mi?

— Bak arkadaş, sen FBI olabilirsin,ben de gırtlağıma kadar sizin çok ilgilendiğiniz bir meseleye batmış olabilirim. Her şeyden önce bir noktada anlaşalım. Ben blöfe pabuç bırakmam. Federal polisinkilere bile. Ayrıca, yasaları da çok iyi bilirim. Size kendi ayağımla gelişimin bir tek nedeni, işi en kısa yoldan bitirmek. Çünkü yapacak çok işim var ve arkamda kuyrukla gezmekten hoşlanmam. Anlaşıldı mı?

Hemen cevap vermedi. Kapı yine açılıp kapandı ve başımın üzerinden dedektife bir dosya uzatıldı. FBI ajanı aldı, açtı ve göz gezdirdi. Ama okumuyordu. Dosyanın içindekileri ezbere bildiğinden eminim.

— Dosyanızda gözüpek bir adam olduğunuz yazılı Bay Hammer, dedi.

— Pek çok kişi böyle söyler.

— Anladığıma göre polisle aranızda birçok kez anlaşmazlık olmuş.

— Siz sonuca bakın.

— Baktım. İstersek elinizden özel dedektif belgenizi alabilirim.

Arkama yaslandım.

— Size işbirliği yapabileceğimizi söylemiştim. Hâlâ blöf yapıyorsunuz.

Gözlerini dosyaya çevirdi.

— Biz blöf yapmıyoruz. New York polisi de sizi istiyor. Onlarla hemen konuşmak ister misiniz?

Bu iş canımı sıkmaya başlamıştı.

— İsterseniz konuşurum, dedim. Nihayet onlar da çene yoracak değiller mi?

— Yolda kontrol noktasında durmadınız.

— Yanlış, dostum. Durdum.

— Ama memura yalan söylediniz.

— Evet, söyledim. Yeminli ifade vermiyordum ya. Polisin aklı başında olsaydı yanımdaki kadına da bir iki soru sorardı.

Sigaramın dumanını tavana doğru üfledim.

— Peki, arabanızda ölü bulunan kadın...

— Yine diliniz sürçüyor. Çok iyi biliyorsunuz ki, kadını ben öldürmedim.

Gülüşü tembeldi.

— Nereden bilelim?

— Çünkü kadını ben öldürmedim. Nasıl öldürüldüğünü de bilmiyorum. Tabancayla öldürülmüşse, dairemi araştırıp silahımın orda olduğunu görmüşsünüzdür. Boğularak öldürülmüşse, boynundaki izlere benim parmaklarımın uymadığını biliyorsunuzdur. Bıçaklanarak öldürüldüyse...

FBI ajanı sakin:

— Kafası sert bir aletle parçalanmış, dedi.

O zaman aynı derecede sükûnetle:

— O halde kadının kafasındaki yara ile benim ba-

şımdaki yaranın aynı aletle yapıldığını saptamışsınızdır ve böylece onu benim öldürmediğimi biliyorsunuzdur, dedim.

Karşımdakinin sözlerime kızmasını beklerken gülerek arkasına yaslandı. Arkamdaki ise, gülmesini zor tuttu.

— Peki, Bay Hammer, anlaşılan çok şey biliyorsunuz. Ama unutmayın biz en çetin cevizleri bile kırabiliriz. Söylediklerinizin hepsini yaptık. Bunu umuyor muydunuz?

Başımı salladım.

— Ben polisi küçümsemem. Kendi yağımla kavrulup gidiyorum işte. Şimdi öğrenmek istediğiniz bir şey varsa, memnuniyetle söylerim.

Bir an düşündü.

— Yüzbaşı Pat Chambers bize ayrıntılı bir rapor verdi. Her şeyi araştırdık... Bu olaydaki rolünüz sizin kişiliğinize de uyuyor. Yalnız bir şeyden emin olun lütfen, Bay Hammer. Peşinizde değiliz. Bu işte suçunuz yoksa, masumsanız bir diyeceğimiz kalmıyor.

— Çok iyi. Öyleyse suçsuz olduğum anlaşıldı.

— Bildiğimiz kadarıyla öyle.

— Umarım, New York polisine de bildirirsiniz.

— Gereken talimatı veririz.

— Teşekkürler.

— Yalnız bir şey daha var...

— Evet?

— Hakkınızdaki rapor zeki bir insan olduğunuzu belirtiyor. Bu mesele hakkında siz ne düşünüyorsunuz?

Sigaramı, masadaki kül tablasında söndürüp ona baktım.

— Kadın bilmemesi gereken bir şeyi biliyordu. Bu işi çevirenler kimse, iyi oyun oynadılar. Önümüzü kesen araba, sanırım ben kadını arabaya aldıktan sonra yanımızdan geçen ilk otomobildi. Orası bu işe uygun olmadığı için daha ileri gidip uygun bir yerde pusu kurdular. Kadın konuşmayınca onu temizlediler. Sonra da bu işe bir

kaza süsü vermek istediler.

— Evet, biz de böyle düşünüyoruz.

— Sakıncası yoksa şimdi ben size bir soru sorabilir miyim?

— Tabii, buyrun.

— Öldürülen kadın kimdi?

Omuz silkti.

— Berga Torn adında bir kadın. Barlarda dansözlük, konsomatrislik yapardı. Gangsterlerin metresiydi ve bunun gibi seksle ilgili aklına gelen her şeyi yapardı.

Başımın üzerinden yine bir dosya geçti.

— Bilmiyordum.

— Bilmemeniz gerekirdi, Bay Hammer. (Yüzünün ifadesi buz kesildi.) Artık gidebilirsiniz. Çok teşekkürler.

Kalktım, şapkamı giydim. Çocuklardan biri bana kapıyı açtı. Döndüm ve sırıttım.

— Bir gün öğrenirim. (İyice sırıttım.) Başkaları da öğrenebilsinler diye...

Kapıyı kapayıp çıktım. Bir an durup duvara yaslandım. Başımdaki zonklamanın ve gözlerimde yanan ışığın geçmesini bekledim. Ağzım zehir gibiydi, tükürmek istiyordum. İçimden bir kin yükseldi ve yine kulaklarım uğuldadı. Böylesi daha iyi diye düşündüm. Onları hiç unutmam ve seslerini duyduğum an sonları gelir.

Asansöre atlayıp aşağı indim. Taksi çağırıp Pat'ın adresini verdim. Kapıdaki nöbetçi, Pat'ın odasında olduğunu söyledi. İçeri girdiğimde, Pat oturmuş beni bekliyordu. Dostça gülmeye çalıştı.

— Nasıl gitti Mayk? dedi.

— Berbattı. Ayağımla bir iskemle çekip çöktüm. Beni oraya niye çağırdıklarını bilmiyorum, ama boşuna vakit kaybettiler.

— Onlar boşuna hiç vakit kaybetmezler.

— Ne yaptılar peki?

— Onlara seninle ilgili bilmedikleri bazı şeyler söylemiştim. Senin ifadenle karşılaştırmak istediler herhalde.

— Hiçbir şey elde edememişler.

— Etmelerini de beklemiyordum. Bir iskemle daha çektim, ayaklarımızı uzattık.

— Sen de onlara bazı şeyler sordun herhalde?

— Evet, kadının adını öğrendim: Berga Torn.

— Hepsi bu mu?

— Bu bir kısmı, sende bir şey yok mu?

Pat gözlerini indirip ellerine baktı.

— Mayk... Sana bazı şeyler söyleyeceğim. Çünkü bunları sana vermezsem sağa sola gidip kendin öğrenmeye çalışacaksın. Bu işe karışmanı istemiyorum.

— Devam et.

— Carl Evello adını duymuş muydun?

Başımla onayladım.

— İşin arkasındaki adam Evello. Son Senato Soruşturma Komitesi yeraltı dünyasının gizli birçok ismini ortaya çıkardı. Ama Evello'nun adını kimse ağzına alamadı. Anlıyor musun ne kadar büyük adam. Ötekiler de büyüktüler ama, onun kadar değil.

Hayretle kaşlarımı kaldırdım.

— Onun bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Nasıl oldu da bu kadar sivrildi?

— Orasını kimse bilmiyor. Hakkında çok şeyden şüphe ediliyor, ama elde kesin deliller olmadan adamı suçlayamayız. Şunu unutma, Evello çok önemli bir herif. Şimdi... FBI onu istiyor. Hem de nasıl. Onu bir ele geçirirlerse öteki babalar da yakayı ele verecekler.

— Başka?

— Berga Torn onun daha önce metresiymiş.

Şimdi durum aydınlanmaya başlıyordu.

— Demek ki kız herife ait bir şeyler biliyordu, dedim.

Pat hoşlanmamıştı, omuzunu silkti.

— Kimbilir? Bir şeyler biliyordu ama konuşamazdı. Onlar da işkenceyle ne bildiğini öğrenmek istediler.

— Yani sence, o herifler Evello'nun adamlarıydı.

— Kesinlikle.

— Peki ya kadının kaldığı akıl hastanesi?

— Oraya doktorun tavsiyesiyle konulmuştu. Senato Soruşturma Komitesi'nin gizli oturumunda Evello aleyhine ifade verecekti. Bir sinir krizi geçirmişti. Hastanede tedavi edilip iyileşene dek, Komite çalışmasına ara vermişti.

— Durumu çok güzel özetledin, moruk! Peki ben neresinden girebilirim bu işe?

Yüzünü buruşturdu.

— Giremezsin. Sen bu işin dışında kalacaksın.

— Kim demiş?

— Gir, kahraman adam! Gir de her şey mahvolsun. Senin ortalarda dolanman için hiçbir neden yok. Sen bu işe tesadüfen bulaştın. Daha fazla bu işe burnunu sokarsan herkesi kızdıracaksın, bilmiş ol.

Otuz iki dişimi göstererek sırıttım.

— Beni pohpohluyorsun, Pat...

— Bilmişlik taslama, Mayk.

— Taslamıyorum.

— Tamam, uyanık çocuksun ve nasıl çalıştığını bilirim. Ben yalnızca işin cıcığını çıkarmadan sana engel olmaya çalışıyorum.

— Yanlış düşünüyorsun moruk, dedim. İşin cıcığı çıktı bile, unuttun mu? Herifler beni tuzağa düşürüp yaraladılar. Yanımdaki kadını öldürdüler, otomobilimi parçaladılar.

Ayağa kalkıp ona baktım, gülüşüm değişti.

— Çok gururlu olabilirim ama kimsenin bana böyle şeyler yapmasına izin veremem. Yapan kimse onu enseleyip fitil fitil burnundan getireceğim. Yapan Evello bile olsa...

Pat elini masanın kenarına vurdu.

— Bırak Tanrıaşkına Mayk, neden aklını başına toplamıyorsun? Sen...

— Bak... Sana böyle bir numara çekselerdi ne yapardın?

— Olmadı ki böyle bir şey.

— Bana oldu ama. Bu heriflerin yakasını bırakamam. Tanrı'nı seversen Pat üstüme gelme, sen beni iyi bilirsin.

— Bilirim. Zaten onun için uzak durmanı istiyorum. Bunun için ne yapmamı istiyorsun, vatandaşlık hissine mi hitap edeyim?

— Vatandaşlık hissi mi? Yok devenin pabucu! Kongre hatta Başkan bile beni durdurmaya kalksa dinlemem. Kimse onları ağır yaralayıp uçurumdan aşağı atmaya kalkmadı. FBI ajanları onları yakaladı diyelim. Sonra ne oluyor? İfade vermelerini istiyorlar, onlar da veriyor. Harika! Castello ifade verdi de ne oldu? Ne olduğunu benden iyi bilirsin. Herifler o kadar dişli ki, kimse onlara bir şey yapamıyor. Güç ellerinde, bir konuşsalar bir sürü önemli adam da güme gider. Hepsinin canı cehenneme! Benim, yolumu kesen heriflerle işim var. Hiçbirini tanımıyorum, ama görünce tanıyacağım. Onları sizden önce yakalarsam sizin başınızı ağrıtmadan özel hesabımı görürüm.

— Her şeyi tasarladın demek?

— Tabii. Kendimi savunma yoluyla yasal yoldan hepsini zımbalayacağım.

— Bu işte fazla ileri gidemezsin.

Yine sırıttım.

— Beni bilirsin.

Yüzündeki ciddi ifade kayboldu.

— Evet, onun için korkuyorum ya!

— Bu basit bir cinayet değil.

— Biliyorum.

— Birkaç gözü dönmüş itoğlu it var işin içinde. O kızı öldürmeden önce ona yaptıklarını görecektin.

— Kızın bedeninde fazla iz yok... Ya da yangında kaybolmuş.

Kaşlarımı çattım.

— Ben oradaydım, sen de görseydin benim gibi olurdun.

Öfkeyle devam ettim.

— Kızın ne kadar bildiğini öğrenmek için o işi yap-

madılar. Bence ağzından bir şey almaya çalışıyorlardı. Kız bir şeyin anahtarıydı.

Pat'ın yüzü ciddiydi.

— Ve sen de işin peşini bırakmayacaksın.

— Ne bekliyordun?

— Bilmiyorum, Mayk.

Elini salladı.

— Umarım bu işten sağ çıkarsın.

Başını çevirdi, dışardaki yağmuru seyretmeye başladı.

— Madem ki öyle, şunu da iyice bilmelisin. Federal Büro'nun adamlarını yabana atma. Senin ne yaptığını, nasıl çalıştığını biliyorlar. Hatta ne düşündüğünü bile. Bu andan itibaren onlardan yardım bekleme. Yollarına çıkacak olursan gözlerini kırpmadan seni içeri tıkarlar.

— Sana mı söylediler bunu?

— Hem de yazılı bir emirle. Emir epey yukardan geldi.

Bakışları benimkini yakaladı.

— Bunu sana bildirmemi emrettiler.

Ayağa kalkıp, elindeki sigara paketiyle oynadı.

— Demek iddialılar. Bu işi kendi başlarına yapmak istiyorlar. Öyle ki, yardıma bile ihtiyaçları yok.

— Ellerinde her türlü imkân ve esaslı elemanlar var, dedi Pat onları koruyarak.

— Evet öyle, ama ne yapılması gerektiğini bilmiyorlar ne yazık ki! Bu herifleri yakalayıp ibret olsun diye cezalandıracaklar. Böylece barların arkasındakilere korku salacaklar. Hava yaparlar! Bana pusu kuran o herifler ne kanun dinlerler, ne de otorite. Ne bana, ne sana, ne de federal polise metelik bile verdikleri yok. Onlar bir tek şeyden anlarlar.

— Neymiş o?

— Karınlarına tabancayı dayarsın, boşaltırsın barsaklarını dışarı. İşte bundan anlarlar.

Şapkamı taktım.

— Görüşürüz Pat, dedim.

— Onu artık Tanrı bilir, dedi arkamdan.

Aşağıya inip yağmura daldım. Taksi bulana dek bekledim.

Oraya girmiş olduklarını bilmeseniz, kesinlikle bunu farketmezdiniz. İz olarak şurada burada birkaç önemsiz ayrıntı var. Masamın üzerindeki tozun üzerinde palto sürtünmesinin yaptığı bir çizik, yerinden oynatılmış bir kül tablası, kapağını açtıktan sonra elleriyle yerleştirmeleri gerektiğini bilmedikleri için buzdolabının kapısından sarkan lastik gibi ufak tefek şeyler.

45'lik tabancam dolapta bıraktığım yerde asılıydı ama oraya koymadan önce iyice sildiğim halde üzerinde bir parmak izi vardı. Kılıfından tutarak silahı alıp masanın üzerine koydum. Federal Büro'nun elemanları böyle konularda çok dikkatliydiler.

Ceketimi çıkarıp anlamsız bir ıslık tutturmuştum ki, gözüme masanın yanındaki kâğıt sepeti ilişti. Sepetin dibinde bir izmarit vardı ve benim içtiğim markadan değildi. Onu alıp baktım ve yerine atıp ıslık çalmaya devam ettim. Aklıma o fikir gelince bıraktım ıslık çalmayı ve telefona gidip apartman kapıcısını aradım.

— Ben Mayk Hammer, John! dedim. Benim dairemi arayan oldu mu?

Durakladı, sonra:

— Evet, Bay Hammer. Biliyorsunuz ben...

— Tamam, ben onlarla konuştum da sana da sorayım dedim.

— Pekâlâ öyleyse... Ellerinde arama izni vardı. Nereden olduklarını biliyor musunuz? FBI'dan geliyorlardı.

— Evet biliyorum.

— Oysa, bunu size söylemememi istediler.

— Bundan emin misin?

— Tabii eminim. Yanlarında resmi üniformalı bir polis de vardı.

— Başka gelen giden olmadı mı?

— Başka gelen olmadı, Bay Hammer. Kuş uçurtmam

bilirsiniz.

— Tamam John, teşekkürler.

Telefonu kapadım ve tekrar çevreye bir göz attım.

Daireme başka birileri daha girmişti. Hem de çok büyük bir itinayla aramışlardı. Ama federal polisler kadar değil. Etrafta bazı izler bırakmışlardı.

Çevremi tehlike çemberinin sardığını hissediyordum. Hani, göremezsiniz ama hissedersiniz. Yine ıslık çalmaya başlayarak 45'liğimi aldım.

IV. BÖLÜM

Velda on bir buçukta geldi. Ona daha önce vermiş olduğum anahtarı kullanıp içeri girdiğinde sıcaklığı ve aşk dolu kokusu odaya yayıldı. Oda aydınlanmış gibi oldu.

— Hoş geldin güzelim, dedim.

Daha fazla bir şey söylememe gerek yoktu çünkü kelimelerden çok sesimin tonu ona her şeyi anlatıyordu.

Yavaşça gülümsedi ve bana bir öpücük gönderdi. Dudaklarımızın birbirine değmesine gerek yoktu öpüşmek için.

— Çirkin suratlı, dedi. Şimdi her zamankinden daha çirkinsin, ama seni daha çok seviyorum.

— Demek çirkinim. Ama içim güzel, kızım!

— O kadar derine kim iner? Gülümsedi, sonra ekledi: Benim dışımda tabii.

— Yalnızca sen, tatlım, dedim.

Gülüşü yumuşadı, mantosunu çıkarıp bir koltuğa attı.

Ona bakmaya hiçbir zaman doyamayacağım diye düşündüm. Onda ihtiyacınız olan her şey vardı. Yumuşak veya sert, onda görmek istediğiniz her şeyi görebilirdiniz. Benim için Velda bir taneydi. Parmağındaki, benim hediyem olan yüzük odanın loş ışığında parlıyordu.

Onun mutfağa gidip iki bira açmasını izledim. Gelip yanıma oturdu, biralardan birini aldım. Birasından bir yudum aldı.

Sonra, söylemesini beklediğim sözü söyledi.

— Bu iş çok büyük, Mayk.

— Öyle mi?

Gözlerini sert bir ifadeyle benimkilere dikti.

— Sen hastanedeyken boş durmadım Mayk. Senin iyileşmeni bekleyemezdim. Bu bizim bildiğimiz cinayetlere pek benzemiyor. Planlı ve örgütlü bir cinayet bu. Şehrin en ileri gelenleri bile bu işten korkuyorlar. Mesele öyle büyümüş ki, işin içine Federal Büro da girmiş. Onlar bile işin ucu çok yüksektekilere dokunduğu için son derece dikkatli davranıyorlar.

— Yani?

— Benim bu konudaki düşüncelerimin önemli olduğunu sanmıyorum.

Şişeyi masaya koydum.

— Senin ne düşündüğün çok önemli, yavrum. Ama iş karar vermeye gelince, ne düşünüyorsam onu yaparım. Ben erkeğim. Tek adamım. Kullanılacak bir beynim, tecrübelerim ve bilgim olduğu sürece kendi kararımı kendim veririm.

— Demek bu adamların peşine düşeceksin?

— Düşmezsem benden daha çok mu hoşlanırsın?

Yüzündeki gülüşün yerini ciddi bir ifade aldı.

— Hayır, bir tarafta milyarlarca lira harcanarak oluşturulmuş Federal Büro'nun imkânları ve adamları, bir tarafta milyarder gangsterler ve sen kalkmış tek başına bu işi halledeceksin. Çünkü sen tek adamsın!

Birasından bir yudum daha aldı.

— Hem de ne adam! Nikâh memurunun önüne çıkana kadar sağlam kalmanı istiyorum. O zaman seni biraz daha kontrol edebilirim.

— Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?

— En azından pazarlık gücüm olur, diyerek güldü. Artık senin için üzülmek istemiyorum.

— Ben de isterim Velda, ama önce yapılması gereken bazı işler var.

— biliyorum, ama hiç değilse uyarmama izin ver. Bundan sonra karşında planlı bir kadın bulacaksın.

— Daha önce denenmişti.

— Böylesi değildi.

— Pekâlâ, dedim.

Biramı bitirdim. Onun da bitirmesini bekledim. Bir sigara yakıp paketi ona attım.

— Neler buldun?

— Birkaç ayrıntı. Senin park edilmiş arabanı gören bir kamyoncuya rastladım. Arabanı farkedince durmuş, sonra kimseyi göremeyince yoluna devam etmiş. En yakın telefon dört kilometre ilerdeki bir lokantadaymış. Orada da kimseyi göremeyince adam şaşırmış. Lokantadaki kız birkaç yüz metre ilerde bir kulübe olduğunu söyledi ve hemen oraya gittim. İçersi Federal Büro ajanlarıyla doluydu.

— Harika.

— Aman ne harikaydı!

Koltuğunda kımıldandı, elini saçlarında gezdirdi, kuzguni rengi soluk ışıkta parıldadı.

— Beni bir süre tuttular, sorguya çektiler ve kesinlikle oralara sokulmamamı ihtar edip bıraktılar.

— Bir şeyler bulmuşlar mı?

— Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey bulamamışlar. Onlar da benim yaptığım gibi geriye giderek araştırmışlar. Buldukları her şey senin ifadeni doğruluyor.

— Yalnız işin içinde bir püf noktası var, diye devam etti. Kulübe anayoldan en az elli metre ilerdeydi ve fundalıklar arasında kaybolmuştu. İçerde lamba yansa bile dışardan görülmüyor.

— Yani tesadüf olmayacak kadar bu işe uygundu, demek istiyorsun.

— Evet, tesadüfi olamaz.

Sigaramdan bir nefes çekip havaya üfledim. Halkaları izledim.

— Buna aklım yatmadı. Kız kaçıyordu. Hangi yöne gideceğini önceden nasıl bilebilirler?

— Bilemezlerdi tabii. Ama orada kulübe olduğunu nereden biliyorlardı?

— Kulübenin sahibi kimmiş?

Velda'nın alnı kırıştı, başını salladı.

— Bu da başka bir mesele. Kulübe hükümete ait. Yirmi senedir orada duruyormuş. Ajanlar beni sorguya çekerken bir şey öğrendim. Uzun süredir bu kulübe kullanılmamış. Kapıya bazı tarihler kazınmıştı. En son tarih 1965 idi.

— Başka bir şey?

Velda yavaşça başını salladı.

— Senin arabanı gördüm, yani geri kalanı.

— Zavallı eski dostum!

— Mayk...

Bir birayı daha bitirdim ve boş kutuyu masanın altına attım.

— Efendim?

— Şimdi ne yapacaksın?

— Tahmin et.

— Sen söyle.

Sigaramdan derin bir nefes daha çekip izmariti kutuya attım.

— Bir kadını öldürdüler, beni de hastanelik ettiler. Beni yutulacak lokma sandılar, herkesi de enayi. Çirkef hepsi. Bu işin altında dönen dolapları öğreneceğim yavrum. O zaman bir sürü kelle uçacak.

— Bunlardan biri seninki de olabilir Mayk.

— Belki olabilir, ama ilki olmayacak bunu bilmiş ol. Şu anda hepsinin canının sıkıldığını biliyorum.Çünkü gazetelerden işlerinin istedikleri gibi gitmediğini öğrendiler. Umduklarının tersine enayinin biri yerine karşılarında beni buldular. Beni. Benim de ne yapacağımı da pekâlâ tahmin ediyorlardır.

Velda'nın yüzü gerildi. Gözleri korku doluydu.

— Buraya gelip dairemi aramışlar, dedim.

— Mayk!..

— Önemi yok. Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum, ama herhalde bunu kendileri de bilmiyorlar. Fakat buraya mutlaka aradıkları şeyin bende olduğunu düşü-

nerek geldiler. Bulamayınca aramaktan vazgeçecek değiller. Yine gelecekler. Ama bu kez hastanede eli kolu bağlı yatıyor olmayacağım.

— Aradıkları şey ne olabilir?

— Ne bileyim ben, ama bunun için iki kişiyi öldürmeye kalkıştılar ve ben istesem de istemesem de bu işe tıpkı öldürülen kadın gibi gırtlağıma kadar battım.

Orada oturan Velda'ya sırıttım.

— Ve hoşuma da gidiyor. Böylelerinden öyle nefret ederim ki, onları sonunda mutlaka bulacağım ve kim olduklarını ve neden yaptıklarını öğreneceğim.

Velda'nın sesi alaylıydı.

— Tıpkı her zamanki gibi, değil mi?

— Hayır, dedim. Her zamankinden farklı olabilir. Bu sefer zevkim için yapacağım.

Velda'nın elleri koltuğun kenarına sımsıkı yapıştı.

— Bu halinden hoşlanmıyorum, Mayk.

— Senin gibi çok kişi var. Yalnız onlar bir şeyi çok iyi biliyorlar. Kıçımın üstüne oturup beklemeyeceğimi. Şu andan itibaren tükürürken bile çok dikkatli olmaları gerektiğini, onlara her an giderek daha çok yaklaştığımı biliyorlar. Onlar da biliyor, ben de.

— Kurşunlarına hedef olacaksın.

— Orası muhakkak, yavrum. Onları gizlendikleri delikten çıkarmak için seve seve hedef olmaya razıyım.

Yüzü yumuşadı ve uzun bir süre hiç konuşmadan oturduk. Başını koltuğa dayamış tavana bakıyordu, birden:

— Sana bir haberim var Mayk, dedi.

Bu söze gözlerim yerinden fırladı.

— Anlat.

— Bir kurşun sıkılacaksa, bunu sıkan sen olmayacaksın.

Yüz hatlarım gerildi. Velda elini ceketinin cebine atıp bir zarf çıkardı ve bana doğru fırlattı. Zarfı yakaladım.

— Bunu sabahleyin Pat getirdi. Bu işte onun parmağı yok. Ona kızmaya kalkma.

Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardım. Yazı gayet kısa ve açıktı. Kaçamak yoktu. Kaynağı da belliydi.

Çok basit bir şekilde, tabanca taşıma ruhsatımla özel dedektiflik iznimin geçici olarak geri alındığı bildiriliyordu.

Neşeli bir kahkaha koyverdim. Kâğıdı zarfın içine koyup masaya attım.

— O halde bu işte iyice ter dökmemizi istiyorlar.

— Onu değil, bu işe burnunu sokmamanı istiyorlar. Şu andan itibaren sen, yalnız ve sade bir vatandaşsın, başka bir şey değil. Seni silahla yakalarlarsa hapse tıkılırsın.

— Bu bir kez daha olmuştu, hatırladın mı?

Velda yavaşça başıyla doğruladı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

— Öyle ama o zaman beni unutmuşlardı. Elimde tabanca ruhsatım ve dedektiflik iznim vardı. Ama bu sefer beni de unutmamışlar...

— Ne akıllı çocuklar!

— Çok.

Yine gözlerini kapadı ve başını arkaya attı.

— Bu iş bizi epey uğraştıracak.

— Bizi değil kızım, beni.

— Bizi.

— Dinle...

Gözbebekleri parlıyordu.

— Sen kime aitsin Mayk?

— Sen söyle.

Cevap vermedi. Gözlerinin yarı kapalı hali ve dudağını büküşü mahzundu.

— Pekâlâ fıstık, cevabımı biliyorsun. Başım belaya girerse beni kurtarırsın.

Koltuğun yanında yerde duran 45'liğimi aldım. Şarjörü çıkardım. Kurşunları boşaltmaya başladım.

— Senin şu taş kafan, Mayk, yumuşuyor mu dersin?

— Yumuşamıyor, akıllanıyor. Karşımızda saat gibi işleyen bir teşkilat ve çok zeki adamlar var. Onlara karşı ancak aklımızı kullanırsak mücadele edebiliriz.

En azından senin bu tarzını değiştirmen gerekecek.

— Öyle.

— Bu kolay olmayacak.

— Biliyorum. (Ona sırıttım). Bırakalım artık bunu. Herkes beni atlatmaya çalışıyor, çünkü ortalarda olmamı istemiyorlar. Bazılarının başka nedenleri de var, ama asıl neden benim onların oyunlarını bozacağımdan korkmaları. Bu daha önce de olmuştu. Bırak yine olsun.

Velda:

— Yalnız kendimizi pek fazla zorlamayalım, dedi. Bir adamı yedi yıl beklemek kolay değildir.

Gülüşüyle dişleri parıldıyordu. Devam etti:

— Benim olduğun zaman, iyi durumda olasın isterim.

— Tabii, dedim beni duymayacak şekilde.

— Nereden başlıyoruz Mayk?

Elimdeki mermileri kül tablasına boşalttım. Orada kaldılar, sessizce. Onlara can verecek kimseyi bulamadan.

— Berga Torn'dan, dedim. Onunla başlayacağız. Hastane raporlarını istiyorum. Yaşam hikâyesini ve düşüp kalktığı herkesin durumunu öğrenmek istiyorum. Bu işi sen yapacaksın.

— Ya sen? diye sordu.

— Evello'nun peşine düşeceğim. Bu da benim işim.

Velda başıyla onayladı. Parmaklarını koltuğun kenarında tıkırdatıyor ve odaya göz gezdiriyordu.

— Bu kolay olmayacak.

— Kolay iş, uysal adam nerede, kızım?

— Özellikle Evello. Çok iyi örgütlenmiş. Sen hastanede yatarken Evello ile ilgili az çok bilgisi olanlarla konuştum. Fazla bir şey elde edemedim. Ama sana ilginç gelecek bir konuya parmak basıldı.

— Ne gibi?

Velda güzel bir yırtıcı hayvan gülüşüyle bana baktı.

— Mafya, dedi.

Ayak parmaklarımın ucundan saçlarıma dek yükselen bir titreme duydum. Nefret ve korku dolu bir titre-

me. Kulaklarım zonklayıp boğazım kurudu, çıkardığım sesi ben bile tanıyamadım.

— Nereden biliyorlar?

— Bilmiyorlar... Tahmin ediyorlar, hepsi bu. Federal Büro da bu açıdan ilgileniyor.

— Ya, dedim. İlgilenecekleri kesin. Beni de ortalarda istemediklerinden kuşkum yok.

— Çok gürültü yapıyorsun.

— Şimdi her şey anlaşılıyor. Demek ki polis benim Mafya ile ilişkim olduğunu zannetti. Soru sorarken bana sezdirmeden ağzımdan laf almaya çalışıyorlardı. Halbuki bu işe insanın burnu bir kez girdi mi suçsuzluktan söz edilemez. Onlar da, ben de ölene dek birbirimizden vazgeçemeyiz.

Velda'nın dudakları yavaşça kımıldadı.

— Belki kimsenin suçsuz olmadığını düşünmek iyi bir şey Mayk. Çağımızda her şeyden arınmış bir suçsuzluğun varolduğunu sanmıyorum. Her insanın saklamak istediği ufak bir şeyi vardır.

Sustu ve elini çenesinde gezdirdi.

— Diyelim ki bir katil yanlış yere asıldı. Suçlu kim?

— Yine bir zekâ oyunu mu bu?

— Senden öğrendim.

— Öyleyse boşver!

Parmakları uzanıp sigara paketinden bir sigara aldı. Bu çok zarif kadınca bir hareketti. Teni ışıkta pırıl pırıl yanıyordu. Parmaklarını izleyip elini, elini izleyip kolunu, kolundan bedeninin kıvrımlarını güzel bir resim gibi zevkle seyredebilirdiniz. Ve bu işi yaparken aynı ellerin iki herifi delik deşik eden tabancanın tetiğini çekmiş olduğu aklınıza bile gelmezdi.

— Seni yem olarak kullanacaklar, av gelip yemi ısırmak isteyene dek.

— Sonunda toplum yarar görecek.

— Doğru. (Dudağının kenarıyla güldü.) Ama kendini o kadar da kötü hissetmene neden yok Mayk. Senin numaralarını çalıyorlar. Sen çok önce onlara öğretmiştin

bu oyunları.

Parmaklarım kül tablasının içindeki mermilere gitti. Beni bir süre izledi. Sonra paltosunu aldı.

Kapıya doğru yürüyüşüne bile bakmadım. Orada oturup yapmak istediğim şeyleri ve hiç kimse istemese de yapacaklarımı düşündüm. Başka insanların kanlarını emerek, iliklerini sömürerek semiren gerdanlı, yağlı yüzler geliyordu aklıma. Burunlarımnucunda 45'liği gördüklerinde ne yaparlardı acaba? Mafya etiketi altında kötü ve gizli bir yığın rezillikti,yaptıkları.

Velda aklımdan geçenleri okumakta güçlük çekmedi. Beni daha önce böyle görmüştü.

— Onlara yeni oyunlarını gösterme zamanı gelmedi mi Mayk? diye sordu yumuşak bir sesle.

Ve çıktı. Çıkışıyla oda biraz kararır gibi oldu.

V. BÖLÜM

Orada bir süre oturup, kentin pencereme vuran rengârenk ışıklarının prizmalardaki gibi oynaşmasını seyrettim. Camın dışından gelen şehrin uğultusu bir canavarın homurtusunu andırıyordu. Daha yakından dinleyince bu sesin on milyon insanın başını belaya sokan, başkalarının kanını emen, ölümün en hoş şaka sayıldığı karanlık yeraltı dünyasının derin ve alaylı kahkahası olduğunu farkettim.

Evet, benim ve sizin gibi insanlara gülüyorlardı. Kurbanı öldürürken çığlıklarından zevk alan heriflerin gülüşüydü bu.

Orada oturup bu sesi dinlerken aklımdan istatistikler geçiyordu. Birçoğu ezilerek öldürülmüştü, birçoğu yaralanmıştı. Birçoğu işkence edilerek öldürülmüştü. Kimileri öyle, kimileri böyle yok edilmişti. Bunlar uzun bir liste oluştururdu.

Yalnız bir şey vardı. Kaç kişi korkuyla yaşıyordu? Kaç kişi bütün geceyi endişe içinde gözünü kırpmadan geçiriyordu? Bunlardan kaçı çocuklarının nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordu?

Şimdi dışardaki sesin ne olduğunu biliyordum. Bilinmeyen bir canavarın sesi değildi bu. Kendi kendine çalışan dev bir makine de değildi. İnsanlardı, işte hepsi bu. Yumuşak, iyi insanlardı. Çoğu iyiydi. Bir kısmı ise gırtlağına kadar pisliğe batmıştı. Bunlar kan içmeye doymayanlar, güçleriyle şişinip gezinenler, yakayı ele verdikleri

zaman da bağırsakları etrafa saçılıp geberenlerdi.

Mafya. Pis, iğrenç Mafya'ydı. Etrafa dehşet saçarak krallık kurmuş ve cepleri para dolu olduğu için yakayı ele vermeden kan döken cahil bir ayaktakımı şebekesi.

Buna gülüp geçebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu pisliğin tarihe karıştığını mı düşündünüz? Size bunun tersini söyleyecek bir sürü dul kadın vardır. Dul erkek de.

Velda'nın söylediği gibi kolay olmayacaktı bu iş. Tepedekilerin kim olduğunu rasgele sorarak bulamazdınız.

Önce soru soracak birini bulacaktınız. Eğer hâlâ ölmemişseniz veya o ölmemişse sorunuzu sorabilirdiniz. Sorduktan sonra bir kurşunun sizi bulması veya bir bıçakla delik deşik edilmeniz her an mümkün olabilirdi.

Mafya'nın çalışırken uyguladığı demir gibi sert kanunları vardı. Mafya bir adamı bir kez gözüne kestirdi mi, bir daha elinden kaçırmazdı. Kurtulmak için en ufak bir hareket yaptığınızda, yalnızca bir tek şüpheli hareketinizde her şey biterdi. Bazen bir veya iki gün, bazen de bir yıl sürerdi, ama sonunda mutlaka olurdu.

Temizlerlerdi sizi!

Bir bakıma tuhaf bir şebekeydi. En üstte bir tek şef vardı. Korku ve dehşet bu adamdan çevreye bir örümcek ağı gibi yayılıyordu. Tahtında oturur yaptığı bir el hareketiyle birisi ölebilirdi. Bir başka hareketiyle bir diğeri işkence görebilirdi. Başını salladığı zaman herifin biri çatıdan uçabilirdi.

Yalnızca bir kişi bunu yapardı. Yumuşak ve kibar bir insan.

Onun silahlarından ve adamlarından ayrı bir yerde, sevmediği bir kişiyle bir odaya kapatıldığında ne yapacağını düşündüm ve sırıtmaya başladım. Gözlüklerinin altından yüzünü görür gibi oluyordum ve bu beni daha çok güldürüyordu çünkü artık ne yapacağımı biliyordum.

Vakit hayli geç olmuştu. Kent akşam yemeğini yemiş, esniyordu. Gece hayatına yeniden başlamak için uyanıyordu. Yağmur dinmiş ve havada güzel bir serinlik bırakmıştı. Hava tertemizdi şimdi, ışıklar daha parlaktı.

Taksilerin geçişi biraz yavaşlayınca birini çağırıp hemen atladım. Şoföre Pat'ın evinin adresini verdim.

Pat beni içeri alırken sırıtıyordu. Ağzını peçeteyle silerken bir şeyler mırıldanarak oturma odasına geçmemi işaret etti ve paltomu aldı. Göğsüme şöyle bir baktı fakat koltuk altımda silah taşımadığımı görmesine yetti bu bakış.

— İçki? dedi.

— Şimdi istemem.

Oturdum. Bardağını doldurdu, bir koltuğa kurulduktan sonra masanın üzerindeki tüm kâğıtları bir zarfa doldurdu.

— Böyle hafif gezmene sevindim, dedi.

— Benden beklemiyor muydun?

Pat yan bir gülüşle:

— Bekliyordum, yalnız bu kararla ilgili beni suçlama yeter.

— Buna fazla üzülmüş sayılmazsın, değil mi?

— Aslında öyle. Sadece bu işle ilgili olarak yaptılar ama aç kalacağını da sanmam.

— Bu afaroz kararının ne kadar süreceğini öğrenebilir miyim?

Sırıtışımdan hiç hoşlanmadı. Gözlerini kıstı: bu benden bir şey saklamak istediğini gösteriyordu. İçkisinden bir yudum aldı.

— Kaldırılmaya hazır oldukları zaman kaldırılacaklar, daha önce değil.

— Bu karara o kadar çabuk uymayacağımı anlamalıydılar.

— Öyle mi?

Dudağıma bir sigara sıkıştırıp yaktım.

— Yarın onlara şunları hatırlatıver: Ben bir iş sahibiyim, vergimi ödüyorum ve çalıştırdığım adamlarım var. Avukatım hemen bir dava açabilir ve bu süre içinde elimden hiçbir hakkımı alamazlar.

— Bu konuda çok büyük konuşuyorsun, Mayk.

— Tabii konuşurum. Hiç kimse, Federal Büro bile,

benim ayağımı kaydıramaz.

Pat'ın parmakları bardağı sıktı.

— Mayk... Bu basit bir cinayet değil.

— Biliyorum.

— Ne kadarını biliyorsun?

— Birazını. Bu işin üzerinde epey kafa yordum.

— Bir sonuca vardın mı?

Ona sert bir gözle baktım.

— Vardım. Mafya'nın işi bu!

Yüzündeki ifadede hiçbir değişiklik olmadı.

— Öyleyse?

— Bana tekmeyi atmasaydınız size yardımcı olabilirdim.

Sigaramdan derin bir nefes çekip dumanını ışığa doğru savurdum.

— Bugüne dek yaptığım işleri ortaya dökmeme gerek yok. Sen iyi bilirsin. Belki birkaç kişiyi temizledim, ama halk o heriflerin hiçbirinin yokluğunu hissetmiyor. Eğer seninkiler benim bu işe fazla bilmeden balıklama atlayarak aptallık ettiğimi sanıyorlarsa yanılıyorlar. Washington'da benden daha akıllı tek bir FBI ajanı bile yok... Bir tane bile.

— Kendini çok beğeniyorsun.

— Beğenmem gerek arkadaş. Yoksa kendimden başka kimse beni beğenmez. Memurların çoğu bu işi yarıda bırakıp giderken ben hâlâ bu işin içindeyim, değil mi?

Pat içkisini bitirip, bardağında kalan son damlaları çalkaladı.

— Mayk, dedi. Elimde olsa bu teşkilata seni ve senin gibi binlerce insanı alırdım. Bizim senin gibi adamlara çok ihtiyacımız var. Ama ben nihayet resmi bir polisim ve emirleri uygularım. Şimdi söyle benden ne istiyorsun?

— Sen biliyorsun bunu, Pat.

Pat bu sefer güldü. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Birimize bir şey olsa ikimiz de kendimizi tehlikeye atardık.

— Yani, benim bu işte sana yardım etmemi istiyor-

sun. Kim ne derse desin, bu işe burnunu sokacaksın öyleyse! Biz de senin yeteneğinden yararlanalım diyorduk.

Gülüşü şimdi gerçekti. Altı yıl önceydi, daha fazla değil. Yine böyle gülmüştü ve birlikte önümüze çıkanları temizlemiştik.

— Şimdi beni dinle Mayk, dedi. Ben de Federal Büro adamlarının çalışma tarzını beğenmiyorum. Bu işlere politikanın karışmasından hoşlanmıyorum ve bu pisliklerden de bıktım. Herkes kımıldamaya korkuyor. Artık onları harekete geçirmenin zamanı geldi. Uzun süredir bu işin bizim boyumuzu aştığını söyleyip duruyorlardı ve neredeyse buna ben de inanacaktım. Şimdi ben de bayrak açıyorum. Şu işi birlikte bir kurcalayalım, bakalım altından ne çıkacak? Ne istiyorsan söyle, yapmaya hazırım. Yalnız ortalığı karıştırmadan... En azından şimdilik.

— Her zaman seninle ortak çalışabilirim.

— Teşekkürler. Evet istediğin ne?

— Bilgi istiyorum. Ayrıntılı olsun.

Pat'ın bunun için uzağa gitmesi gerekmezdi. Her şey hemen oracıkta, elinin altındaki zarfta duruyordu. Elini zarfın içine atıp kâğıtları çıkardı, onları çabuk çabuk gözden geçirmeye başladı. Arkasından gelen ışık kâğıtlara vurup onları şeffaflaştırıyordu. Fazla bir şey yok gibiydi.

— Mafya ile ilişkileri bilinen tanınmış gangsterler, dedi. Mafya'nın marifetleri ve polisin ihmalini anlatan kısa öyküler... Mafya'dan oldukları bilinen bazı kişilerin tutuklanıp, delil yetersizliğinden bırakıldıklarına dair yirmi sayfalık rapor. Cinayet, hırsızlık, uyuşturucu madde ve başka suçlarla dolu yirmi sayfa. Bazı önemli elebaşlarını çıkarabiliyoruz, ama onların en tepedekiler olduğunu sanmak aptallık olur. Bu işin başındakilerin adları bile bilinmiyor.

— Carl Evello da onların arasında mı?

Pat kâğıtları karıştırdıktan sonra öfkeyle yere attı.

— Evello'nun adı bu dosyada bir kerecik bile geçmiyor. Servetinin kaynağı şüpheli, fakat yine paçayı kurtarır mutlaka.

— Ya Berga Torn?

— Şimdi geldik cinayet kısmına. Binlercesinden birine...

— Onlar gibi basit bir olay değil, Pat.

— Öyle mi?

— Berga'nın özel bir durumu vardı. Öyle ki, herifler bu işe bir manga usta adam ayırdılar. Bunu herkese yapmazlar. Komite onu neden istemişti?

Pat bir an durakladı, sonra omuzunu silkti.

— Torn önemli bir kadın değildi. Akıllı ve hoş bir kadındı, ama pisliğe batmıştı. Ne demek istediğimi anlarsın.

— Anlıyorum.

— Evello'nun onunla bir süre beraber olduğu söyleniyordu. Evello'nun tam zillikten kurtulduğu sıralara rastlıyordu. Bir süre sonra kadına tekmeyi atınca, komite Berga'nın Evello'dan intikam almak için bildiği bir şeyi söyleyebileceğini tahmin etti.

— Evello o kadar budala değildir.

— İş kadınlara gelince bu herifler su katılmamış budala olabiliyorlar, dedi Pat ve bilerek sırıttı.

— Devam et, moruk!

— Federal Büro'nun ajanları Berga'ya yanaştılar. Kadın çok korkmasına rağmen açıklayacak şeyleri olduğunu bildirmiş. Fakat daha çok bilgi toplamak için vakit istemiş ve açıkladıktan sonra da hayatının korunacağına ait güvence istemiş.

— Harika, dedim. (Sigaramı söndürüp arkama yaslandım.) Herhalde Washington da gereken tedbirleri almıştır.

— Berga Torn komitenin huzuruna yüzünde maskeyle çıkacaktı.

— Pöh!.. Evello ne yapar yapar onu öğrenirdi.

Pat başıyla doğruladı.

— Bu arada, diye devam etti, paniğe kapıldı. İki kez onu koruyan adamın elinden kaçtı. Bir ay geçmeden müthiş bir bunalıma girdi ve doktora gitti. Doktor onu üç haf-

ta için akıl hastanesine yatırdı. Soruşturma ertelendi, kapıda federal ajanlar nöbet tutuyordu. Fakat Berga kimseye görünmeden hastaneden kaçtı ve öldürüldü.

— Tam da böyle oldu.

— Evet, yalnız bunlar olurken sen de yanındaydın.

— Benim kibarlığımdan!

— Washington'daki çocuklar da böyle düşünüyor.

— Rastlantı işte!

— Kuşkusuz, dedi. Onlar seni tanımıyorlardı tabii. Bazıları kaza kurbanıdır, bazıları da rastlantı kurbanı. Sen rastlantıların kurbanısın.

— Ben de öyle düşündüm, dedim. Peki, kızın hastaneden nasıl kaçtığını anlatsana.

Omuzunu silkti ve hafifçe başını salladı.

— Oldukça basit bir yolla kaçmış. Akıl alacak gibi değil. Hemşirelerin odasından bir trençkotla bir çift ayakkabı çalıp ana kapıdan iki hastabakıcıyla birlikte çıkmış. Yağmur yağıyormuş. Birinin şemsiyesi varmış ve üçü de altına sığınmışlar. Köşeye kadar birlikte yürümüşler. Hemşireler köşebaşında bir otobüse binince Berga Torn onlardan ayrılmış ve yürüyerek yoluna devam etmiş.

— Kapıda çıkış iznini sormamışlar mı?

Alaylı bir şekilde başını salladı.

— Sormuşlar. Kapıda kadınlardan ikisi çıkış kâğıdını göstermişler. Belki de adam üç tane gördü veya en azından öyle gördüğünü söyledi.

— Sanırım kapının dışında da nöbetçiler vardı?

— Doğru. Biri arabada, biri kapıda iki ajan bekliyordu. İkisi de Torn'u görmüşler. Onlar orada izinsiz bir çıkışı engellemek için bulunuyorlardı.

Bir kahkaha patlattım.

— Kızın izinli olarak çıktığını zannetmişler Mayk, dedi Pat.

Yine güldüm.

— İşte bu komik. Zannetmişler demek. Bu adamlarda zerre kadar kafa yok. Benim elimden ruhsatımı alanlar bunlar işte. İşlerine karışılmamasını isteyenler. Kaçık

hepsi.

— Kısacası, kadın kaçmış, işte o kadar.

— Tamam, bırakalım bunu. Polis ne yapacak?

— Cinayet olduğu için sondan başlayacak.

— Ve hiçbir yere varamayacak, diye ekledim.

— Belki de, dedi Pat kızgınlıkla.

Ona sırıttım. Alnı kırışmıştı.

— Boşver, dedim. Sen nasıl bir plan yaptın?

— Evello nerede?

— Burada, New York'da.

— Mafya'yla ilişkili herifler de burada mı?

Pat bir an düşündü.

— Onlar öteki büyük kentlerde, ama onların hareket merkezi burası yine.

Yüzü sertleşti. Dişlerini sıktı.

— Mafya'nın nasıl çalıştığını ve elindeki kişilerin kimler olduğunu biliyoruz. Ama hepsi bu kadar. Daha ileri gidemiyoruz.

— Washington'un elinde bir şey yok mu?

— Tabii var, ama neye yarar! Kimse Mafya'ya parmak uzatamıyor. Delil olarak kullanılabilecek az çok bir şeyler var.

— Gereken delilleri ele geçireceğiz, dedim. Hem de ne yolla olursa olsun. Mafya çok büyük bir teşkilat. Çalışmak için sermayeye ihtiyaçları vardır mutlaka.

Pat beni bir çocuğa bakar gibi süzdü.

— Tabii. Kendilerine lazım olan parayı nasıl bulduklarını biliyor musun? Gözlerine kestirdiklerinden haraç alıyorlar. Tıpkı ek bir vergi alır gibi. Üyelerini söğüşlüyorlar ki, adamlar konuşmaktan korkuyor. Narkotik Büro'yu deli eden bir uyuşturucu şebekesi kurmuşlar. Aklına gelen her alana el atmışlar. Politikacılardan bile yardım görüyorlar ve korunuyorlar.

Bana bunları hatırlatmasına gerek yoktu. Onların nasıl çalıştığını biliyordum.

— Olabilir moruk, olabilir, dedim. Belki de onlarla kimse ciddi olarak vuruşmadı da onun için bu kadar bü-

yüdüler.

Bir şeyler homurdandı, sonra:

— Nasıl çalışacağını hâlâ bana söylemedin, dedi.

Elimle yüzümün terini silerek kalktım.

— Önce Berga Torn'dan başlayacağım. Onun hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeliyim.

Pat uzanıp yere atmış olduğu kâğıtların en üstündekini aldı.

— Öyleyse şunu al. Bu bilgiler bir başlangıç olabilir.

Kâğıdı katlayıp cebime koydum.

— Pat, yeni bir şey öğrenirsen bana da haber vereceksin değil mi?

— Vereceğim. Pardösümü alıp kapıya doğru yürüdüm.

— Ve Mayk...

— Evet?

— Bu işte birlikte çalışıyoruz, unutma!

— Tabii unutmam.

Aşağıya inince binanın önünde bir dakika kadar durdum. Ağır ağır bir sigara çıkarıp yaktım. Kibrit alevini on saniye kadar yüzümden ayırmadım. Sonra derin bir nefes çekip dumanı havaya savurdum. Karşıdaki apartmanın kapısında duran adam kımıldadı ve duraklayarak yerinden çıkıp nereye gideceğini bilemeden bir an kaldı. Ben doğuya dönünce, o da kararını verdi ve doğuya yöneldi.

Blokun yarısına geldiğim zaman onun işini biraz daha kolaylaştırmak için caddeden karşıya geçtim. Federal Büro'nun adamı anlaşılan çarık eskitmeye alışıktı. Metro istasyonuna doğru üç blok daha katettim. Bu arada bir iki numara çektim iyice emin olmak için. Adam artık iki adım ötemdeydi.

Bu sefer ona yakından bir göz attım. Tam ona merhaba deyip bildiğim küfürleri sayacaktım ki, birden kaburgama bir tabanca dayandı. Demek ki herif Federal Büro'dan değildi.

Gülmese bayağı genç ve yakışıklı sayılırdı. Sırıtınca lekeli ve kısa ön dişi ortaya çıkıyordu. Parayla adam öl-

düren kiralık katillerden biriydi ve işini bilen bir patronun emrinde çalıştığı belliydi. Tam bana bir şey söylemek üzereyken birden koluna yapışıp ittim. Silahın namlusu başka tarafa yöneldi. Silahı doğrultmaya uğraşırken elimin tersiyle boynunun yan tarafına bir darbe indirdim. Neye uğradığının farkına varmadan kaldırımın kenarına yığılıverdi.

Elinden Banker's Special tabancasını aldım. Topunu açıp kurşunları su birikintisine boşalttım. Hepsi ıslanmıştı, tıpkı yerde yatan sahibi gibi.

— Patronuna söyle, bir daha sefere aklı başında birini yollasın, dedim.

— Aşağıya doğru yürüdüm. Metro istasyonuna girdiğimde federal ajanlara ne olduğunu düşündüm. Kaldırımda yatan itin babasına anlatacağı iyi bir hikâye vardı şimdi. Belki de bir daha iş alamazdı. En azından karşılarında bir profesyonel olduğunu anlayacaklardı.

Turnikeye yarım teklik atıp metronun platformuna girdim. Cebimden kâğıdı çıkarıp çabucak göz gezdirdim ve aşağıya yürüdüm.

VI. BÖLÜM

Geceleri Brooklyn'e bir şeyler olur. O cana yakın kent gider, başka bir şehir gelir. Kendi içine kapanır, gölgeliklerini indirir ve yabancı birine çok tuhaf gelebilecek bir yaşam başlar. Garip, heyecan verici ve ışıklara gömülen ilginç bir şehir.

Brighton Line'da, De Kalb İstasyonu'nda indim ve caddeye çıktım. Köşede duran adam sorduğum adresi gösterdi ve birkaç blok daha yürüdüm.

Aradığım eski kâgir ev en az elli yıllık geçmişi olan yıkık dökük bir binaydı. Dört, beş merdiven çıkıp hole girdim ve posta kutularına bakmak için bir kibrit çaktım.

Kutulardan birinde "CARVER ve TORN" yazılıydı. Ama birisi bunun üstünü bir kurşun kalemle çizmiş ve altına BERNSTEIN yazmıştı. Kapıcı ile konuşmaktan başka çarem yoktu. Kapı açılıncaya kadar, kapıcı ziline bastım. Açılınca içeri girdim. Kapıda kapıcı belirdi. Yüzünü ancak seçebiliyordum. Arkasında şişman bir kadın vardı. Bana sanki içeri girecekmişim gibi bakıyordu. Saçları beyazlaşmıştı ve metal bigudilere sarılmıştı. Elleri büyük ve kıpkırmızıydı.

Ah şu kadınlar! Arkasına saklanan adam korkudan ölecek gibiydi. Kadın:

— Bu saatte ne istiyorsun? Saat kaç biliyor musun? Sen kendini...

— Kes sesini.

Sustu. Kapıdan içeri uzandım.

— Kapıcıyı görmek istiyorum.

— Benim...

— Sen bana göre hiçbir şey değilsin, bayan. Kocana söyle, o gelsin.

Ağzı açık kaldı.

— Söyle gelsin, diye tekrar ettim.

Erkekler erkek gibi davranmayı öğrenebilseler kadınları çok kolay ele geçirirler.

Zoraki gülümseyip geri çekildi. Adam gelmek istemedi, ama kendini zorladı. Kendine güveniyormuş gibi sordu.

— Evet?

Ona özel dedektif armamı gösterdim. Hiç olmazsa onu elimden almamışlardı. Şimdi bir anlamı olmasa da ışıkta parlıyordu ve bunu herkes taşıyamazdı.

— Anahtarlarını al.

— Emredersiniz efendim, emredersiniz.

Kapının arkasına uzandı, bir deste anahtarı alıp dışarı çıktı.

— Bir dakika bekleyin, hemen geliyorum... dedi kadın.

Adam bu sefer diklendi.

— Ben gelene kadar orada bekle. Kapıcı benim, diyerek bana dönüp sırıttı. Arkasında, karısının yüzü iyice bozuktu ve kapı kapandı.

— Evet efendim? dedi.

— Berga Torn'un yerini görmek istiyorum.

— Polis orayı aramıştı.

— Biliyorum.

— Bugün orayı kiraya verdim.

— Şimdi kimse var mı orada?

— Henüz gelmediler. Yarın taşınacaklar.

— Öyleyse gidelim.

Önce durakladı, sonra omuz silkip merdivenleri çıkmaya başladı. İki kat yukarda kapılardan birinin kilidini anahtarla açtı, lambayı yaktıktan sonra içeri girmem için bana yol verdi.

Orada ne aradığımı bilmiyordum. Belki beni oraya sürükleyen şey yalnızca meraktı. Benden önce arayan uzmanlar herhalde işe yarar cinsten ne varsa alıp götürmüşlerdi. Burası bir mutfak, bir oturma odası ve iki yatak odasından oluşan küçük bir daireydi. Rahat bir biçimde döşenmişti.

— Bu eşyalar kimin?

— Möbleli kiralarız. Gördüğünüz her şey ev sahibine aittir.

Yatak odasına yürüdüm, gardrobu açtım. Yarım düzine kadın elbisesi ve bir takım erkek elbisesi asılıydı. Altı, ayakkabı doluydu. Tuvalet masasının üzerinde de bir sürü eşya vardı. Elbiseler güzel ve yeniydi, ama pahalı bir dükkândan alınmışa benzemiyordu.

Çoraplar düzgün bir şekilde en üst çekmeceye konmuştu. Hemen yanında dört tane zarf vardı. İkisinin içinde ödenmiş hesaplara ait makbuzlar vardı. Zarflardan biri Milburn Deniz Yolları'ndan gönderilmişti ve Cedric gemisinde hiç boş yer olmadığını bildiriyordu. Dördüncü zarfta ise bir düzine çeyreklik vardı.

Öteki çekmece kullanılmış ruj ve diğer makyaj malzemeleriyle doluydu.

Beni asıl şaşırtan öteki yatak odası oldu. Odada hiçbir şey yoktu. Uydurma bir yatak, bomboş bir gardırop vardı. Tuvalet masasının çekmeceleri eski gazetelerle kaplıydı.

Kapıcı ben oturma odasına çıkana kadar hiçbir şey söylemeden beni izledi.

— Bu oda kimin? diye sordum.

— Bayan Carver'indi.

— Şimdi nerede?

— İki gün önce taşındı.

— Polis onu gördü mü?

Başıyla doğruladı.

— Belki de onun için taşındı.

— Burayı boşaltacak mısın?

— Sanırım kontrat gelecek ay bitiyor, ama hemen

kiraya vermekle inşallah başım derde girmez. Çünkü parası ödenmişti.

— Kim ödedi?

— Kontratta Torn'un adı yazılı.

Anlamlı bir şekilde baktım.

— Bunu sormadım.

— Parayı o verdi.

Onu sert bir bakışla süzdüm, başını indirdi pijamasıyla oynamaya başladı.

— Size kaç kez söyleyeceğim bayım. Parayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla fahişelik yapmazdı. Buraya da erkek getirmezdi, eminim. Olsaydı bizim kadın farkederdi.

— Berga'yı görmek için erkekler gelip gider miydi?

— Bayım, dedi, bu fare deliğine kimin girdiğinin, kimin çıktığının hesabını tutamam. Yani bana kira ödedikleri sürece. Ama bana sorarsanız Berga sokak kadını değildi. Bu dairede Bayan Carver ile oturur ve kirayı ortaklaşa öderlerdi. Eğer birinin metresiyse o adam parasının karşılığını almıyordu. Benim ne düşündüğümü merak ediyorsanız, ben evet derim: Birinin metresiydi. Belki ikisi de öyleydi. Benim ihtiyar kadın bunu bilmiyordu, çünkü bilse kapı dışarı ederdi.

— Tamam öyleyse, dedim. Bu kadar.

Kapıyı bana açtı.

— Başımıza bir dert gelir mi?

— Bir miktar.

Dudağını ısırdı.

— Canını sıkma, dedim. Bu Carver denilen kızı nerede bulabilirim.

Bana kısa bir bakış attı, yüzü endişeliydi.

— Adres bırakmadı.

Sesim gayet rahat ve ciddiydi.

— Biliyor musun... Yasaların karşısında yapman gereken şeyler var.

— Bakın bayım, bilseydim... Dili yine dışarı çıktı ve dudaklarında gezindi. Düşündü ve sonra omuz silkti.

— Tamam, dedi. Karıma söylemeyin yalnızca. Bugün geldi. Erkek arkadaşından bir mektup bekliyordu ve benim ona yollamamı söyledi. (Derin bir nefes aldı.) Nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor. Bir kaleminiz var mı?

Bir zarf ile birlikte uzattım.

— İnşallah doğru bir şey yapıyorumdur. Kız çok korkuyordu.

— Kanunlara karşı gelmek istemezsin, değil mi arkadaş?

— İstemem tabii.

— Tamam öyleyse, doğrusunu yapıyorsun. Ne biliyorsan söylemekten çekinme. Onu bulacağım, ama nasıl bulduğumu bilmeyecek.

— İyi, dedi. Yüzü değişmişti.

— Aklıma gelmişken, dedim. Nasıl bir kızdır?

— Carver mi?

— Evet.

— Sevimli bir sarışındır. Saçları kar gibi beyazdır.

— Onu bulurum, dedim.

Oturduğu yer Atlantik Bulvarı'ndaydı. Elden düşme eşyalar satan bir dükkânın üzerindeki apartmanın üçüncü katı. Kokusundan belli oluyordu. Bütün kapı zillerindeki isimler aşınmış yıpranmıştı. Bir tek yeni isim vardı: Trenten diye anlamsız bir isim.

Üç kez bastım zile. Çalmadığını anlayınca karanlıkta hole daldım ve kokuyu izleyerek bulmaya karar verdim. Bu hareket eden sıcacık bir kokuydu, merdivenleri inip caddeye kadar varıyordu.

Her katta on dört basamak vardı. Kısa bir koridor sonunda yine merdivenler başlıyordu ve sonuncu katta karşınıza bir kapı çıkıyordu. Burada koku biraz daha farklıydı. Daha taze değildi belki, ama daha iyiydi.

Kapıyı vurdum ve bekledim. Bir daha vurdum. Bir yay gıcırtısı oldu ve sakin bir ses:

— Evet? dedi.

— Carver mi?

— Evet, dedi yine. Daha yorgun gibiydi bu kez.

— Sizinle konuşmak isterdim. Kapının altından kartımı atıyorum.

— Lüzumu yok. Kapıyı itip içeri girin.

Tokmağı çevirdim ve kapıyı ittim, açıldı.

Carver tam kapının karşısındaki kocaman koltuğa oturmuştu. Elinde kocaman bir tabanca vardı. Namlusu bana dönüktü. Hani biraz hızlı nefes alsam, beni kalbura çevireceğine şüphe yoktu.

Carver pek güzel bir kadın değildi. Ufak tefek, balık etindeydi ama güzel değildi. Platin saçlı ve kıpkırmızı dudaklı bile olsa, elinde tabanca tutan bir kadın herhalde insana güzel görünmüyor. Sırtında siyah kadifeden bir sabahlık vardı, kürklü terlikler giymişti. Bir an bakışlarıyla ağır ağır beni süzdü. Hiç ses çıkarmadan kapıyı itip kapadım. Benden ya hoşlanacaktı ya da tersi olacaktı. Bir şey söylemedi, ama silahını da hiç oynatmadı.

— Birini mi bekliyordunuz? dedim.

Gülümsemeye çalıştı, ama olmadı.

— Bilmiyorum, dedi. Sen ne söyleyeceksin?

— Tabanca namlusunu başka tarafa çevirmen için ne gerekirse söylemeye hazırım.

— Böyle yüksekten atmayı bırak.

— Cebimden bir sigara alabilir miyim?

— Yandaki masada var, onları kullan.

Masadan bir sigara aldım, cebimden çakmağımı çıkaracaktım, vazgeçip yine masadaki kibrite uzandım.

— Hiç de iyi bir ev sahibi değilsin, yavrum, dedim.

Sigaramdan bir nefes alıp havaya savurdum. Karnımı hedef alan otomatik silahın şu ufacık siyah deliği birmilimetre olsun şaşmadı.

— Adım, Mayk Hammer. Serbest çalışan bir dedektifim. Berga Torn benim yanımda öldürüldü.

Bu sefer tabancanın namlusu kımıldadı. Gözüm namludaydı.

— Başka? dedi.

— Otostopla şehre gelmeye çabalıyordu. Onu ara-

bama aldım. Arama yapan polisleri geçtik. Yolumuz bir araba tarafından kesildi. Beni fena halde bayılttılar ve Berga'ya işkence yaptılar. Sonra da bir uçuruma yuvarladılar. Beni de temizlemek istediler, ama beceremediler.

— Nasıl beceremediler?

— Arabadan atladım son anda. İstersen sana yaralarımı göstereyim.

Birbirimize bir dakika kadar hiç kımıldamadan baktık. Namlunun deliği her an daha çok büyüyordu.

— Yüklü müsün?

— Polisler tabancamı ve ruhsatımı aldılar.

— Niçin?

— Bu işin üzerine gideceğimi bildiklerinden beni uzaklaştırmak istiyorlar.

— Beni nasıl buldun?

— Arayan bulur, dedim.

Gözleri bir anlık büyüdü endişeliydi, sonra hemen eskisi gibi oldu.

— Ya sana inanmazsam?

Derin bir nefes çektim.

— Bana bak, sorulara cevap vermekten bıktım. Üstüme tabanca namlusunun çevrilmesinden de. Bu akşam sen ikincisin ve eğer o tabancayı indirmezsen cehenneme kadar yolun var.

Onu korkutamamıştım. Silahın namlusunu indirdi. Yüzü ilk defa yumuşar gibi oldu. Carver çok yorgundu. Yorgundu ve bıkmıştı. Kırmızı dudakları kederle büzüldü.

— Pekâlâ, dedi, oturun.

Ve oturdum. Bu Carver'in üzerinde her hareketimden daha çok etkili oldu. Yüzünde vahşi bir ifade belirdi ve sonra yine vücudu koltuğa gömüldü. Kucağındaki tabanca yere düştü ve orada kaldı.

— Sen neden...

— Kimi bekliyordun Carver?

— Adım Lily. Dilini kırmızı dudaklarında gezdirdi.

— Peki... Lily diyelim.

— Bazı adamları. Gözleri şimdi umut doluydu. Merakla:

— Bana doğru mu söyledin? diye sordu.

— Eğer bunu kastediyorsan ben onlardan biri değilim. Niçin seni arıyorlar?

Yüzündeki sert ifade yumuşadı. Şimdi daha güzeldi. Saçları bir kar yığını gibiydi ve yüzüne çok hoş bir şekilde yansıyordu. Derin bir nefes aldı. Elbisesinin göğsü daraldı.

— Berga'yı istiyorlar.

— Şimdi baştan başlayalım. Senden ve Berga'dan. Nasıl başladı?

Lily sustu ve geçmişi düşündü.

— Berga ile çok önce tanıştık. İkimiz de bir müzikholde servis yapıyorduk. Aynı gece işe başlamıştık, bu nedenle birbirimize yakınlaştık. Bir hafta sonu bir apartman bulup birlikte oturmaya başladık.

— Ne kadar süre?

— Bir yıl kadar. Sonra bu hayattan sıkıldım ve fabrikaya girip çalışmaya başladım. Berga da müzikholden ayrıldı, fakat hayatını nasıl kazandığına hiç karışmadım. Berga iyi bir kızdı. Ben hastalanınca tekrar geri dönüp bana baktı. Fabrika kapanınca işsiz kaldım, o zaman bir arkadaşı aracılığıyla Jersey'de bana bir gece kulübünde iş buldu.

— Berga da orada mı çalışıyordu?

Beyaz saçlı başıyla olumsuz bir işaret yaptı.

— Onun bin tarakta bezi vardı.

— Birisiyle mi yaşıyordu?

— Bilmiyorum. Sormadım. Bir süre daha yine aynı evde yaşamaya başladık. Hemen bütün faturaları o ödüyordu. Eline çok para geçiyordu sanırım.

Lily'nin gözleri gözlerime dikildi.

— Sonra birden değişmeye başladığını hissettim.

— Ne gibi?

— Korkuyordu.

— Nedenini söylemedi mi?

— Hayır. Gülüp geçiyordu. İki kez Avrupa'ya gitmek için yer ayırttı ama istediği gemiyi bulamayınca gitmedi.

— Bu kadar korkuyordu demek?

Lily omuz silkti.

— Giderek korkusu büyüyordu. Bir süre sonra evden dışarı çıkmaz oldu. Hasta olduğunu söylüyordu ama bunun yalan olduğunu biliyordum.

— Bu iş ne zaman oldu?

— Bundan az önce. Tam zamanını hatırlayamıyorum.

— Önemi yok.

— Ondan sonra bir kere çıktı. Ya bir sinemaya ya da alışverişe. Daha uzağa değil. Sonra polisler geldi.

— Ne istiyorlardı?

— Onu.

— Sorgu mu, yoksa tutuklama mı?

— Sorguydu daha çok. Bana da bazı şeyler sordular. Hiçbir şey bilmiyordum. O akşam birisi beni eve kadar izledi.

Yüzünde acayip bir bakış belirdi Lily'nin.

— O günden beri her gün takip ediliyorum. Beni burada da bulurlar mı bilemiyorum?

— Polisler mi?

— Polis değil.

Lily bu sözleri çok kısa ve sakin olarak söyledi. Oysa korkusunu gizleyemiyordu artık. Benden bir şey isteyecek gibi oldu, ama biraz daha sıkışsın diye aldırmadım.

— Polisler yine geldiler, fakat Berga onlara hiçbir şey söylemedi. Dili yine dudaklarında dolaştı. Kırmızı dudak boyası kaybolmaya başlamıştı ve dudaklarının esas rengini görebiliyordum.

— Sonra ötekiler geldi. Polise benzemiyorlardı. Federal Büro ajanıydılar sanırım. Berga'yı alıp götürdüler. En sonunda da... o adamlar geldi.

Son üç sözcüğü söylerken yüzünde bir korku ve dehşet farkettim. Yumruklarını sıkmış, tırnakları avuç içine

gömülmüştü. Gözleri buğulandı.

— Başka herhangi bir kimseyle konuşursam beni öldüreceklerini söylediler. Artık korku içinde yaşamaktan bıktım, dedi ve elini ağzına götürdü.

Başı öne düştü, hıçkırmaya başladı. Ne söyleyebilirdim? Yalan söylediğinizi bile bile onlara ölmeyeceklerini nasıl söyleyebilirsiniz? Hele damgalanmışlarsa!

Kalktım, yanına gittim ve koltuğunun kenarına oturdum. Elini yüzünden çekip çenesini kaldırdım ve parmaklarımı platin beyaz saçlarında gezdirdim. Saçları ipek gibi yumuşak ve inceydi. Parmaklarım çenesine dokununca gülümsedi, gözlerini indirdi ve o ana kadar sakladığı bütün güzelliği ortaya çıktı. Lily'nin vücudundan çevreye hafif, baş döndürücü bir leylak kokusu yayılıyordu. Temiz hoş bir kolonya kokusu...

Gözleri iri ve koyuydu, kahverengi kaşları yumuşak bir yay çiziyordu, etli pembe dudakları hafifçe aralıktı. Parmaklarım omuzlarını kavrayınca Lily başını arkaya attı. Dudakları şimdi daha yakındı. Yavaşça eğildim.

— Ölmeyeceksin, dedim.

Bunu söylemekle hata ettiğimi birdenbire irkilmesinden anladım. Hıçkırıyordu. Yanında oturup bekledim. Gözlerinde artık bir damla yaş yoktu. Dehşet insanın ağlamasına bile engel olur. Hele böylesi.

— Berga hakkında ne öğrenmek istiyorlardı?

— Bilmiyorum, diye fısıldadı. Onun hakkında ne biliyorsam söylememi istediler. Etrafı ararlarken beni zorla oturttular.

— Bir şey bulabildiler mi?

— Hayır. Sanmıyorum... Öfkelerinden deliye döndüler.

— Sana bir şey yaptılar mı?

Bütün vücudu titredi.

— Hem de çok kötü. Korkunç adamlardı. Şimdi beni öldürecekler, değil mi?

— Öyle olsaydı, seni o zaman öldürürlerdi.

— Ama yine de benim için çok geç olabilir.

Başımla doğruladım. Yapabileceğim buydu. Kalktım, sigara paketindeki son sigarayı çıkararak yaktım.

— Berga'nın valizine bakabilir miyim?

— Yatak odasında. Gardıropta duruyor.

İçeri girdim, ışığı yaktım ve gardırobu açtım. Bavul söylediği yerdeydi. Üzerinde yırtıklar bulunan kahverengi bavulu yatağın üzerine koyup kayışlarını çözdüm ve açtım.

İçinde bir insanın öldürülmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. İki eski albüm, üç kolej yıllığı, bir takım çamaşır, bikini, bir tuvalet ve birkaç eski mektup.

Belki de mektuplarda bir şeyler vardır diye düşündüm, ama mektupların çoğu Berga'ya kasabadaki bir arkadaşından gönderilmişti. Geri kalanları, seyahat şirketlerinin kataloglarıyla Güney Avrupa'ya ait bir turist kılavuzuydu. Her şeyi yerine koyup valizi kapadım ve gardıroba bıraktım.

Döndüğümde Lily ağzında bir sigara kapının eşiğinde duruyordu. Konuştuğu zaman sanki sesi ona ait değildi.

— Şimdi ne yapmalıyım?

Uzanıp ellerini tuttum ve onu kendime çektim. Parmakları soğuktu, ama vücudu ılıktı.

— Gidecek bir yerin var mı?

— Hayır dedi, kısaca.

— Paran?

— Çok az.

— Öyleyse hazırlan. Ne kadar sürer?

— E... Birkaç dakika.

Bir an yüzü umutla aydınlanır gibi oldu. Sonra gülümsedi ve başını salladı.

— İyi olmaz. Böylelerini daha önce de gördüm. Ne yapıp yapıp, gelir beni bulurlar.

Kısa ve sert bir kahkaha attım.

— Gelirlerse görecekleri de var. Hem sonra onların ötekilerden daha zeki, daha kurnaz olduğunu sanma. Bunların hepsi birbirine benzer. Onlar da korkarlar. Sen

sonuca bak, tek yapabileceğimiz şey bunu denemek olacak.

Bir an durdum ve düşündüm.

— Biliyor musun, dedim, sen ötekilerden daha fazla yaşayacak olursan buna hiç şaşma.

— Neden?

— Aklıma bir şey geldi. Yanılmıyorsam seni tehdit eden herifler ne istediklerini bilmiyorlardı. O halde senden bunu alana dek seni öldürmeye kalkışmazlar.

— Fakat benim... bu konuda hiçbir fikrim yok...

— Bırakalım bunu onlar düşünsün, diye sözünü kestim.

— Şimdi buradan hemen çıkalım.

Elini bıraktım ve onu yatak odasına doğru ittim. Bana baktı, yüzünde mutluluk vardı. Sonra vücudu gerildi ve bana teşekkür etmek için gözleri çılgın bir istekle parladı. Fakat istediğini yapmasına fırsat vermeden kapıyı kapatıp yeni bir sigara yaktım.

Madeni bir parıltıyla parlayan silah hâlâ yerinde duruyordu. Silahın emniyeti açıktı, tetik ise hâlâ bir iki milim geri çekikti. İçeri girdikten sonra en az beş dakika ölümle burun buruna gelmiştim. Lily şaka etmiyordu. Lily'nin giyinmesi beş dakika sürdü. Kapı açılınca dönüp baktım. Aynı Lily değildi. Yepyeni bir kadındı. Dipdiri, uzun boylu, güzel, zarif bir kadın. Sırtındaki yeşil gabardin tayyör vücudunun bütün çizgilerini belli ediyordu. İpek çoraplı bacakları ve şapkasının altındaki kabarık saçlarından gözünü alamıyordu insan.

Artık o korkan ve endişeli Lily değildi karşımdaki. Koluma girip sımsıkı sarıldı ve gülümsedi.

— Nereye gidiyoruz Mayk? dedi.

İlk kez adımı söylüyordu ve çok hoşuma gitmişti.

— Benim yerime, dedim.

Merdivenleri inip Atlantik Bulvarı'na çıktık. Bizi izleyenler varsa onları atlatmak için önce metroya bindik, sonra taksiyle kapıya kadar geldik. Girişte arkamızda kimse olmadığından emin olunca kapıyı açtım ve onu içeri

aldım.

Her şey çok basitti.

Yukarı çıkınca odasını gösterdim. Gülümsedi, çeneme vurdu.

— Ne zamandır kibar bir erkekle beraber olmamıştım Mayk, dedi.

Garip bir heyecanla bana sokuldu. Bileğini sıktım ve ne demek istediğimi hareketimle ona anlattım.

Orada durdum.

Veya o durdu.

Bileğini bıraktım ve uzaklaştı.

Arkamda kapı yavaşça kapanırken sanırım bir ses fısıltıyla:

— İyi geceler Mayk, dedi.

O gece harekete geçtim. Gece yarısından sonra saat üç buçukta Kırkikinci Sokak'la Üçüncü Cadde arasında bir birahanenin arka salonunda lafı yaymaya başladım. Yarın sabaha dek sözlerim her yere yayılacak ve akşama ektiğim tohum meyvesini verecekti. Nasıl olursa olsun...

Bu adamlar kimlerse ve neredeyseler, ne olursa olsun sözlerimi duyacaklardı. Beni tanıdıkları için sözlerimin ciddi olduğunu da anlayacaklardı. Önce oturup biraz düşüneceklerdi. Beni iyi tanıyorlarsa eğer, terlemeye başlayacaklar ve artık eskisi gibi kendilerine güvenemeyeceklerdi. Gülüp geçemezlerdi. Belki başka birine olurdu, ama bana değil. Ukala herifler! Bir avuç aptal herif dünyayı ellerinde tutuyor, güçleriyle ve paralarıyla hükümete meydan okumaya kalkıyordu. Sabah olmadan hepsinin rahatı kaçacaktı.

Bu sefer harekete geçeceklerdi.

Ok yaydan fırlamıştı.

Tekrar daireme dönüp Lily'nin yattığı odanın kapısını dinledim. Derin bir uykudaydı. Orada bir dakika durduktan sonra sigaramı söndürüp yatağa girdim.

VII. BÖLÜM

Sabahleyin telefon çaldığında Lily kalkmıştı. Mutfaktan tabak tıkırtıları ve kahve kokusu geliyordu. Bana seslendi.

— Hazır olunca gel, kahvaltını et.

— Tamam, deyip ahizeyi kaldırdım.

Telefonun ucundaki ses yumuşak ve tatlıydı. İnsanın ömür boyu unutamayacağı cinsten bir ses. Uyanmamın en güzel yoluydu ve sesinden belli oluyordu bu.

— Merhaba Velda, ne yapıyorsun?

— Bir sürü şey yaptım, ama seninle bunları telefonda konuşmak istemem.

— Bir şeyler elde edebildin mi?

— Evet.

— Şimdi neredesin?

— Bürodayım. Senin en az haftada bir kez uğraman gereken yerde.

— İşlerin nasıl gittiğini biliyorsun tatlım, dedim.

Lily kapıdan baktı, eliyle mutfağa gelmemi işaret etti. Velda'nın durumu anlamamasına sevinerek başımla Lily'e cevap verdim.

— Dün gece neredeydin? Sürekli seni aradım.

— Meşguldüm.

— Ah, Pat aradı. Sesinin tonunu değiştirmek istiyordu ama yapamadı.

— Umarım Pat gerekeni söylemiştir.

— Gerekeni söyledi.

Durdu. Nefesini duyabiliyordum.

— Mayk, korkuyorum, dedi.

— Lütfen korkma. Ne yaptığımı biliyorum. Sen de bunu bilmek zorundasın.

— Hâlâ korkuyorum. Sanıyorum dün gece birisi evime girmek istedi.

Ağzımdan bir ıslık çıktı.

— Ne oldu?

— Hiçbir şey. Birisi kapımın kilidiyle oynadı sonra nedense açmaktan vazgeçti. Durum bu. Hemen geliyor musun?

— Hemen değil.

— Gelmelisin. Bir sürü mektup yığıldı.

— Daha sonra geleceğim. Dinle, istediğim bilgiyi elde ettin mi?

— Evet, şimdi mi istiyorsun?

— Hemen şimdi, yavrum. Bir saat sonra Texas Bar'da buluşalım.

— Pekâlâ, Mayk.

— Yavrum, küçük ısıtıcın yanında mı?

— Evet.

— Elinin altında olsun, ama kimseye gösterme.

— Zaten öyle duruyor.

— İyi. Taksiye atla ve oraya gel.

— Bir saat sonra orada olurum.

Ahizeyi yerine koyup ayağa fırladım ve hemen bir duş aldım. Mutfağa girdiğimde Lily her şeyi hazırlamıştı. Yüzünde ümit dolu bir gülümseme vardı. Hemen bir şeyler atıştırdım, üzerine de iki fincan kahvemi yuvarladım.

Lily yeni bir paket sigara uzattı, kibritle yaktı ve gülümsedi.

— Pek az yedin, dedi.

— Alay mı ediyorsun? Ben bir şehir çocuğuyum, unuttun mu?

— Hiç de şehirli birine benzemiyorsun.

— Neye benziyorum?

Lily'nin gözleri kımıldadı. Beni tepeden tırnağa iki kez süzdü. Önce alaylı olan bakışları şimdi ciddileşti. Gözleri irileşmiş ve karşı konulmaz bir istekle açılmıştı. Sonra yine çabucak o korkulu ifade gelip yerleşti. Gözlerini kırpıştırdı. Gülmeye çalışarak:

— Çok hoş bir erkeğe benziyorsun Mayk, dedi. Senin gibilerine fazla rastlamadım, üstelik beni etkiliyorsun.

— Beni yanlış tanıma Lily, dedim ona. Eskiden hiç duygusal biri olmadığımı düşünürdüm, şimdi ise acaba diyorum. Şu anda sen benim için çok önemlisin ve seni iyi korumalıyım. Sakın evden çıkıp gitme o zaman senin için farklı düşünürüm.

Lily gülümsedi.

— Benimle alay mı ediyorsun?

Bir sigara tutuşturdum dudaklarıma.

— Bak ben artık yaşlanıyorum. İş te fazla genç kalamazsın.

— Mayk...

Ne söyleyeceğini biliyordum. Ondan önce:

— Ben şimdi çıkıyorum, dedim. Ne kadar sürer bilmem. Buraya kimsenin geleceğini sanmıyorum, ama işimizi sıkı tutmalıyız. Kapı çalınırsa cevap verme. Anahtarla açılırsa bil ki gelen benim. Ben kapıyı açana ve aralıktan beni görene dek zinciri çıkarma.

— Telefon çalarsa?

— Bırak çalsın. Ben ararsam önce kapıcıyı ararım. Sana iki kez işaret verir, sonra ben ararım. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı.

— İyi. Şimdi ben dönene dek rahatına bak.

Lily önce dostça göz kırptı ve gülümsedi ve dudaklarıyla bir öpücük gönderdi. Üzerinde bir sabahlıktan başka hiçbir şey yoktu. Dünya umurunda bile değildi. Çok görmüş geçirmiş bakışlarıyla güzel beyaz saçlı bir bebekti ve şimdi mutluydu.

Merdivenleri indim bir taksi bulup atladım. Texas Bar'a geldiğim zaman Velda'yla buluşmamıza on dakika vardı. Taksiden inip kaldırımda dolaştım.

Bir taksiden zarifçe inmek her kadının becerebildiği bir şey değildir. Ama her kadının adı Velda değildi ki! Onu taksiden inerken görseniz, sanki caddeye kraliçe iniyor sanırdınız.

Velda dönüp beni görünce o tatlı tebessümüyle gülümsedi. Sonra kolumu tutup beni gördüğüne sevindiğini belirten bir hareketle sıktı. Etraftan geçen erkeklerin gözü bizim üzerimizdeydi.

Texas Bar'a girince en gerideki localardan birine oturduk. Velda'ya bir öğle yemeği, kendime de bira ısmarladım. Velda çantasından bir zarf çıkarıp bana uzattı.

— Bu kadar bulabildim, dedi. İki yüz dolara ve bazı vaatlere maloldu.

— Vaatleri sen mi gerçekleştireceksin?

Yüzü ciddileşti, sonra yine gülümsedi.

— O tür vaat değil, dedi.

Zarfı açıp içindekileri çıkardım. Biri Berga Torn hakkında hastaneden verilen raporun elle çekilmiş bir kopyasıydı. Geri kalanı da Berga'nın yaşam hikâyesiydi. Velda verdiğim talimatı son harfine kadar yerine getirmişti. Sayfanın altında bir sıra isim vardı. Berga'nın kendileriyle düşüp kalktığı erkeklerin listesi.

Evello'nun, milletvekili Geytey'in isimleri de onların arasındaydı. Sıranın en altında Billy Mist'in ismi vardı. Parmağımı ona bastırıp Velda'ya baktım.

— Berga bir zamanlar Billy Mist ile dolaşırmış, dedi. Ama herkes onunla ilgilenirmiş, Berga'yla değil.

— Bilirim... Billy bir yere girdi mi herkes ona bakardı. İşler iyice batağa batmaya başlıyor.

Eliyle masayı tıklatıyordu Velda.

— Mayk, dedi. Kim bu Billy Mist?

Homurdanarak bir sigara yaktım.

— Epey eski bir hikâye. Billy Kid diye bilinirdi ve ünlü kiralık katillerdendi. Her öldürdüğüne tabancasında bir çentik atardı. Hâlâ daha atıyor mu bilmem. Daha sonraları namuslu çalışmaya başladı. Hiç değilse öyle gö-

rünüyordu. Bir sürü pislikte parmağı olduğu kesin, ama hiç delil yok.

— Yani?

— Mafya'yla ilişkisi olduğu biliniyor, dedim. Hem de epey yüksek bir yerde.

Velda'nın yüzü biraz sarardı.

— Vay canına!

— Neden hayret ettin?

— Billy Mist hakkındaki bilgileri bu sabah bana Toscio Bar'da Eddie Connely verdi, dedi. Eddie ile muhabir arkadaşı bu olayla ilgili epey bilgi toplamışlar, fakat bildiklerini yayınlamaları yasaklanmış. İkisinin de canları sıkılıyordu. Tam biz konuşurken Billy Mist de bardaymış. Eddie bana onu gösterirken adam birden döndü ve göz göze geldik. Ondan hoşlandığımı sandı herhalde. Billy kalkıp yanıma geldi ve bana hiç çekinmeden açıktan açığa çirkin bir teklif yaptı. Ona öyle bir cevap verdim ki, adam morardı. Ama bu sefer de Eddie ile arkadaşının rengi attı. Eddie bu hadiseden sonra yanımda kalmadı ve hiç konuşmadı. Hemen hesabı ödedi ve gitti.

Dişlerimi gıcırtatarak sırıttım. Kafam yine zonkluyordu. Velda:

— Sakin ol canım, dedi.

Bir sigara çıkardım ve bir dakika kadar hiçbir şey söylemedim. Demek silahıyla her istediğini yaptırmaya alışmış, kan dökerek servet sahibi olmuş Billy Mist hergelesi Velda'ya asılmıştı. Öfkemi güçlükle yenerek Velda'ya:

— Yavrum, şimdi artık başıma bela aradığımı söyleyemezsin, dedim.

— Kötü mü yaptım Mayk?

— Evet. Mist böyle şeyleri unutmaz. Erkeklik hislerine dokunacak hakaretleri kaldırmaz.

— Ben kendimi korumasını bilirim.

— Tatlım... Hiçbir kadın kendini korumasını bilemez, sen de dahil. Dikkatli ol, tamam mı?

Gülümsüyordu.

— Üzüldün mü Mayk?

— Hem de çok.

— Beni seviyor musun?

— Evet, dedim. Seviyorum. Ama bu halinle. Billy Mist'in eline düşersen ne hale gelirsin bilemem.

Sırıttım ve elimi elinin üzerine koydum.

— Tamam, sabahın bu saatinde ve burada romantik olamıyorum.

— Umurumda bile değil.

Velda karşımda omuzlarına dökülen simsiyah saçları dimdik vücuduyla oturuyordu. Geniş omuzları, bana ihtirasla bakan gözleri, o vahşi hayvani edası ve ıslak kırmızı etli dudaklarıyla heykel gibiydi.

Ona sözlerimi tekrarladım ama değişik bir şekilde. Bu sefer parmaklarımı sıktı.

Benim gibi bir adam Velda'nın gözlerine dalıp gitmemeliydi. Başımı silkeledim, kendime geldim, elimi kurtardım ve yine bana verdiği rapora döndüm.

— Şimdi gelelim işe. Burada üç isim var. Öteki üçü hakkında ne öğrendin?

Velda masanın üzerinden uzanıp listede işaret ettiğim isimlere baktı.

— Nicholas Raymond, zannedersem Berga'nın eski göz ağrılarındanmış. Berga onunla bir süre düşüp kalkmış. Raymond bir otomobil kazasında ölmüş.

Çok fazla olmasa da bu tür bilgileri toplamak epey zaman alırdı.

— Kim söyledi?

— Pat söyledi. Polis daha fazla bir şey bilmiyor.

— Pat'ın istihbaratı kuvvetli, değil mi?

— İkincisi de ondan geldi. Walter Mac Grath da Berga ile düşüp kalkanlardan. Berga o sıralarda Riverside'da oturuyormuş.

— Buralı mı?

— Hayır başka eyaletten. Ama sık sık şehre iniyor.

— İşi nedir?

— Keresteci. Demir, çelik üzerine de ticaret yapıyor. Sabıkası var.

Merakla kaşlarımın kalktığını görünce devam etti.

— Bir defa vergi kaçakçılığından mahkûm olmuş, iki kez kavga çıkardığı için tutuklanmış. Ayrıca bir kez daha hüküm giymiş. İzinsiz silah taşımak suçundan yediği bir ceza da tecil edilmiş.

— Şimdi nerede?

— Grath bir aydır burada. Kereste siparişleriyle uğraşıyor.

— Güzel, dedim. Başıyla onayladı.

— Leopold Kawolsky kim?

Velda kaşlarını çattı.

— Onun bu işteki rolünü anlayamadım, Mayk. Bu bilgileri Eddie verdi. Bir ara Berga'nın striptiz yaptığı gece kulübünde bir olay çıkmış. Berga yüzünden birkaç kişi kavga etmiş,Kawolsky ortaya atılıp Berga'yı kurtarmak için birkaçını yere sermiş. Ve ertesi gün olayın fotoğrafları gazetelerde çıkmış. Aynı olay bir ay sonra yine tekrarlanınca kızın adı Eddie'nin kafasına takılmış...

— Adam, tatlım... Ona ne olmuş?

— Ona da geliyorum. Fotoğraflardan boksör olduğu anlaşılıyor. Bir spor dergisine telefon ettim ve yayıncı bana ismini buldu. Herifin Lee Kawolsky adı altında bir yıl kadar boksörlük yapmış olduğunu ve bileği sakatlanınca boksu bıraktığını söyledi. Son maçından bir buçuk ay sonra bir kamyon altında kalarak ölmüş. Sigorta şirketinin dosyalarını karıştırdım. Sigortacılar olayı incelemişler ve ölümün kaza sonucu olduğunu saptamışlar.

— Cinayet mi dersin?

— Sanmıyorum, Mayk.

— Neyse, öğreneceğiz...

— İyi öyleyse.

Berga'nın doktor raporuna göz gezdirdim, bitirmeden katlayıp zarfa koydum.

— Bu rapor hakkında kısaca bilgi verir misin?

— Raporda fazla bir şey yok. Berga daha önce tedavi için Dr.Martin Soberin'in muayenehanesine gitmiş. Doktor şiddetli bir sinir buhranı teşhisi koymuş ve bir süre

dinlenmesini önermiş. Sonra ikisi konuşup Berga'nın hastaneye yatmasını kararlaştırmışlar. Doktor Soberin hastanede ona bir test yapmış. Orada dört hafta kalmasına karar vermiş. Tedavi ücretini de Berga hemen ödemiş.

Ömrümde böyle karışık iş görmemiştim. Hiçbir şey yerine oturmuyordu. Sonuçların hiçbiri birleşmiyordu. Lanet olsun! Öyle bir karışıyordu ki, hiçbir anlam çıkaramıyordum elimdeki ipuçlarından.

— Şu milletvekili Geytey'e ne dersin?

— Özel bir şey yok. Geytey, Berga ile bir iki siyasi toplantıda görülmüş. Adam evli değil, onun için bu yönden temiz. Bana sorarsan Berga hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

— Bu daha kötü, dedim.

— Sabırlı ol. Daha yeni başlıyoruz. Sen Pat'dan bir şeyler öğrendin mi?

— Hepsi şu zarfın içinde yazılı. En iyi kısımları yok, tabii ki. Evello ile olan ilişkisi dışında Berga kirli işlere karışmamış. 1960 Pittsburg doğumlu. Babası İsveçliymiş, annesi de İtalyan. Avrupa'ya iki kez seyahate çıkmış. İlki sekiz yaşındayken İsveç'e, ikincisi 1980'de İtalya'ya. Harcadığı paraların büyük bir kısmının erkek arkadaşlarından geldiği kesin.

— Peki Evello ile ilişkisi?

— Evello bunlardan biriydi, dedim.

Velda yüzüme baktı, nefesi sıklaşmıştı.

— Şimdi burada, New York'da. Pat sana adresini verecek, dedim.

— Yani Evello'yu bana bırakıyorsun?

— Evet, ben onu bulana dek.

— Ne yapacaksın?

— Evello'ya yanaşmaya niyetliyim. Daha doğrusu bir rastlantıymış gibi karşılaşıp üst tarafını ona bırakacağım. Arkadaşları kimlermiş öğren.

Yalnızca gözleri gülüyordu.

— Yapabileceğimi düşünüyor musun?

— Kaçırmazsın, bebek!.. Kaçırmazsın.
Gözlerindeki parıltı yayıldı.
— Makineyi nerende taşıyorsun, yavrum?
Gülüşü söndü. Soğuk ve ölüydü şimdi.
— Sol koltuğumun altında, dedi.
— Kimse farkedemez.
— Öyle olması gerekir, dedi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra bardan gün ışığına çıktım. Onun taksiye binişini izledim. Araba köşeyi dönünce, nereye gittiğini düşününce ürperdim. Hemen arkasındaki taksiye el salladım ve şoföre Atlantik Bulvarı'nda bir adres verdim. Velda'nın getirdiği belgelerdeki ilk adreste oturan kadını bulamadım. İsmi hâlâ kapıda yazılıydı ama komşuları kadının geceleyin taşındığını söylediler. Kat şimdi boştu.

Brooklyn'de aradığım ikinci adres on sene önce meslekten çekilmiş bir gazeteciye aitti. Kırk dokuz yaşındaydı, ama yetmişinde gösteriyordu. Yüzünün bir yanında, gözünün ucundan ağzına kadar inen bir yara izi vardı. Gömleğini çıkardığında bana midesinin üzerindeki ve sırtındaki yara izlerini gösterdi. Üç kurşun yeri. Kollarından birinin dirsekten aşağısı oynamıyordu. Adam gazeteciliği kendi isteğiyle de bırakmamıştı. Mafya hakkında açıklamalarla dolu bir yazı yazmış ve Mafya'nın adamları onu bu hale getirmişlerdi.

İki saatlik bir konuşma sonunda kolumun altında en ufak bir gazetenin bile satın almak için on bin dolar sayacağı bilgilerle dolu bir dosya ile oradan çıktım. Bana bedava vermişti. Sonra bir taksiye atlayıp şehrin yukarısına çıktım. Bir arkadaşıma ait eczanenin arka odasında dosyayı dikkatle iki kez okudum. Sonra bir paket yapıp üzerine gazetecinin adresini yazıp posta kutusuna attım. Bir bara girip bira ısmarladım ve bildiklerimi düşünmeye başladım. Orada otururken barın arkasındaki aynaya bakmamaya çalışıyordum, ama olmuyordu. Yüzüm artık hiç hoş görünmüyordu. Hem de hiç. Arkalardaki bir locaya giderek yerimi değiştirdim. Orada ayna yok-

tu.

Dosyada Evello'nun adı geçiyordu. Billy Mist'in adı geçiyordu. Hem de ta baştan beri. Önce ikisi de serseriydi, sonra yükseldiler. Brooklyn'deki gazeteci son on yıl içinde örgütü yakından izleyemediği için yeni mevki ve görevlerini bilmediğini söylemişti. Belki de şimdi kraldılar. Bilmediğim başka isimler de vardı dosyada, ama onları da yakında tanıyacaktım. Krallığın kimlerden oluştuğunu hiç kimse bilmiyordu. Hatta tahmin bile edemiyorlardı.

Büyük adamlar mıydı? Kuşkusuz büyüktüler. Ama en büyüklerinin bile etrafa yaydığım haberi duyunca rahatı kaçacaktı. Ben tam bunu düşünürken Mousie Basso içeri girdi.

Mousie gibi adamlar karanlık basınca ortaya çıkarlardı. Mousie'nin suratından yeraltı dünyasının son durumunu okuyabilirdiniz. Gangsterlerle aranız iyiyse o da iyidir, değilse kaçacak delik arar.

Mousie'nin yüzüne bakınca işlerin kızışmış olduğunu anladım.

Benden pek iyi söz edilmiyordu herhalde. Mousie beni köşede oturur görünce hemen kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. O anda elimi bir sigara almak için cebime atınca silaha davrandığımı zannederek sapsarı kesildi. Başımla bir işaret yapıp çağırdım.

Büzülerek geldi karşıma oturdu.

— Selam Mousie, dedim.

Dudağının ucuyla güler gibi yaptı ve kimsenin onu görmemesi için oturduğu koltuğa gömüldü. Mousie sinirli bir hareketle bir sigara alıp yaktı, kibriti masanın altına attıktan sonra bir nefes çekti.

— Bakın Bay Hammer, benim sizinle konuşacağım hiçbir şey yok. Ben...

— Belki ben senin arkadaşlığından hoşlanıyorum, Mousie.

Dudakları gerildi. Gözlerini indirdi. Kırık bir sesle:

— Sizinle birlikte görünmek benim için kötü olur,

dedi.

— Kim söylüyor bunu?

— Herkes. Siz aklınızı oynatmışsınız Bay Hammer...

Durdu. Bende bir değişiklik olmadığını görünce yine devam etti.

— ... Bu şekilde konuşmaya devam ederseniz yakında cesedinizi morga kaldırırlar.

— Ben de seni dost sanırdım, dedim.

Elimdeki tosttan bir parça ısırıp Mousi'ye baktım. Mousie memnun gözükmüyordu.

— Orası öyle, eskiden bana bir iyilikte bulunmuştunuz, ama bu bizi dost yapmaz. Başınıza bela arıyorsanız kendiniz gidin bulun. Ben, sakin bir adamım.

— Öyle mi?

Mousie'nin yüzü asıldı.

— Ben kendi halinde ufak tefek işler çeviren bir adamım. Başıma iş açmak istemem. Ufak işlerin adamı olmak istediğim için öyleyim. Ufak işlerin adamlarına kimse dokunmaz.

— Büyük işlerin adamlarıyla konuştuğunu birisi görene kadar, dedim ve sırıttım.

Onu fena halde korkutmuştum.

— Benimle dal... dalga geçmeyin Bay Hammer. Beni zorlamaya hakkınız yok.

— Neler duydun Mousie? diye bastırdım.

Mousie'nin gözleri hızla bütün salonu taradı ve bana döndü.

— Siz biliyorsunuz.

— Neyi?

— Bazı kimselerle hesaplaşacağınızı söylemiştiniz.

— Kimlerle?

— Mafya ile, diye fısıldayarak. Sonra sanki korkunç bir şey yapmış gibi gözleri iri iri oldu.

Elleri masanın kenarını sımsıkı kavramıştı. Ağzındaki sigara masaya düşmüş, masa örtüsünü yakıyordu.

— Siz delirmişsiniz. Orada burada konuşunca herkesin rahatı kaçtı. Nereye giderseniz milletin huzurunu ka-

çıracaksınız artık. Onların işini bitirecek bir şey biliyorsanız, çenenizi kapatın. Çünkü bu yüzden mutlaka mesele çıkacak. Charlie Max ve Sugar Smallhouse...

Birden çenesini tuttu. Ağzı açık kaldı.

— Çekinme, anlat Mousie, dedim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Ana cadde boyunca ikisi de su gibi para harcayarak sizi arıyorlar.

— Telaşlı mı görünüyorlar?

Sesi neredeyse duyulmuyordu.

— Bütün barları geziyor ve telefonla çevrede sizi araştırıyorlar.

Mousie artık biraz önceki tutumunu değiştirmişti. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi konuşuyordu. Sigarasından nefes çekti yanmadığını görünce paketinden bir sigara çekip ona verdim. Çakmağımla sigarasını yakarken bir türlü sigaranın ucunu ateşe getiremiyordu. Sonunda sigarayı yandan yaktı.

— Sizde hiç korku denen şey yok Bay Hammer, dedi. (Ellerine nefretle baktı.) Keşke ben de böyle olabilseydim. Tek bir adam, gözüpek tek bir adam ortalığı birbirine kattı. ABD Başkanı bile heriflerin umurunda değil, ama siz çıkıp birkaç kişiyle hesaplaşacağınızı ilan eder etmez heriflerin paçaları tutuştu. Söylenti yayılınca ortaya paralar döküldü. Bu şehrin en hızlı iki katili sizin peşinizde ama sizin umurunuzda bile değil. Sizi tanıyorlar, Bay Hammer. Zaten onun için bu işi Charlie Max ile Sugar'a verdiler. Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor ikisi de. Miami'den geldiler. Siz bir şey yapacağınızı söylediniz mi yaparsınız ve bu işte birisi ölse, bu hiçbir zaman siz olmazsınız. Söylentiye göre tepedekilerin işini göreceğinizi söylemişsiniz. Belki olur belki olmaz. Karşınızda Mafya yerine başkaları olsaydı, bu oyunu sizin kazanacağınıza iddiaya girerdim. Ama Mafya karşısında işler değişir.

Durup ne söyleyeceğimi bekledi.

— Ben öyle düşünmüyorum, dedim.

— Göreceksiniz!

Dişlerimi gıcırdatarak sırıttığımı görünce ürperdi.

— Dünya yine eskisi gibi dönüyor, dedim. Bundan böyle hepsi kapı ağızlarından ve pencerelerden uzak duracaklar. Yalnız başlarına sokağa çıkamayacaklar. Herbiri elleri tabancalarında bekleyecek. Kim olduklarını öğrenmek için her şeyi dikkatle gözden geçirecekler, ama hiçbirinin önemi yok. Çünkü ben hepsine ulaşacağım. Adamları beni durdurmaya kalkacak, ama hepsini sinekler gibi duvara yapıştıracağım. En tepedekilere erişeceğim. Kim olduklarını bulduğumda hepsi ölmüş olacak. Nasıl çalıştıklarını bilirim... Kötüdürler ama ben onlardan da kötüyüm. Nerede, ne zaman olursa olsun bu böyle olacak. Ben en baştaki köpekleri istiyorum. Mafya'da ipleri çeken çirkefi... Kralları anlıyor musun? Onları istiyorum.

Daha fazla sırıttım.

— Bundan önce yüzlerce kişiyi nalladılar, ama sonunda yanlış bir kadını öldürdüler. Beni de öldürmeye kalkıp, arabamı parçaladılar. Hele bu son söylediğimden hiç hoşlanmıyorum. Arabam döküntüydü ama yüz dolardan fazla ederdi. Bütün bunların hesabını o en tepedeki köpekler ödeyecekler. İşte bunları söyledim.

Mousie hiçbir şey söylemedi. Ağır ağır yerinden kalktı, dudaklarını ısırarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça açtı arkasına bakmadan dosdoğru yürümeye başladı. Gözden kaybolunca ben de kalkıp hesabı ödedim, sonra telefon kulübesine girdim.

Pat evdeydi ve hâlâ yatmamıştı.

— Ben Mayk ahbap, dedim. Velda bana haberleri duyduğunu söyledi.

Pat'ın sesi uzaktan geliyordu.

— Pek akıllıca hareket etmedin bence.

— Beni aramaya başladılar. Charlie Max ve Sugar Smallhouse adında iki çocuk.

— İkisi de ünlüdür.

— Ben de öyle duydum. Ne cins adamlar?

— Birlikte çalışırlar: Max daha tehlikelidir. İkisi de katildir ama Smallhouse daha kibar iş görmekten hoşlanır.

— Max'a dikkat ederim öyleyse. Başka bir şey var mı?

— Charlie Max eskiden polisti. Alışkanlık olarak silahını arkada taşımaktan hoşlanır...

— Teşekkürler.

— Bir şey değil.

Ahizeyi hızla yerine koydum. Kutuya düşen jetonun tıkırtısı bana gülüyor gibiydi. Aslında büyük bir şakaydı bu. Katiller uzun süre sessiz kalamazdı. Ben onları tanımıyordum, ama onlar beni çok iyi biliyorlardı. Onların da öteki itlerden farkı yoktu. Kendilerinden en az iki kat sessiz, iki kat zorlu ve iki kat çevik biriyle karşılaştıkları zaman burunları sürtülecek ve yalvarmaya başlayacaklardı. Bu şehirde ismi bilinen ve bilinmeyen adamlardan oluşan bir örgüt vardı. Ellerinde çok paraları vardı. Politikacılarla ilişkileri vardı. Benim cesedimi morga kaldırmak istiyorlardı. İstedikleri her şeyi yapmaya alışkındılar. Polislerin ve Federal Büro'nun atacağı adımları biliyorlardı, ama benim atacağım adımı bilmiyorlardı. Onlara nasıl dövüştüğümü, şu bana silah çekip de boyunun ölçüsünü alan herif anlatacaktı mutlaka.

Tezgâhtan bir paket sigara alıp dışarı çıktım. Ana caddeye doğru yürümeye başladım. Su gibi para harcayarak beni arayan insan avcıları buralardaydılar. Kaç kişiyi öldürdüğü bilinmeyen buz gibi kiralık katiller. Söylentiyi duyup kesip atmak isteyenlerdi.

Ama hepsini duymamışlardı. Bu gece sona ermeden duyacaklarından sonra belki fikirlerini değiştirirlerdi. Avcılarının avlandığını duyacaklardı. Ve onlar için dünyanın sonu gelecekti.

Hem de eğlence olsun diye.

VIII. BÖLÜM

Globe gazetesi bana Nicholas Raymond hakkında bilgi verdi. Ray Diker'in verdiği bilgi basılmamıştı.

Raymond yaya geçidine yeşil ışık yandığı sırada adımını atmış ve kendisine çarpan bir araba onu yandaki mağazanın vitrininden içeri fırlatmıştı. Kazayı az ilerde duran bir sarhoştan başka gören olmamıştı. Araba kaçmış, izi bulunamamıştı. Raymond hakkındaki bilgi yalnızca kırk iki yaşında ufak çapta bir ithalatçı olduğunu ve Ellinci Cadde'deki bir otel dairesinde oturduğunu gösteriyordu.

Ray Diker'e teşekkür edip Raymond'un eski adresini aramak üzere telefonunu kullandım. Otel müdürü İtalyan aksanıyla kendi halinde ve dürüst bir adam olduğunu ve faturalarını düzenli ödediğini söyledi. Ölmesi çok kötüydü. Onunla aynı düşüncede olduğumu söyledim. Bir iki özel soru daha sordum. Ama söylenecek bir şey olmadığını ve kesinlikle temiz olduğunu öğrendim.

Mac Grath hakkında bazı şeyler öğrenmek daha kolay oldu. Ray bir iki telefon ederek adam hakkında bilgi aldı. Mac Grath koluna güzel bir pilici takıp şehrin lüks gece kulüplerinde görünürmüş sık sık. Bir iki rica ile Ray onun şu andaki adresini de buldu. Madison Avenue'de büyük bir otelde kalıyordu. Adam gerçekten de hayattaydı.

Birkaç dakika oturduktan sonra Ray:

— Başka bir isteğin var mı? dedi.

— Lee Kawolsky'yi hatırlıyor musun?

Ray bu soru için dosyalarına bakma gereği duymadı.

— İyi çocuktu, Mayk. Ne yazık antrenmanda elinden sakatlandı ve yükselemedi. Yoksa mutlaka şampiyon olurdu.

— Sakatlandıktan sonra hayatını nasıl kazandı?

— Dur düşüneyim, dedi Ray ve alnı kırıştı. Galiba Ed Rooney'in barında barmenlik yaptı, sonra da genç boksörleri yetiştirmeye başladı. Bir dakika bekle...

Yine telefonu açtı. Spor bölümünü aradı. Söylenenleri dikkatle dinledi. Telefonu kaparken gözlerinde soru işareti vardı.

— Hikâye neymiş Mayk?

— Ne gibi?

Ray'ın gözleri bana bakarken keskinleşti.

— Lee daha sonra sosyetedeki korkaklara dedektif yetiştiren bir özel dedektif bürosuna girmiş. İlk işi, bundan birkaç gün önce nehir kenarında öldürülen bir oğlanla ilgiliymiş...

— İlginç, dedim.

— Çok. Peki hikâyenin öteki tarafı nasıl?

— Bilseydim burada olmazdım, dedim. Nasıl ölmüş?

— Cinayet değil.

— Kim söylüyor bunu?

Piposunu aldı temizleyip tütün doldurmaya başladı.

— Katiller bira kamyonu kullanmazlar. Evli ve beş çocuklu değillerdir ve kaçacaklarına, caddenin ortasına oturup hüngür hüngür ağlamazlar.

— İyi hafızan var, canavar!

— Ben cenazedeydim Mayk. Ne olup bittiğini öğrendim.

— Hiç tanık var mı?

— Bir tane bile yok.

Ayağa kalkıp şapkamı giydim.

— Her şey için teşekkürler Ray. Bir şeyler bulursam sana da haber veririm.

— Yardıma ihtiyacın var mı?

— Çok. Bu üç kişi üzerinde araştırma yapabilirsin. Onlara dair işe yarar şeyler bulmaya bak. Yardımının karşılığını alacaksın.

— Bütün istediğim haber atlatmak.

— Bunu herhalde yapacaksın.

Ray bana gülümseyerek baktıktan sonra piposunu ağzının kenarına sıkıştırdı. Ray Diker ufak tefek sıska bir adamdı, ama istediği şeyleri çabuk elde etmesini bilirdi. Ona sırıtarak cevap verdim. El salladım ve asansöre atlayıp caddeye çıktım.

Dr. Martin Soberin'in muayenehanesi tam Central Park'ın karşısındaydı. Dünyanın en iyi yeri olmasa bile, ona yakındı. Beyaz oymalı taşlı, Venedik usulü panjurlu bu binada Soberin'in kaldığı çok küçük bir işaretle gösterilmişti. Kapıyı itip içeri girdiğimde müzikli zil geldiğimi haber veriyordu.

İçersi umduğumdan da güzeldi. Her taraf temiz ve tertipliydi. Duvarda kitaplar, mesleki dergiler sıralanmıştı. Tam zenginlere mahsus bir doktora yakışır bu muayenehanede koltuklar her hastayı rahat ettirecek şekilde seçilmişti. Oturdum, bir sigara yaktım. Tam bir nefes çekerken içeri bir hastabakıcı girdi.

Bazı kadınlar sevimli olur. Bazıları yalnızca güzeldir. Bazıları da muhteşemdir. Bazıları da bu hastabakıcı gibidir. Nefesinizin kesildiğini hissedersiniz, ışıkta tüm vücudunun hatlarını gösteren şeffaf beyaz üniformasıyla karşınızda dururken, kımıldamaması için dua edersiniz.

Güzel kadın bana doğru yürüdü ve merhaba dedi. Açık kestane saçları, yumuşacık bir sesi vardı. Saçlarıyla aynı renkteki gözlerinin içi gülüyordu. Çünkü karşısındakinin neler hissettiğini anlıyordu. Bir an durakladı, sigaramdan üflediğim duman yüzümü ve ifademi gizlemişti.

— Doktor içerde mi?

— Evet, fakat şu anda yanında hastası var. Kısa zamanda işi biter.

— Beklerim, dedim.

— Ben fişinizi hazırlarken içeri geçer misiniz, lütfen?

Sigaramdan bir nefes çektim ve üfledim. Ayağa kalktım, şimdi artık ona yukardan bakabiliyordum. Hafif sırıtarak:

— Kendisini bir hastası olarak görecek değilim... ama gerekirse muayene ücretini ödeyebilirim.

Gülüşü çabuk ve arkadaşçaydı.

— Size ben yardım edebilir miyim?

Ağzım kulaklarıma vardı. Sonra bir kahkaha attım. Ne düşündüğümü anlamıştı.

— Rica ederim, dedi hemşire.

— Doktorun işi ne zaman biter?

— Yarım saat sonra herhalde.

— Pekâlâ, belki sen de yapabilirsin. Ben dedektifim. Adım Mayk Hammer, tabii size bir şey ifade ediyorsa. Berga Torn adında bir kadın hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum. Bundan kısa bir süre önce Dr.Soberin'in tavsiyesiyle hastaneye yatırılmıştı.

— Evet, evet, hatırlıyorum. İçeri buyursanız daha iyi olacak sanırım.

Hemşirenin dudaklarında beliren gülüşe hiçbir erkek dayanamazdı. Kapıyı açıp içeri girdi yine ışığa gelmişti. Döndü benim orada ayakta durduğumu görünce eliyle eteğini düzeltir gibi yaptı. Masanın yanına gelip bir iskemle çektim.

— Sizin gibi güzel bir kadın niye bu işte çalışır, anlamıyorum.

— Bilmek istiyorsanız, şans eseri diyebilirim. Bir çekmece çıkardı ve kartları taramaya başladı.

— Başka? dedim.

— Gerçekten merak ettiniz mi? dedi başını kaldırarak.

— Başımla doğruladım.

— Hemşire okulunda okudum. Mezun oldum ve şanssızlık eseri, staja başlamadan bir güzellik yarışmasını kazandım. Bir hafta sonra Hollywood'a gittim ve fotomodelliğe başladım. Altı ay sonra işsiz kaldım. Aklım başıma gelince evime döndüm ve hastabakıcılığa başla-

dım.

— Yani çok iyi bir artisttin.

Gülümsedi ve başını salladı.

— Hayret, nasıl başaramadın? dedim. Başını kaldırdı, "sen daha iyi bilirsin" der gibi baktı.

— Gerçekten komik, dedi. Fotojenik değilmişim. Düşünebiliyor musunuz?

— Düşünemiyorum.

Elinde üç daktilo yazılı kartla oturdu.

— Teşekkürler Bay Hammer, dedi.

Sesi ciddileşmişti. Kartları önüne yaydı. Gülümseyişi kayboldu.

— Sanırım aradığınız bilgiler bu fişlerde. Şimdi sizin sigorta kartınızı görebilir miyim, ve ayrıca...

— Ben sigorta dedektifi değilim, dedim.

Tuhaf bir bakışla baktı ve hemen kartları toparladı.

— Ah... Özür dilerim. Şüphesiz biliyorsunuzdur, bu bilgiler gizlidir ve...

— Bu kız öldü. Öldürüldü.

Bir şey söylemek üzereydi, durdu. Sonra:

— Polis misiniz? diye sordu.

Başımla doğruladım ve içimden başka bir şey sormamasını diledim.

— Anlıyorum, dedi.

Dudağını ısırdı ve solunda duran kapıya baktı.

— Yanlış hatırlamıyorsam, kısa bir süre önce başka bir polis de gelip bu konuda doktorla konuşmuştu.

— Evet, dedim. Davayı ben araştırıyorum. Raporlar yerine her şeyi kendim öğrenmeyi tercih ederim. Doktoru beklememi isterseniz...

— Oh hayır, sanırım önemli değildir. Hepsini size okuyayım mı?

— Okuyun.

— Kısaca, şiddetli bir buhran geçiriyormuş. Doktorun muayenehanesinde bir sinir krizi geçirmiş. Doktor bir teskin edici vermiş. Tedavi için de tam bir istirahat tavsiye edilmiş, doktorun yardımıyla bir hastaneye kabul edil-

miş.

Kızın kaşları çatıldı.

— Açık söyleyeyim, burada polisi ilgilendirecek bir husus göremiyorum.

— Kartları görebilir miyim?

— Tabii. Fişleri bana verdi ve masanın üzerinden eğildi, başımı çevirdiğim zaman vazgeçip gülümsedi ve oturdu.

Onun okuduğu karta bakmadım bile. İlk kartın üzerinde hastanın adı, adresi, hakkındaki tıbbi bilgi ve altında sol köşede kim tarafından gönderildiği yazılıydı. Karşısındaki isim William Wieton'du. Öteki fişte hastaya konulan teşhis, tavsiye edilen tedavi şekli, akıl hastanesi tarafından bu teşhisi doğrulayan bir ikinci kayıt vardı.

Kartlara yeniden baktım, bir şey elde edemeyince onları kıza geri verdim.

— İşimize yaradı mı?

— Bilinmez.

— Doktoru görmek ister miydiniz?

— Gerekmiyor. Belki yine gelirim.

Yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi.

— Yine buyrun, dedi.

Bu sefer yerinden kalkmadı. Kapıya yürüdüm, geri dönüp baktığımda eli çenesinde bana bakıyordu.

— Hollywood'u bir kez daha denemelisin, dedim.

— Burada Hollywood'dan daha ilginç insanlarla karşılaşılıyor, dedi. Sonra ekledi:

— Ama bu tanışmalar böyle kısa sürünce tam olmuyor.

Ona göz kırptım. O da göz kırparak cevap erdi. Dışarıya, caddeye çıktım.

Broadway yine çiçeklere bezenmişti. Rengârenk ışıklarıyla kollarını açmış gibiydi. Işıklara doğru yürürken parçaları birleştirmeye, deliklerin neler olduğunu saptamaya çalışıyordum.

Bir büfe bularak girdim ve bir sandviç yedikten sonra yoluma devam ettim. Arada bir gerekli yerlerde duru-

yordum. İki saat çabucak geçti ve hiçbir olay çıkmadı. Ana caddede fazla kalmadım çünkü kimse bana bakmıyordu. Belki daha ilerde bakarlardı, ama şimdi değil.

Ana caddeden ayrılıp doğuya yöneldim. Burada insanlar başka türlü konuşur, başka türlü giyinirlerdi. Bana benzerlerdi hepsi. Fazla paraları yoktu, meşhur da değillerdi, ama hepsi görmüş geçirmişti.

Zaman zaman durarak Yirminci Cadde'ye doğru ilerledim. Artık bakışları farkediyor, fısıltıları duyabiliyordum. Öyle ki, kulağıma fısıldanan eşkallerinden peşimdeki iki katili görsem tanırdım.

Bir başka yerde peşimde başkaları da olduğunu öğrendim.

Saat iki buçukta peşimdeki iki katili on dakika arayla kaçırdım. Sonraki yarım saat içinde onlar ortadan kayboldular.

Barlar kapanmaya başlamadan ana caddeye döndüm. Taksi beni köşede bıraktı ve yoluma yaya devam ettim. Girdiğim iki yerde barın sahibi beni görünce sevindi. Ama üçüncüsü barın kapanmak üzere olduğunu mırıldanarak kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı. Kapıya yüklenip açtım. Kapıyı arkamdan kapayıp yaslandım.

— Çocuklar buraya da mı geldiler, Andy?

— Mayk bu iş hoşuma gitmiyor.

— Benim de. Ne zaman geldiler?

— Bir saat kadar önce.

— Onları tanıyor musun?

Andy başını salladı, pencereye baktı.

— Bana başkaları gösterdi.

— İçki içtiler mi?

— İki içki içtiler.

Yine bana bakmasını bekledim.

— Küçük olanı sinirliydi. Edgy adındaki. O bir içki istedi, öteki meyve suyu.

Andy ellerini beline koydu.

— Mayk... Sana bu hususta nasihat verecek değilim. Ama bu çok zorlu bir iş. Bu işin bombası patlayana dek...

buraya gelme.

— Hiçbir şeyin bombası patlamayacak. Herifler bir daha gelirse fazla dolaşmamalarını söyle. Ben onları bulurum. Artık beni aramalarına gerek yok. Bunu etrafa yay ki, kulaklarına gitsin.

Parmaklarım kapının kolunu buldu ve çekip açtım. Cadde bomboştu ve köşede bir polis duruyordu. Bir ekip arabası geçti ve onu selamladı. İki sarhoş köşeyi döndüler, polise nanik yaptılar.

Anahtarımı kilide sokup çevirdim. Kapının zincirli olduğunu bildiğim için birkaç santim aralayıp, "Benim, Lily" dedim.

Önce hiç ses çıkmadı sonra biri ferahlayarak derin bir nefes aldı. Odanın karşı köşesindeki lamba yanıyordu. Oda sanki boş gibiydi. Bir saniye sonra Lily sessizce göründü, saçları daha parlak gözüküyordu. Kapının aralığından bana baktığında dudaklarındaki tebessümde gerilmiş gibi garip bir hal vardı. Garip, dalgın ve merakla bana bakıyordu. Anlam veremediğim bir şey, bir bakış. Fakat kapının zincirini kaldırıp içeri girdiğim anda o bakış kayboldu.

Şimdi derin bir nefes almak sırası bana gelmişti. Lily odanın ortasında durmuş bana bakıyordu. Dudakları hafifçe aralıktı. Dilini dişlerinin arasında gezdiriyordu. Gözleri sanki karanlık iki kuyu gibiydi.

Sonra gülümsedi ve saçlarından yansıyan ışık karnının üzerindeki düzlükte gölgeler yaptı ve nefis hatları gözüktü... Sonra birden yumuşayıverdi.

— Beklemek zorunda değildin, dedim.

— Bir... Bir türlü uyku tutmadı.

— Arayan oldu mu?

— Evet iki defa telefon çaldı, fakat cevap vermedim. Elleriyle elbisesinin önündeki düğmeleri yokladı, çenesinden dizlerine kadar hepsinin kapalı olduğunu anlayınca yüzünde memnun bir ifade belirdi.

— Biri buraya geldi.

Düşüncesi bile gözlerinin açılmasına neden olmuştu.

— Kim? dedim.

— Kapıyı çaldılar. Sonra kapıyı açmaya çalıştılar.

Sesi bir fısıltı halini almıştı. Çenesinin titremesini görebiliyordum ve beni de o çılgınca öfke sarıyordu.

Gözlerini yavaşça indirdi.

— Bir insan ne kadar korkabilir Mayk? dedi. Ne... kadar?

Ona uzanıp, yüzünü ellerimin arasına aldım ve kaldırdım. Gözleri ılık, nemli dudakları ısırmak ya da ısırılmak arzusuyla yanan aç bir hayvanınkinden farksızdı. Ona artık korkmamasını söylemek istiyordum, ama dudaklarım onun dudaklarına çok yakın olduğu için söyleyemiyordum. Lily bir anda korkuyla irkilerek geri çekildi ve benden uzaklaştı.

Korkusu uzun sürmedi. Gülümsedi ve ona benim için söylediği güzel sözleri hatırlattım. Ben kibar bir erkektim ve kibar erkekler çevrelerinde, hele böyle üzerinde sabahlıktan başka bir şey olmayan kadınlar varsa çok dikkatli davrandıklarını anlattım. Lily'nin dudaklarındaki gülüşü derinleşti ve gözleri pırıl pırıl parladı. Sonra yatak odasına gidip kapıyı kapadı.

Onun yatak odasında birkaç dakika dolaştığını sonra yatağa girdiğini duydum. Pencerenin karşısında bir koltuğa oturup lambayı söndürdüm. Radyoyu açıp gece yarısı istasyonuna çevirdim. Orada oturup hiçbir şey görmeden düşünmeye başladım. Şimdi kilometrelerce uzakta bir dağdaydım. Bir virajı dönüyordum ve karşıma Viking kızı çıkıyor ve bana el sallıyordu. Parlak ışığın altındaydı, lastikler müthiş bir ses çıkarıyor, giderek kadın yaklaşıyor, yaklaşıyordu... Artık arabanın durmasına imkân yoktu. Öyle bir çığlık atıyordu ki, dünyadaki en korkunç şeyler vardı bu son çığlıkta ve ensemden aşağıya inen teri hissedebiliyordum. Tekerleklerin altında ezilip kaldığında bile korkunç çığlığı durmuyordu. Gözlerim açıldı, kulağıma bir ses geldi: Telefon çalıyordu. Kadının çığlığı kesildi.

Kısa bir "Alo" dedikten sonra telefonun öbür ucun-

daki ses nazik bir tonla Bay Hammer'le mi konuştuğunu sordu.

— Evet, dedim. Kiminle konuşuyorum?

— Bunun gerçekten önemi yok, Bay Hammer. Yalnızca bir konuda dikkatinizi çekmek istedim. Bugün dışarı çıktığınızda lütfen binanızın tam karşısında duran yeni arabaya dikkat edin. O size aittir. Kâğıtları koltuğun üzerindedir, yapacağınız tek şey onları imzalamaktır.

Bu işin içinde bit yeniği vardı mutlaka.

— Hikâyeni bitir arkadaş, dedim.

Nazik ses bu defa homurdanarak devam etti.

— Öteki arabanızın parçalanmasına üzüldük. Özür dileriz. Çok kötü oldu, ama yapacak başka şey olmadığı için, mümkün olanı yapmaya çalışıyoruz.

— Uzatma, kes!

— Arabayı alabilirsiniz Bay Hammer. Size arabayı alır almaz bir tatile çıkmanızı öneririm. Üç dört aylığına bir yolculuğa ne dersiniz?

— Ya çıkmazsam?

— Öyleyse olduğu yerde bırakın. Satıcısına geri veririz.

Bir kahkaha attım.

— Bak arkadaş, arabayı alacağım ama yolculuğa falan çıkmayacağım. Bir gün onun gibi seni de ele geçiririm.

— Nasıl isterseniz?

— Zaten hep öyle yaparım, dedim, ama telefon çoktan yüzüme kapanmıştı.

Şimdi herifler beni iki yandan sıkıştırmak istiyorlardı. Kiralık katiller ana caddeyi tarayarak beni arıyorlardı. Ama Pat'ın uyardığı polislere de yakayı ele vermemeye çalışıyorlardı. Şimdi de cömertlikleri tutmuştu.

Lily'nin dediği gibi bir insan ne kadar çok korkabilir? Onlar bu gidişi beğenmiyorlardı. Orada oturup karanlığa sırıtarak yüzlerini kimsenin bilmediği büyük şefleri düşündüm. Belki de eskiden olduğu gibi tedbirli olmayı bırakıp ortaya atılsaydım beni çoktan temizlemiş-

lerdi. Bu bekleyiş onların hiç hoşuna gitmemişti.

Paketten bir sigara çıkarıp yaktım. Sonuna kadar içtim. Sonra söndürüp yatağa uzandım. Saatin zilini sekizden yediye indirip ayarladım.

Otomobil bir harikaydı. Kestane rengi, tentesi siyah bir Ford'du. Sabahın ilk ışıkları altında bir çiğ damlası gibi parlıyordu. Bob Gellie, Ford'un çevresini bir kez dolandı. Arabânın gıcır gıcır parlayan kromajlarına baktıktan sonra gelip yaya kaldırımında benim yanıma oturdu.

— Nefis bir araba Mayk,çift egzozu var.

Ellerini tulumuna silerek benim konuşmamı bekledi.

— Bu arabaya dinamit koymuşlardır, Bob, onu bulabilir misin?

— Sahi mi? Bob merakla bana baktı.

— Bu araba bana bir hediye... Benden hoşlanmayanların bir hediyesi. İçine oturup kontağı çevirdim mi havaya uçacak. Böylece benden kurtulmuş olacaklar. Benim bundan şüphelenip bir makiniste gözden geçirteceğimi de hesaplamışlardır. Bu yüzden çok iyi gizlemişlerdir. Şimdi senin yapacağın iş bu dinamiti bulmak olacak.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve şapkasını geri itti.

— En az iki saatlik işi var.

— Umarım bulursun Bob. Benim acele ihtiyacım var ona.

— Bakın, bir yüzlüğe çok şeyler yapabilirim ama...

— Öyleyse iki yüzlük veriyorum. Dinamiti bul.

İki yüzlük onu hemen avladı. Bu paraya bir çorba kazanında bile yüzerdi. Yine ağzını sildi ve başıyla onaydı. Henüz güneş apartmanların üzerine yükselmemişti. Hava soğuktu ama Bob'un alnındaki ter taneciklerini görebiliyordum. Aşağıya doğru yürüyüp bir lokantaya girdim, kahvaltımı yaptım, vitrinlere bakarak bir saat kadar dolaştım ve tekrar otomobilin başına döndüm.

Bob direksiyonun başında oturuyordu. Düşünceliydi. Arabanın kapağını kaldırmıştı. Beni görünce arabadan inip bir sigara yakarak motoru gösterdi.

— Harika bir motor Mayk, özel olarak yapılmış.

— İçini merak ettim bayağı.

— Her şey tamam. Senin eski taka bunun yanında ikmale kalırdı.

— Bunu henüz kullanmadık ki! Bir şey buldun mu?

Dudakları kısıldı ve çabucak çevresine bakındı.

— Evet. Kontağa altı dinamit çubuğu bağlanmış.

— Çok acemice bir şey.

— Ben de öyle düşündüm, dedi. Başka bir yerinde bir şey bulamadım. Bütün içini ve dışını kontrol ettim. Eğer başka bir yerindeyse onu oraya çok usta bir adam yerleştirmiş olmalı.

— Evet, dedim. Ustaca konmuş olabilir.

Sigarasını bitirene kadar ayakta bekledim. Bob motora bir göz attı. Sonra tekrar arabanın altına uzandı, orada bir şeyler yaptı, sonra yine ayağa kalkarak bir kere daha motora baktı.

Sonra yüzü değişti birden, hatları kırıştı, eskiden olmuş bir olayı hatırlamış gibiydi ve yüzü aydınlandı, sırıtıyordu şimdi.

— İddiaya girerim buldum Mayk, dedi.

— Neyine?

— Bir yüzlüğüne daha!

— Tamam.

— Vaktiyle bir generale suikast düzenleyenlerin tuzağını hatırladım. Yine sırıttı.

— General kurtulmuş fakat şoförü ölmüştü.

Bob arabaya girdi öndeki kontrol tablosunda tornavidayla bir yeri sökmeye başladı. Çıktı, bulmuş gibiydi, aletlerini arabanın altına itti ve orada bir şeyler daha yaptı. Yirmi dakika sonra ayağa kalkarken çok yavaş hareket ediyordu, elinde tuttuğu boruyu sallamadan dışarı çıkardı. Ucunda patlayıcı fünye vardı.

— İşte buldum, dedi. İyi değil mi?

— Evet.

— Kilometre saatine bağlanmış. Birkaç yüz metre gittikten sonra havaya uçacaktın. Bunu ne yapayım şimdi?

— Nehre at, Bob. Hiç kimseye de söyleme. Bu akşam bana uğra, çekini vereyim.

Elindeki şeye baktı, titredi ve daha sıkı tuttu.

— Eee... Senin için bir sakınca yoksa, parayı şimdi alabilir miyim?

— Vereceğimi biliyorsun, neden böyle acele ediyorsun?

— Biliyorum, biliyorum, ama birileri arkandaysa bu akşama sağ çıkmayabilirsin. Anladın mı?

Anlamıştım. Yukarı çıkıp ona bir çek yazdım. Nehre gitmesi için gereken taksi parasını da verdim. Üç yüz dolara böyle bir arabayı almak fena sayılmazdı. Sonra kontağı çalıştırdım. Çift egzozların derinden gelen sesini dinleyerek kuzeye yöneldim.

Pat, Carl Evello'nun şehirde olduğunu söylediği zaman yanılmıştı. Evello bir hafta içinde iki adres değiştirmişti. En sonuncusu Yonkers'de çok güzel bir yerdeydi.

İlk bakışta, mütevazi gibi görünüyordu. Ama iyi düzenlenmiş bahçeyi, kapısı açık lüks garajda yan yana duran Cadillac ve Buick arabaları görünce düşüncemi değiştirdim. Evde en azından yirmi oda vardı.

Beton yolda ilerleyip durdum. Evin bir tarafından çok hoş kadın kahkahaları ve radyo sesi geliyordu. Bir adam güldü ve bir başkası da ona katıldı.

Motoru durdurup indim, ne yapacağımı düşünürken arkamda bir motor sesi işittim. Açık yeşil Mercury araba arkadan arabama yaklaştı. Direksiyonun başındaki kadın selam verip hafifçe korna çaldıktan sonra durdu.

Güzellik tuhaf şeydir. Tıpkı, ne biçimde olurlarsa olsunlar, bütün bebeklerin güzel olması gibi. Tıpkı, istediğiniz renkte saçları olan tüm kadınların güzel olması gibi. Yalnızca resimlerde görülenlerden değildi bu. Öyle bir güzellik ki tüm özellikleri kendinde toplamış gibiydi.

Gür kestane rengi saçlarından, hareket ettikçe güneş ışınları yansıyordu. Bana gülümsedi, dudakları dolgun ve ıslaktı. Açlığını ve arzusunu gösteren şehvetli dudakları çok güzeldi.

Geniş adımlarla yürüdü, hafifçe gülümsüyordu.

— Merhaba, eğlenmeye mi geldiniz?

— Hayır, dedim. Ne yazık ki, iş için geldim.

Biçimli dudakları arasından zarif dişleri göründü. Beni inceleyerek süzdü ve sonra tatlı bir kahkaha attı.

— Zaten biraz değişik birine benziyorsunuz.

Cevap vermeyince elini uzattı.

— Michael Friday, dedi. Ama kısaca "Mayk" da derler.

Ona sırıtarak elimi uzattım.

— Mayk Hammer, dedim.

— İki Mayk olduk.

— Öyle görünüyor. Adınızı değiştirmeniz gerekecek.

— Yo, siz değiştirin.

— İlk defa doğru bir şey söylüyorsunuz... Ben değişik biriyim. Söylenmeyen şeyleri söylerim.

Eli elimi biraz sıktı ve bir kahkaha patlattı.

— Öyleyse ben Michael olarak kalayım... En azından bir süre için, dedi.

Elini bıraktım.

— Carl'ı mı arıyorsunuz?

— Evet.

— Pekâlâ, işiniz ne olursa olsun size bu konuda yardım edebilirim. Uşağa sorarsanız evde yok diyecektir. Onun için ona hiç sormayalım, tamam mı?

— Tamam dedim.

Bu teklif hiç de tuhaf değildi. Arkadaşça ve sadeydi. İyi yetişmiş bir genç kadın gibi davranıyordu. Elimi çok eskiden tanışıyormuşuz gibi tuttu, iki aşık gibi konuşarak yürümeye başladık.

Çiçek tarlaları arasından arka bahçeyi dolandık. Hiç acele etmiyorduk, nefis bahçenin tadını çıkararak yürüyorduk.

Ona bir sigara uzattım. Önce onunkini, sonra kendiminkini yaktım.

Sigarayı dudaklarına götürürken:

— Ne işle meşgulsünüz? Sizi bir arkadaşım olarak

mı tanıtmamı istersiniz?

Dudakları çok yakınımdaydı ve ihtirasla aralanmıştı. Ama bu onun doğal haliydi.

Sigaramdan bir nefes çekip gözlerine baktım.

— Ben hiçbir şey satmıyorum Michael... Yanılmıyorsam beni Carl'a tanıtmana gerek kalmayacak, dedim.

— Anlayamadım.

— Boş bir zamanınızda hayat hikâyeme bakın. Her hangi bir gazetede bulabilirsiniz.

— Sanırım bunu yaparım, Mayk, dedi. Ama ne duyarsam şaşırmayacağım herhalde.

Binanın köşesini döndüğümüzde Michael bir kahkaha attı.

Carl Evello tam karşımızdaydı.

Hiçbir özelliği yoktu. Sokakta görseniz herhangi bir işadamı sanırdınız. Kırk yaşlarında ve göbeğini iyi dikilmiş elbisesinin içinde saklamaya çalışan bir adamdı. Bir plaj şemsiyesi altındaki masada içki karıştırırken, çevresindeki şezlonglara uzanmış üç kıza gülerek bir şeyler söylüyordu.

Yanındaki iki adamı tanımasam birer işadamı sanırdım. Biri rıhtım işçileri arasında zorbalıkla haraç toplayarak, öteki de Washington'daki bürosunda bazı kirli işlerin aracılığını yaparak zengin olmuşlardı.

Yanlarına doğru gittiğimizde konuşmaları dursaydı kendimi daha iyi hissedecektim. Ama hiçbir şey değişmedi. Kızlar tatlı bir bakışla gülümseyip bize merhaba dediler. Carl, adımı söylediğimde, beni süzdü ve sanki bir yerden hatırlıyormuş gibi yaptı.

— Hammer, Mayk Hammer... Şimdi hatırladım. Özel dedektifsiniz, değil mi?

— Öyle idim.

— Hakkınızda pek çok şey okudum. Kız kardeşim böyle değişik tipler bulmakta birebirdir.

Memnun bir şekilde gülümsedi.

— Size Al Affia'yı tanıştırayım, Bay Hammer. Bay Affia Brooklyn'deki bir şirketin temsilcisidir.

Rıhtım mafyası çarpık bir gülüşle elini uzattı. İçimden suratının ortasına bir tane çakmak geldi, ama kibarım ya, tuttum kendimi.

— Merhaba, dedim.

Gülerek gözlerine baktım, o da bakıyordu. Çünkü birbirimizi çok eskiden tanırdık.

Leo Harmody ise hiçbir harekette bulunmadı. Elleri terliydi. Adımı bir kez yineledi ve başını sallayıp kızın yanına döndü.

— İçki alır mısınız? dedi Carl.

— Hayır teşekkür ederim. Bir iki dakikanız varsa sizinle özel olarak konuşmak isterim.

— Tabii, tabii.

— Sizi ziyarete gelmedim.

— Boşver, beni kimse ziyarete gelmez zaten. Kendini yabancı hissetme. Bu özel bir konuşma mı olacak?

— Evet.

— Öyleyse içeri girelim.

Onlardan özür dilemeye bile gerek duymadı. Yeni bir içki aldı, başıyla bana bir işaret yapıp eve doğru yürümeye başladı. Merdivenlerde oturan iki goril saygıyla ayağa kalktılar ve bizi izlediler.

Evin içi tam umduğum gibiydi. Su içinde bir milyon dolar harcanmıştı. Eşyalar ise sokakta sürünmekten başlayan bir adamın zevkini yansıtmayacak kadar lüks ve zarifti. Uzun bir holden geçtikten sonra içinde kuyruklu bir piyano bulunan çalışma odasına girdik. Carl eliyle bana yer gösterdi.

İki fedai kapıyı kapatıp arkalarını kapıya yasladılar.

— Özel olarak konuşmak istiyordum, dedim.

Carl aldırma gibi bir işaret yaptı.

— Hiçbir şey duymazlar, dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

Bardağın içinden gözleri görünüyordu. Gözleri bademi biçiminde ve şeytan bakışlıydı. İçlerinde küçük birer elmas varmış gibi parlıyorlardı.

Yine gorillere baktım, biri sırıtıp topukları üzerinde

yaylanmaya başladı. Her ikisinin de sağ tarafları şişkindi ve bunun yalnızca bir tek anlamı olabilirdi. Silahlıydılar.

— Ama kulakları var, dedim.

— Onlar hiçbir şey duymazlar. Ben neyi duymalarını istiyorsam onu duyarlar.

Yüzüne bir gülümseyiş yayıldı.

— Onlar benim gerekli lüksüm, denebilir. Benden gereksiz isteklerde bulunan insanlara karşı onları yanımda bulundurmam gerekiyor, anlatabiliyor muyum?

— Anlatabiliyorsun, dedim.

Bir sigara çıkarıp yaktım. Sonra sırıtarak iki gorile döndüm.

— Ama ikisi de beş para etmez, Evello dedim. İkisi de silahlarını çekene kadar seni de onları da temizleyebilirim.

Evello yarı doğruldu. Fedailerden biri de yaylanmayı bıraktı. Bir iki saniye bekledi. Silahını çekmek üzereydi. Öyle bir sırıttım ki vazgeçti.

— Dışarı çıkın çocuklar, dedi Carl.

Fedailer çıktı.

— Şimdi konuşabiliriz, dedim.

— Böyle şeylerden hoşlanmam, Bay Hammer.

— Evet bu onları şımartır. Çünkü ikisi de göründükleri kadar güçlü olmadıklarını biliyorlar. Düşününce insana komik gelir. En zorlu fedai bile ölümle burun buruna gelince değişir. Ama gerçekten güçlüdürler, çünkü sıradan insanlardan farklıdırlar. Hiç vicdanları yoktur ve hiçbir şeye üzülmezler. Bir adâmı öldürüp arkasından gülebilirler, çünkü onları kimsenin öldürmeyeceğini sanırlar. Ama dediğim gibi ölümle gerçekten karşılaşırlarsa değişirler. Bir şeyi iyi farkettiler. Benim de hiç vicdanım olmadığını.

Bütün bunları söylerken koltuğundan kalkacak gibi oturuyordu. Sözlerini bitirince arkasına yaslandı ve içkisini aldı.

— Sizin işinize gelelim, Bay Hammer.

— Bir kız. Adı Berga Torn'du.

Burun delikleri genişler gibi oldu.

— Sanırım o öldü.

— Öldürüldü.

— Sizin ne ilginiz var?

— Burada ikimiz de boşuna vakit kaybetmeyelim, dedim. Ya sorularıma şimdi cevap verirsin, ya da ben seni söyletmesini bilirim. Karar senin.

— Dinleyin, Bay Hammer...

— Kapat çeneni. Sen beni dinle. Bu kadınla olan ilgini olduğu gibi anlatmanı istiyorum. Başka bir şey değil. Dalavere istemem. Benimle oyuna da kalkışma. Resmi polis değilim, ama çok kere bazıları benim yerime polis olmam için dua etmişti...

Evello'nun o anda ne düşündüğünü anlayabilmek zordu. Bakışları sertleşir gibi oldu, sonra yumuşadı. Gülerek:

— Pekâlâ Bay Hammer, boş yere olay çıkarmaya gerek yok, dedi. Ben polise anlattığım her şeyi size de anlatayım. Eğer gerçekten ilgileniyorsanız. Berga Torn hoşuma giden bir kızdı. Bir zamanlar... Bana metreslik etmişti, diyebiliriz.

— Neden?

— Komik olmayın. Eğer onu gördüyseniz nedenini anlayabilirsiniz.

— İstediğinizde onun gibi ellisini bulabilirdiniz.

— Bana göre güzeldi. Başka bir soru?

— Neden ayrıldınız ondan?

— Öyle canım istedi de ondan. Her işime karışmaya başlamıştı. Çapkınlığınızı duymuştum. Ne demek istediğimi anlamanız gerek.

— Hakkımda bu kadar geniş bilginiz olduğunu bilmiyordum, Carl.

Gözleri yine sertleşti.

— Oyun oynamadığımızı sanıyordum.

Bir sigara yaktım, ilk nefesimi çekerken biraz zaman kazandım.

— Mafya ile aran nasıl Evello?

Hiç istifini bozmadı. Kılı bile kıpırdamadı.

— Bu fazla ileri gitmek oluyor.

— Evet, ben de öyle tahmin ediyorum.

Sigaramı aldım ve ayağa kalktım.

— Ama bu kadarla kalmayacağım. Daha da ileri gideceğim.

Kapıya doğru döndüm.

Evello koltukta öne doğru eğildi.

— Basit bir konuşmayı çok büyüttünüz, Bay Hammer.

Döndüm ve ona korkunç bir gülüşle baktım. Evello'nun bütün sinirleri gerilmişti.

— Ben buraya çene çalmaya gelmedim, Carl dedim. Senin suratını görmek istemiştim. Bir daha unutmamak için görmek istedim. Bir gün o suratını morarmış ya da kanlar içinde geberirken de göreceğim. Gözlerin dışarı fırlayacak ve dilin sarkacak ve ben de yanlış bir herifi öldürmediğimden emin olacağım. Bu sözlerimi iyi düşün Carl, özellikle gece yatağa girdiğin zaman.

Kapının tokmağını çevirip açtım. İki fedai hemen dışarda ayakta bekliyorlardı. Beni süzdüler. Onları da unutmayacaktım.

Dışarı çıktığımda Michael Friday beni görerek el salladı. Kendisine cevap vermeyince sanki kızmış gibi surat asarak yanıma geldi. Gözlerimi onun dudaklarından ayıramıyordum, pot kırsa bile.

— Boşta geziyorsun galiba?

Şirin masum bir çocuktan farkı yoktu. Yaramaz bir çocuk. İnsan kızamıyordu ona.

— Duyduğuma göre Evello'nun kız kardeşiymişsin.

— Öz değil. Annelerimiz bir, babalarımız ayrı.

— Ya!

— Partiye katılacak mısın?

Hâlâ içkilerini yuvarlayan kalabalığa baktım.

— Hayır teşekkürler. Buradakilerden pek hoşlanmadım.

— Ben de öyle, haydi birlikte çıkalım.

— Bak şimdi iyi bir şey söyledin, dedim.

Onlara hoşça kalın bile demedik. Kolumu yakaladı ve binanın çevresinden dolanarak yürümeye başladık. Ön tarafa geldiğimizde bahçe yolundan başka bir araba yaklaşıyordu. Yeni arabamın kapısını açarken araba durdu ve içinden telaşlı bir adam fırladı, hızla dolanarak öteki kapıyı açtı.

Milletvekili Geyfey'in Washington'da çalışması gerekirken burada ne yaptığını düşündüm. Sonra Geyfey' in arabadan inmesi için bir kadına yardım ettiğini gördüm. Ve Velda nazikçe bize selam verip geçti.

— Çok güzel, değil mi? dedi Michael Friday.

— Çok, kim bu kadın?

Michael önce sustu. Sonra yavaş yavaş başını sallayarak,

— Bilmiyorum, dedi. Bob'un koruduğu kadınlardan biridir. Bob ağzının tadını biliyormuş.

— Eğer seni görmemişse biliyor sayılmaz, dedim.

Gülüşü sıcak ve cana yakındı.

— Teşekkürler, ama o beni değil ben onu beğenmedim.

— Bu benim için şereftir, dedim. Peki bir milletvekilinin Carl ile ne işi olabilir? Belki senin kardeşin, ama ne de olsa şöhreti lekeli bir adamdır.

Michael'in dudaklarındaki gülüş sönmedi.

— Kardeşim kuşkusuz tanıdığım erkeklerin en dürüstü değildir, ama büyük işadamıdır ve gerektiğinde büyük işadamları ve hükümetle ortak işlere girer.

— Öyle mi? Ama Carl'ın işi bambaşka.

Bu kez Michael'in yüzü ciddileşti. Arabaya binerken beni süzdü ve direksiyonun başına geçene kadar bir şey söylemedi.

— Bob milletvekili seçilmeden önce Carl'ın avukatıydı. Carl'ın Batı'daki bazı şirketlerini yönetirdi.

Durdu ve gözlerimin içine baktı.

— Bu işte bir bit yeniği var, değil mi? dedi.

— Doğrusunu istersen Friday... var!

Motoru çalıştırdım, durup sesini dinledim sonra el frenini indirdim. Araba fırlamak için can atıyordu. Bahçe yolundan caddeye çıkıp şehir merkezine doğru döndüm. Bir süre konuşmadık. İki yanımdan akıp giden evleri seyrettik. Güneş tepemizde dünyaya gülümseyen her şeyin çirkinliğini kapatmak isteyen sıcacık bir yuvarlak oluşturuyordu.

Pek yakında, o an geliyordu. Onun soruyu nasıl soracağını ve benim nasıl cevaplayacağımı düşünmüştüm. Saldırgan bir biçimde olabilirdi veya üstü örtülü. Ama mutlaka soracaktı.

Michael sonunda beklediğim soruyu gayet açık olarak sordu:

— Carl'dan ne istiyordun?

Sesi uykulu ve rahatlamış gibiydi. Başını tembelce arkaya yaslayışını ve saçlarının koltuğa yayılışını seyrettim. Dudakları hâlâ ıslak, kıpkırmızı ve dokunduğum anda ısıracak gibiydi.

Ona, tıpkı onun sorduğu gibi cevap verdim: Dobra dobra...

— Bir zamanlar bir kızla beraberdi. O kız şimdi ölmüş bulunuyor ve Carl'ın bu cinayetle ilgisi olabilir. Senin büyük işadamı kardeşinin Mafya'yla ilgisi vardır belki de.

Başını bana doğru çevirdi.

— Ya siz?

— Ben kardeşin gibilerle uğraşmaya başlarsam genellikle öteki dünyayı boylarlar.

— Ya?..

Bu kadar. Michael yalnızca "Ya" deyip başını çevirdi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Sonra:

— Bana öncesini anlatır mısınız? dedi.

— Hayır.

— Peki benimle bu konuyu konuşmak ister misiniz?

Uzanıp yanında duran sigara paketimi aldı. İki sigarayı aynı anda yaktı ve birini benim dudaklarıma sıkıştırdı. Ruj tadı vardı sigarada, güzel bir tat. Yeniden tadı-

na bakmak isterdim, ama bu kez aslından...

— Bu işin bu kadar uzun sürmesine bile şaşıyorum, dedi. Carl eskiden beni kandırırdı, ama artık kanmıyorum. Hep ne zaman olacak diye merak ediyorum.

Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra dumanının vantilatör tarafından emilişini izledi.

— Biraz ağlayabilir miyim?

— Tabii, ağla.

— Mesele ciddi mi?

— İnsan öldürmek kadar ciddi bir mesele yoktur.

— Ama bunu yapan Carl mı?

Gözleri ıslaktı, bakışlarını direksiyona çevirdi.

— Bilmiyorum, dedim.

— Yani emin değilsin.

— Evet değilim, ama emin olmama da gerek yok.

— Ama, sen... Polis değil misin?

— Hayır. Polis falan değilim. Birisiyim sadece. Bir sürü insanın öldürmek istediği birisi. İşte o kadar. Bütün mesele bunu başaramıyorlar.

Arabayı yaya kaldırımına çekip bir barın önünde durdum.

— Kadeşinden söz ediyordum, dedim.

Bana bakmadı. Sigarasından son bir nefes çekip camdan dışarı fırlattı.

— Anlatacak fazla bir şey yok gerçekten. Onun ne işler yaptığını ve kimlerle birlikte olduğunu biliyorum. Arkadaşları iyi insanlar değil belki, ama içlerinde iyileri de var, kötüleri de.

— Hiç Berga Torn adını işittin mi?

— Evet, onu iyi hatırlıyorum. Sanırım Carl ona epey tutkundu. Onunla... uzun süre birlikte yaşadı.

— Peki neden onu bıraktı?

— Bil... bilmiyorum. Sesi bir an kısıldı.

— Berga garip bir kızdı, dedi sonra. Bütün hatırladığım, bir gece aralarında tartışma çıktı ve Carl bir daha ona önem vermedi. Berga'nın yerini başka bir kadın aldı.

— Hepsi bu mu?

Michael başıyla doğruladı.

— Hiç Mafya'dan söz edildiğini işittin mi?

Yine başını salladı.

— Mayk... Carl... Onlardan biri değildir. Olmadığını biliyorum.

— Eğer onlardan biriyse bunu bilemezsin ki!

— Öyle mi?

Omuzumu silktim. Böyle bir soruya verilebilecek tek cevap buydu.

Bir sigaraya daha uzandı. Parmakları hafifçe titriyordu.

— Mayk, eve dönmek istiyorum artık.

Sigarasını yaktım ve motoru çalıştırdım. Sigarası bitince bir tane daha yaktı. Hiç konuşmadık. Hiçbir hareket yapmadık. Bahçe kapısına geldiğimizde üzerinden eğilip kapısını açtım.

— Friday...

— Evet, Mayk?

— O soruya bir cevap bulursan... beni ara.

— Peki Mayk. Otomobilden inmeye hazırlanırken bir an durdu, başını çevirdi.

— Seninle birlikte olmak çok güzeldi Mayk. İkimiz için de... gerçekten üzgünüm.

Dudakları çok yakındı ve yumuşacıktı. Parmaklarımla saçlarını okşadım. O zarif ıslak dudaklarla aramdaki uzaklık iyice azalıyordu. Bir saniye sonra dudaklarımız birleşti.

Dudaklarının yakıcı sıcaklığı tam umduğum gibiydi. Ateş gibi yanan yumuşacık dudaklarını öptüm. Daha fazla ileri gitmeden kendimi çekmem gerekiyordu. Friday hafifçe gülümsedi ve parmaklarıyla yüzümü okşadı ve arabadan çıktı.

Manhattan'a gelene dek yol boyunca dudaklarımdaki tadı duydum. Ilık, ıslak ve bir görünüp, bir kaybolan tadı.

Garaj tamamen dolu olduğu için arabayı yaya kaldırımına parkedip büroya girdim. Bob Gellie bir distri-

bütörü sökmüş tamir ediyordu, beni görünce elindeki işi bıraktı.

— Ne yaptın ahbap? dedim.

— Merhaba Mayk. Bana verdiğin iş tamam.

— Bulabildin mi?

— Evet buldum. İki düzine faturaya baktıktan sonra şu fünye başlıklarının nereden geldiğini bulabildim. Gueens'de bir yerden almışlar. Bundan başka bir şey elde edemedim.

— Evet?

— Telefonla ısmarlamışlar ve bir çocukla, parasını ödeyerek almışlar.

— Harika!

— Aramaya devam edeyim mi?

— Artık arama. Onların kendi tamircileri vardır. Peki arabayı?

— O da başka bir numara. Bronx'dan çıktı. Arabayı alan adam bunu arkadaşına bir sürpriz yapmak için aldığını söylemiş. Peşin ödemiş.

Bob çekmeceyi açtı ve bir zarf çıkardı.

— İşte kayıtların burada.

— Arabayı kim satın almış?

— Tahmin et.

— Smith, Jones, Robinson... daha sayayım mı?

— O'Brien. Clancey O'Brien. Kim olduğu bilinmiyor. Kimse tarif edemiyor. Sıradan bir adam görünüşündeymiş. O tipleri bilirsin değil mi?

— Bilirim. Pekâlâ Bob, bu kadar yeter. Araştırmaya değmez artık.

Başıyla doğruladı ve yüzüme baktı.

— İşler kötü mü gidiyor Mayk?

— Çok kötü sayılmaz.

— Yok yahu?

Onu distribütörüyle başbaşa bırakıp çıktım. Dışarda trafik epey yoğun ve hareketliydi. Ellerinde çantalarıyla kadınlar yürüyorlar, bebek arabaları binaların önünde bekliyordu.

Normal, diye düşündüm, gayet normal bir gündü. Arabamı kaldırımdan indirip Broadway'e doğru dönüp eve yöneldim. Yol yarım saatimi aldı. Köşe başındaki lokantada karnımı doyurmakla da bir yarım saat geçirdim ve cebimdeki anahtarı bulmaya çalışarak binaya girdim.

Başka bir zaman olsa herifleri mutlaka görürdüm. İçersi aydınlık dışarsı karanlık olacağı için gözlerim birden kararmazdı. Başka bir zaman olsa silahım üzerinde olurdu ve işlerini o kadar kolay göremezlerdi. Ama ne yazık ki bu defa durum başkaydı.

Heriflerin ikisi holün iki yanından çıkarak bana doğru geldiler. Ellerinde uzun namlulu birer tabanca vardı, her an tetiği çekmeye hazırdılar. Tecrübeli ve bu işlere uzun süredir alışmış kurnaz birer katil oldukları belliydi. Asansöre girip ellerimi kaldırarak duvara dayandım. Üzerimi aradılar yüzümü kapıya doğru çevirerek zemin kat düğmesine bastılar. Onların önünde dışarı çıkıp arabama doğru yürüdük.

Yalnızca kısa boylu olanı üzerimde tabanca çıkmayınca şaşırır gibi oldu. Bundan hiç hoşlanmadı. Arkadaşı tabancasının namlusunu beynime bastırırken ufak tefek olanı da öne oturdu, beni de yanına oturttular. Öteki arkaya geçti.

Böyle zamanlarda insan fazla konuşmaz. Bekler ve canını kurtarmak için bir fırsat arar, bu fırsatın aleyhine olacağını bile bile. Böyle uluorta sizi öldüremeyeceklerini tahmin edersiniz, ama kımıldarsanız bunu yapacaklarını da bilirsiniz. New York. Burası New York'dur. Burada her an heyecanlı bir olay olur. Bir süre sonra bu duruma alışırsınız ve artık önemsemezsiniz. Bir silah sesi veya bir yaylım ateşi. Aradaki farkın ne önemi vardır. Sarhoş bir adam ve ölü bir adam, ikisinin de görünüşü aynıdır.

— Ellerinin üzerine otur, dedi yanımdaki.

Ellerimin üzerine oturdum.

Sonra uzanıp cebimden anahtarları alarak arabayı çalıştırdı.

— Sen enayinin tekisin ahbap, dedi.

Arkadaki:

— Kapa çeneni de arabayı sür, dedi. Araba yola çıkınca arkadaki yine konuştu. Bu kez sesi kulağıma çok yakın bir yerdeydi.

— Seni hiçbir şey için uyarmama gerek yok, değil mi?

Boynuma dayanan tabancanın namlusu buz gibiydi.

— Biliyorum, dedim. Uyarmana gerek yok.

— Bunu hiç unutma, dedi bana.

IX. BÖLÜM

Boynumdan aşağı süzülen terleri hissedebiliyordum. Bütün sinirlerim ve kaslarım gerilmişti. Ellerim uyuşmuştu. Ellerimi birazcık kaydırıp çıkarmak istedim. Hemen kulak hizasına bir tabanca kabzası yedim. Kulağımdan sızan kanın akan terle birleştiğini hissediyordum.

Direksiyondaki herif Manhantan'daki trafik arasından ilerledi. Queens Midtown Tüneli'nden geçip havaalanına giden ana yola girdi. Dikkati çekmemek için arabayı ustaca ve çok yavaş sürüyordu. Arkadaki herif de sürekli tabancasının namlusunu bastırıp duruyordu. Ben irkilince de gülüyordu.

İnişe geçen bir uçağın sesini duyduğumda havaalanına doğru gittiğimizi sandım. Direksiyonun başındaki adam havaalanını geçer geçmez arabayı uçar gibi sürmeye başladı.

— Nereye gidiyoruz? dedim.

— Yakında öğrenirsin.

Arkadaki yine tabancasıyla boynuma vurdu.

— Bu arabaya konmakla çok kötü yaptın.

— Altına bir paket dinamit bağlamışsınız.

Direksiyonun kıvrılışı öyle hafifti ki araba oynamadı bile, ama gözümden kaçmamıştı. Bir saniye boynuma dayalı namlu gevşedi.

— Hoşuna gitti mi? diye sordu direksiyondaki.

Açık vermemesi gerekirdi. Onu daha iyi eğitmeliydiler.

Şimdi koz benim elimdeydi ve bütün kurnazlığımla oynamalıydım.

— Budalacaydı. Bir tamirci bulup onları torpidonun altından çıkarttırdım.

— Öyle mi?

— Evet. Kontağı çevirip marşa basınca havaya uçacaktım, değil mi? Çok budalaca bir iş.

Bu kez direksiyondaki başını çevirip bana baktı. Gözleri irileşmiş ve dehşetten simsiyah kesilmişti. Olanca gücüyle frene bastı. Tekerlekler asfalt üzerinde müthiş bir ses çıkardı.

Durum tam benim istediğim gibi olmadı, ama iyi sayılırdı. Arkadaki herif bu ani frenle üzerime doğru sıçramıştı. İki elimle gırtlağına sarıldım. Otomobil asfalt üzerinde kayarken yanımdaki tabancasını çekti. Kaldırımın kenarında durduğunda suratının ortasında bir tabanca patladı.

Artık arkadaki herifin gırtlağını sıkmama gerek yoktu. Bana atılan kurşun çenesinin altında kocaman bir delik açmıştı. Bütün gücümle cesedi ittim. Direksiyondaki bir yandan cesetten kurtulmaya çalışıp bir yandan da beni haklamaya uğraşıyordu.

Herifin kollarını kavradım. Silahı direksiyonun altına kaydı. Bir an tabancasını kurtararak bana doğrulttu.

Ama artık çok geçti, çok geç... Elini yakalayıp geri çevirdim, aynı anda namludan fırlayan kurşun çığlık attığı anda, gözünün birine girip beyninden çıktı. Öteki gözü hâlâ bulanık bir şekilde bana bakıyordu ölmeden önce.

Böyle şeyler çok çabuk olur. Birkaç dakika ya sürmüş, ya sürmemişti. Arkadan geldiğini gördüğüm araba ise bize yetişememişti.

Hemen direksiyona oturdum. Yanıma cesetleri dimdik oturttum ve yoldan geri dönerek havaalanına giden yola girdim. Bu arada bir çıkmaz yol buldum. Oraya dönüp arabayı yolun sonundaki "YolunSonu" levhasına dek sürdüm.

Bu kez şaka yapma sırası bendeydi. Onları levhanın

altına sohbet eder vaziyette oturttum ve eve doğru arabayı sürdüm. Yol boyunca adamların nasıl pusuya düştüğünü düşündüm. Sersem herifler önce dinamitleri bulduğumu zannederek arabaya binmişlerdi. Kilometre saatine bağlı olanı bulamadığımı belirtince, her an patlamak ihtimali olduğunu düşünerek frene basmak budalalığında bulunmuşlardı. Enayiler!..

Apartmana geldiğimde gece olmuştu. Arabamı park edip içeri girdim. Kapıyı yavaşça açıp Lily'yeseslenirken zincirin takılı olmadığını farkettim.

Lily evde yoktu, zincir de bağlı değildi. Sırtımdaki o soğuk ürpertiyi hissettim yine. Belki yanılıyorumdur diye odaları dolaştım. Lily sırra kadem basmıştı. Ona ait eşyalardan hiçbiri ortada yoktu. Dairemde onun kaldığını gösterecek bir toka bile kalmamıştı. Sinirimden topuna küfretmeye başladım. Heriflerin mükemmel örgütleri vardı, bütün güç ellerindeydi ve isterlerse yapmaya muktedirdiler. "Hepsinin canı cehenneme!" dedim kendi kendime.

Telefona sarılıp Pat'ın numarasını çevirdim. Merkezden bugün işe uğramadığı söylenince evini aradım. "Alo" dedi ve sesimden önemli bir şey olduğunu anladı.

— Pat, Lily Carver'i tanıyor musun?

— Carver mi? Hay Tanrım, Mayk...

— Lily burada, benim dairemde kalıyordu ve şimdi gitmiş.

— Nereye gitmiş?

— Ben nereden bileyim!.. Kendi isteğiyle buradan ayrılmış olmaz. Bak...

— Ağır ol, dostum! Bana açıklaman gereken şeyler var. Lily Carver hakkında soruşturma yapıldığını biliyor muydun?

— Her şeyi biliyorum. Bu yüzden kızı Brooklyn'den uzaklaştırdım. Resmi polis, FBI ve gangsterler kızın peşindeydi. Gangsterler benden atik davranıp kızı kaçırmışlar.

— Bu işe burnunu sokmayacaktın.

— Lütfen, kes artık! dedim. Elinde kızın eşgali var-

sa etrafa bildir. Belki de Berga Torn'un neden öldürüldüğünü biliyordur.

Pat'ın nefesi sıklaşmıştı.

— Kızın eşgalini dün her yere bildirdik. Onu yirmi dört saattir harıl harıl arıyoruz. Ortadan tamamen kayboldu. Niçin sende olduğunu bana bildirmedin, be adam?

— Hakkında ne buldunuz?

— Hiçbir şey. Muhbirlerimizden biri kızın öldürüleceğini haber verdi.

— Mafya tarafından mı?

— Evet.

— Hay Allah! dedim.

— Evet, neler hissettiğini biliyorum.

Bir an duraladı, sonra:

— Ama yine de onu arayacağım. İşler fena halde kızışmaya başladı Mayk, dedi.

— Doğru.

— Gangsterler şehre akın ediyor.

— Nasıl yani?

— Şehirde, buranın yabancısı bir sürü adam görülmüş. İçlerinden birini izinsiz silah taşımaktan yakaladık.

Homurdandım.

— Hele şükür, polis de bir şeyler yapıyor.

— Çok yaygın bir söylenti var. Ne hakkında biliyor musun?

— Ne hakkında?

— Olmadık yerlerde senin ismin geçiyormuş.

Bir sigara yakıp derin bir nefes çektim.

— Öyle. Bu işte ikimiz arasında konuşulanları kimse bilmeyecek, değil mi?

— Tabii. Sana daha önce de söylemiştim.

— Güzel. Queens'de bir yol işareti altında oturan iki cesedi bulan oldu mu?

Önce bir şey söylemedi. Sonra boğuk bir sesle konuştu.

— Bunu tahmin etmeliydim. Bu işi ancak senin yapacağını nasıl düşünemedim?

— Neyse... Yalnız, onları temizleyen ben değilim. Biliyorsun silah taşımıyorum.

— Nasıl oldu peki?

— Harikaydı, boş bir zamanımda hatırlat da anlatayım.

— Herifler onun için seni harıl harıl arıyor.

— Öyle... dedim ve güldüm. Telefonu kapadım.

Bu gece yenileri gelecekti. Belki daha da kalabalık olacaklardı.

Orada ayakta durup dinledim, penceremin dışından bir kahkaha geliyordu. Kentin kahkahası. Büyük canavarın. Bana gülerek karşılık veriyordu, ama artık eskisi kadar kendinden emin değildi.

Sonra telefon çaldı. Açıp "Alo" dedim. Telefonda beklemediğim bir ses alçak, yumuşak ve üzgün bir kadın sesi vardı.

— Mayk?

— Ta kendisi, yavrum!

— Ben Friday, Mayk.

Onun bu sözleri söylerken dudaklarını görür gibiydim. Dolgun, kırmızı ve parlak dudaklarını.

— Merhaba, dedim. Neredesin?

— Aşağı tarafta. Bir an durdu.

— Mayk... Seni görmek istiyorum.

— Gerçekten mi?

— Gerçekten.

— Niçin?

— Belki konuşmak için, Mayk. Bir sakıncası yoksa.

— Bir kereliğine olur. Daha fazla değil.

Gülüşü yine öyle mahzundu.

— Kendimi affettirmek için yapıyorum bunu belki de...

— Öyleyse daha iyi, dedim.

— Görüşecek miyiz?

— Nerede ve kaçta olduğunu söyle, geleyim.

— Şey... Carl'ın arkadaşlarından biri bu akşam bir parti veriyor. Orada olmalıyım ve sen de istersen eğer...

Birlikte gidebilir miyiz? Fazla kalmayız.

Bu teklifi bir dakika düşündüm. Beynimin içinden bir sürü düşünce akıp gidiyordu, sonra:

— Pekâlâ, dedim. Başka bir işim yok. Saat onda Astor Oteli'nin lobisinde buluşalım. Nasıl?

— Güzel,Mayk. Kırmızı bir karanfil takayım mı tanıman için?

— Hayır, yalnızca gülümse tatlım. Dudakların, unutmayacağım şeylerden biri.

— Ama bunu söyleyecek kadar yakından görmedin.

— Ayrılırken hoşça kal deyişini hatırlıyorum.

— O gerçekten yakın değildi ki... dedi ve telefonu kapadı.

Telefona baktım ve ahizeyi yerine koydum. Bu siyah, simetrik ve becerikli alet binlerce işe yarıyordu. Tıpkı onların örgütü gibiydi. Ayrıntıları sizin için çok geç olmadan öğrenemiyordunuz.

Olan biteni artık bilmeme izin veriyorlardı. Çünkü, artık iş işten geçmişti. Beni öldürmeyi kaç kez denemişlerdi. İlkinde uçurumdan aşağı yuvarlamak istediler. Sonra şu cebinde silahla gülen herif gelmişti. Ve "Yolun Sonu" işareti olayı. Bu hareketim onları korkutmuş olmalıydı.

Pis herifler!

Şimdi şehirde, bir başka yerde iki tanesi daha vardı. Charlie Max ve Sugar Smallhouse. İki bin dolara birinin karnını kurşunla doldurabilirler ve sonra gülüp geçerlerdi. Ülkedeki en büyük örgütü bile dinlemezlerdi, çünkü kendilerininki ondan da büyüktü. Onları koruyacak kimseleri sürekli bulabildikleri için, kimseden korktukları yoktu. Mafya'nın ismi bile büyüleyiciydi. Hele peşin paranın zevki, daha da büyüleyiciydi!..

Onları düşünürken sırıttım. Şimdi şu "Yolun Sonu" hikâyesini duymuşlar ve sakinleşmek için birer içki almışlardır, diye düşündüm. Belki de artık kendilerinin de yeterli olup olmadıklarını düşünüyorlardı. Eğer yeterli olduklarını düşünüyorlarsa, bu kez yeni planlar yaparak ve

arkalarındaki ayak seslerini kollayarak çevrelerindeki insanları dikkatle tarayıp epey ter döküyorlardır.

Saat ona kadar daha bir, iki saatim vardı. Saat onda gözleri insanı yutacakmış gibi bakan Michael Friday ile buluşacaktım. Ama, ondan önce başka bir randevum vardı.

Kırkıncı Cadde'nin altından başlayıp bütün barları taramaya başladım. Her yerde çok az duruyordum, çünkü fazla vaktim yoktu. Bana yönelen kaçamak bakışlardan her an hedefe biraz daha yaklaştığımı hissediyordum. Bir barda beni gören herkes kaçışınca sona yaklaştığımı anladım. Tanıdığım bir muhbir başıyla hayır işareti yaptı ve orada olmadıklarını anladım. Öyle bir güldü ki, bana hiç şans tanımadığı belli oluyordu.

Dokuzu çeyrek geçe Otuzuncu Cadde'de Harvey Pullen'in barına girdim. Harvey'in bana servis yapmaya niyeti yoktu, ama ben bekledim. Sonunda yan gözle bana bakınca bir Coca Cola ısmarladım.

Harvey Coca Cola'yı telaşla bardağa koydu ve hemen uzaklaştı. Yanımda kızıl saçlı dilberden başka kimse kalmamıştı. Tanıdığım bir sivil polis içeri girdi, barda ayaküstü bir bira yuvarladı. Aynadan herkesi süzüp, sigarasını bitirdi ve dışarı çıktı. Beni görmüş olmasını isterdim.

Yanımdaki kadın dudaklarını hiç kıpırdatmadan fısıldadı.

— Sen Mayk Hammer'sin değil mi?

— Mmm!..

— Long John'un Barı'ndalar. Sana tuzak hazırlıyorlar.

— Senin ne ilgin var?

— Halime baksana, ahbap. O herifler vaktiyle bana yapmadıklarını bırakmadılar. Onlar olmasaydı bugün bir iş güç sahibi olurdum.

— Onları kim görmüş?

— Biraz önce oradaydım.

— Başka kim vardı?

— Kimse yoktu.

— Polis falan?

— Hiç kimse yoktu. Yalnızca onlar.

Coca Cola'mı bitirdim, dibindeki buzu çalkaladım. Sonra sigaramı söndürdüm. Ayrılırken kimse görmeden kızıl saçlının kucağına bir on dolarlık bıraktım.

"Long John'un Barı". Kapının üzerinde böyle yazmıyordu, ama herkes öyle bilirdi.

Kaldırımda bir sarhoş oturmuş bacakları arasındaki şişeden içmeye çalışıyordu. Barın kapısı açıktı. Bira kokusu ve sarhoş naralarını duyabiliyordunuz. Otomatik bir pikaptan müzik sesi geliyordu. Belki de bir düzine müşteri bara sıralanmış, bağırarak ve hızlı hızlı konuşuyorlardı. Arada gürültüye karışan kadın sesleri duyuluyordu.

Bu çocuklar işini iyi biliyordu.

Sugar Smallhouse barın bir köşesinde oturuyordu, sırtı kapıya dönüktü. Charlie Max arka köşeye oturmuş gelenleri gözlüyordu.

İyi hazırlanmışlardı, ama bana sökmedi. Charlie Max eğilip kibritiyle sigarasını yakarken ben arkadaşının arkasına dikilmiştim bile.

— Merhaba Sugar! dedim.

Neredeyse elindeki bardak parmakları arasında tuzla buz olacaktı. Ensesindeki saçlar, kedilerin tüyleri gibi havaya dikildi ve saçının altındaki deri sapsarı kesildi.

Sugar sözlerimi işitmişti. Herkesin ağzında dolaşan laflardan da haberi vardı. "Yolun Sonu" numarasını da iyi biliyordu ve işlerin istendiği gibi gitmediğini de anlamıştı. Silahını almak için kolunun altına el attığım zaman kılını bile kıpırdatmadı. Çapı geniş ufak bir tabancaydı. Kurşunları avucuma boşaltıp cebime attım. Sonra, boş tabancayı kılıfına koydum. Sugar ne yapmak istediğimi anlayamadı. Terden yakası sırılsıklam olmuştu, ama onlayamamıştı.

Long John gelip beni Sugar'ın arkasında buldu.

— Ne emredersin ahbap? dedi.

Fakat, Sugar'a ne yaptığımı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. İki elimle Sugar'ı belinin yukarısından sıkıca tutmuştum. Aradığım yeri tam olarak bulunca iki elimin bütün kuvvetiyle göğüs kemiğinin altındaki noktaya bastırdım. Tıpkı bir afacanın solucan ezmesi gibi. Çok kuvvetli ve aniden... Sugar acıdan, sesi çıkmadan bayıldı ve tezgâhın üzerine uyuyor gibi yığıldı. Charlie Max birden uyandı ve oturduğu iskemleden yay gibi fırlayarak elini kalçasındaki tabancaya attı. O anda kızılca kıyamet koptu! Tabancayı gören biri bir çığlık atınca ortalık ana baba gününe döndü. Charlie tabancasını çekmeyi başaramamıştı, çünkü çevresindekiler deliler gibi kaçışıyor, çığlık atıyor, dışarı çıkmak için küfürler savurarak birbirlerini eziyorlardı. Sonra birden sesler kesildi, bir ölüm sessizliği çöktü. Barda kalanlar arkama geçmişlerdi. Charlie Max tabancasına davrandığı anda üstüne atladım.

Tabancasını tam bana doğrultmak üzereyken suratına olanca kuvvetimle bir tekme salladım. Ağzı burnu paramparça oldu. Son bir hareket daha yapıp silahını çevirmek istedi.

Bu kez öyle bir tekme yedi ki, kırılan kolunun çatırtısından attığım tekmenin sesi bile duyulmadı.

Her nasılsa gözleri yerinde kalmıştı. Acıdan kısılması gerekirken, başına neyin geleceğini bildiği için korkudan dışarı uğramıştı gözleri.

— Bu iş sana göre değil oğlum, dedim. Bana silah çeken kaç kişinin kafasını patlattığımı sana anlatan olmadı galiba.

Bunları çok sakin olarak söyledim ve silaha uzandım.

Arkamdan bir ses:

— Ona dokunma, Mayk! dedi.

Başımı kaldırıp baktım. Mavi çizgili elbisesiyle uzun boylu Federal Büro ajanı karşımda duruyordu. Doğruldum ve homurdanarak şaşkınlığımı belirttim. Yüzü yine sakindi. Arka tarafta iki ajan daha vardı. Biri Sugar Smallhouse'u ayıltmaya çalışıyordu. Öteki gelip üzerimi aradı. Silah taşımadığımı görünce bana hayretle ve hay-

ranlıkla baktı. Federal ajanların bana yapabilecekleri bir şey yoktu, bunu onlar da biliyordu. Onun için dönüp dışarı çıktım. Astor Oteli'nin yolunu tuttum.

Washington sonunda ortaya çıkmıştı.

Friday beni otelin lobisinde bekliyordu. Orada beni bekleyen başkaları da vardı. Kırmızı karanfil takmamıştı, ama gülümsüyordu ve uzaktan bile dudaklarını yakınımda hissettim.

Saçları yine dalga dalgaydı. Friday gibi bir kadını anlatacak söz zor bulunur. Dergilerin kapaklarındaki kızların beğendiğiniz parçalarını bir araya getirirseniz işte böyle bir görüntü elde edebilirsiniz. Zayıf sayılmazdı. İyi beslenmiş bir kedi gibi adaleli vücudunun çizgileri nefisti. Biçimli omuzları ve nefis bir kıvrımla biçimlenen şehvetli kalçaları vardı.

Ona gülerek bakınca elini uzattı. Elini avucumun içine alarak tuttum ve birlikte yürüyerek dışarı çıktık.

— Çok bekledin mi? diye sordum.

Kolumu sıktı.

— Kimseyi beklemediğim kadar... on dakika.

— Umarım buna değerim.

— Değmezsin.

— Ama bensiz yapamıyorsun, dedim.

Friday dirseğiyle dürttü.

— Nereden biliyorsun?

— Bilmiyorum, dedim, sadece atıyorum.

Artık gülümsemiyordu.

— Lanet olsun, dedi fısıldayarak. Vücudu yay gibi gerilmişti. Dilini dudakları üzerinde gezdirerek ıslattı ve bekledi. Bu dayanılmaz güzellikten başımı zorla çevirdim. Kaldırıma yanaşmış olan taksinin kapısını açıp içeri girmesine yardımcı oldum va arkasından ben de bindim.

— Nereye gidiyoruz?

Friday eğilip şoföre Riverside Drive'da bir adres verdi ve yine arkasına yaslandı.

Aramızdaki ateş ağır ağır her an daha da fazlalaşarak yayılıyor gibiydi. Önce ağır ağır... sonra birdenbire

hızla... Bir saniye sonra kollarını boynuma dolamıştı. Parmaklarını sırtıma gömecek kadar bastırıyor, saçlarımın arasında dolaştırıyordu. Şimdi tamamen ıslanmış olan dolgun dudaklarına baktım. Yavaşça:

— Mayk, diye fısıldadı. Sonra onun şehvetli açlığına dayanamaz hale geldiğimde onu bıraktım.

Bazı kadınlar böyle anlarda titrer, bazıları ağlar, bazıları da hemen oracıkta sevişmek ister. Fakat Friday yalnızca gözlerini kapadı, gülümsedi, sonra yine gözlerini açtı ve arkasına yaslandı. Bir sigara çıkarıp yaktım ve ona verdim, sonra benimkini yaktım ve verdiği adresin önünde durana kadar hiçbir şey konuşmadık.

Binanın holüne geldiğimizde:

— Burada ne işimiz var kızım? dedim.

— Bir parti veriliyor. Carl'ın taşradaki ahbaplarıyla iş arkadaşları gelecekler.

— Peki, senin bu işle ilgin ne?

— Ev sahibeliği diyebilirsin. Kardeşimle ahbapları arasında arabuluculuk görevi benimdir. Daha doğrusu... Kardeşim benim görünüşümden yararlanır.

— Fena fikir değil, dedim. Onu durdurup kenardaki bir divanı işaret ettim. Önce kaşlarını çattı, ama gidip oturdu. Hemen yanına iliştim. Yanımızdaki masada duran lambayı söndürdüm.

— Konuşmak istediğini söylemiştin. Yukarıda konuşamayız.

Parmaklarını kucağımda sinirli hareketlerle oynatıyordu.

— Biliyorum, dedi yumuşak bir sesle. Carl hakkındaydı.

— Ne olmuş Carl'a?

Friday bana yalvararak baktı.

— Mayk... bana söylediğin şeyi yaptım. Senin kim olduğunu öğrendim.

— Yani?

— Ben... Kurnazlık etmeye kalkışmak boşuna, biliyorum. Carl bir işe bulaşmış. Ben bunu her zaman bili-

yordum.

Gözlerini ellerine indirdi. Ellerini birbirine kenetledi.

— Onun gibi pek çok insan bu işlerin içinde... ve fazla önemli olduğunu sanmıyorum gerçekten. İş hayatında ve bakanlıklarda çok önemli arkadaşları var. Onlar da Carl'ın içyüzünü biliyorlar. Bu yüzden benim şimdiye dek hiç şikâyetim olmadı.

— Yani kardeşinin sana verdiklerini hiçbir şey sormadan alıyordun, dedim.

— Evet, hiç sormadan.

— Yani bir bakıma nasılsa bilmediğin şeyler seni rahatsız etmiyordu diyebiliriz.

— Evet.

— Şimdi üzülüyorsun.

— Evet.

— Niçin?

Gözleri buğulandı.

— Çünkü... bugüne kadar yalnızca kanuni bazı meselelerle uğraşmak zorundaydı. Carl'ın... bunlar için yığınla avukatı vardı. Hem de en iyileri. Onlar her zaman böyle işleri çözerdi.

Elini elimin üzerine koydu. Parmakları titriyordu.

— Ama sen başkasın.

— Nasıl başka?

— Tarif edemem.

— Söyle, çekinme söyle.

— Pekâlâ. Sen gözünü kırpmadan adam öldürüyorsun Mayk. Zalim, merhametsiz, korkunç bir adamsın. Bugüne dek bir sürü insanı öldürdün, biri çıkıp da seni öldürene kadar elini kana bulamaya devam edeceksin.

— Bir tek şeyi öğrenmek istiyorum kızım, dedim. Sen benim için mi, Carl için mi korkuyorsun?

— Senin için değil. Kimse sana dokunamaz.

Bu sözleri acı bir edayla söyledi. Ona merakla baktım.

— Ne yapmak istediğini anlayamıyorum.

— Mayk... bana yakından bak... anlayacaksın. Carl'ı... severim. Her zaman bana o baktı. Onu seviyorum, anlıyor musun? Onun başı derde girdiği zaman... kurtarmak için pek çok yol var, ama seni kullanmak istemem Mayk... seni kullanmak istemiyorum.

Elimi nezaketle elinin üzerinden çektim, bir sigara yakıp dumanın dağılışını seyrettim. Michael dudaklarında çarpık bir gülüşle beni izliyordu.

— Bu iş çok çabuk oldu Mayk, dedi. Sana fena halde tutuldum. Şimdi ne söylesem bana inanmayacaksın. Onun için seni inandırmaya çalışmayacağım. Yalnız şunu söylemek isterim, Mayk. Bunun böyle olmasına üzüldüm. Sana... birdenbire aşık oldum. Bugüne kadar böyle bir şey olmamıştı. Şimdi yukarı çıkalım mı?

Kalktım, Michael koluma girdi, birlikte asansöre doğru yürüdük. En üst düğmeye bastı ve kapının önünde hiç konuşmadan durdu,ama ben kolunu sıkınca o da ellerime daha sıkı sarıldı. Başını geri atıp gülümserken kata geldik.

Carl'ın iki köpeği holün kapısında bekliyordu. Üzerlerindeki lacivert elbiselerle keleşe dönmüşlerdi. Michael'i görünce gülümsemeye başladılar, beni görünce gülüşleri ağzında dondu kaldı. Onlar ne yapacaklarına karar verene kadar, biz içeri girmiş ve şapkamı vestiyerdeki kıza vermiştim bile. Arkamızdan aptal aptal bakakaldılar.

İçersi ana baba günüydü. Kahkahalar ve konuşulanların gürültüsü köşedeki piyanodan gelen müzik sesini bastırıyordu. Küçük, sessiz garsonlar ellerinde içki tepsileriyle sohbet eden gruplar arasına dalıyordu. İçki almak için dönen yüzlerin çoğuna gazetelerde rastlayabilirdiniz. Bazılarına da filmlerde ve yine bazılarına açık hava toplantılarında politik demeçler verirken...

Önemli insanlar. Fakat her önemli insanın çevresinde oluşan grubun içinde birkaç tane önemli olmayan adam vardı, bunların kim olduklarını bilmek için polis dosyalarına bakmak yeterdi.

Her taraftan bize doğru "merhaba" sesleri geliyordu.

Michael selam verenlere gülümsedi ve el sallayarak cevap verdi, sonra beni en yakın gruba doğru sürükledi. Leo Harmody oradaydı ve Michael'i yanındakilere tanıştırmak üzere hazırlanıyordu. Kolunu çektim ve:

— Sen git yavrum, ben bara gidip bir içki alacağım, dedim.

Başıyla onaylarken yüzünden bir endişe bulutu geçer gibi oldu.

Ve bara gittim. Etrafta bir sürü tanıdık vardı. Affia Velda'nın elini tutmuş, Billy Mist'in hazırladığı içkiyi bekliyordu. Carl Evello ise gülerek onları izliyordu.

Velda çok iyiydi. Merakla beni süzerek gülümsedi. Carl formunda değildi. Birden bembeyaz oldu.

Billy Mist hepsinden kötüydü. Yağlı suratı kıpkırmızı kesildi. Dudakları gerildi.

— Merak ediyorsan, Carl dedim, beni buraya senin cici kardeşin davet etti.

— Öyle mi?

— Çok hoş bir kız, dedim. İnsan bilmese, senin kızkardeşin olduğunu tahmin edemez.

Sonra Billy Mist'e baktım. Bu herife ifrit oluyordum.

— Merhaba, budala! dedim.

Bu sözü kaldıramazlardı. Billy'nin suratı patlamaya hazır bir mayın gibi gerildi, gözünden her şey silindi, salonda bir ben bir de o vardık sanki. Elini hemen ceketinin altındaki bir yere attı ve silahını kavradı. Karşısında hiçbir şey olmamış gibi duruyordum.

— Devam et! dedim. Haydi...

Birden öldürdüğüm adamları hatırladı. Karşı karşıya olduğumuz zaman bu işi yapamayacağını düşündü. Ve rengi tıpkı kar gibi bembeyaz kesildi.

Ama ben, artık ona bakmıyordum bile. Başımı Al Affia'ya çevirmiştim. Rıhtım işçilerinin haraççısı kalın kafalı cahilin teki Al Affia bu arada Velda'nın elini okşuyor, hiç renk vermeden:

— Ne oluyor size böyle çocuklar?.. deyip duruyordu.

Velda aynı sözü tekrar etti.

— Ne oluyor böyle?

— Bir şey yok şekerim, dedi Billy. Şakalaşıyoruz. Bilirsin ya!

— Evet iyi bilirsin, dedi Al.

Brooklynliye baktım. Gözleri ufak ve birbirine yakındı, ama zekice parlıyordu. Kimbilir neler düşünüyordu.

— Kimse beni şu hanıma tanıtmadı, dedim.

Carl içki bardağını barın üzerine koydu.

— İsminiz Hammer'di sanırım, diyerek bana sorar gibi baktı. Sırıttım. Sonra:

— Tamam... Bu bey Mayk Hammer... Bu da Bayan Lewis. Candy Lewis.

— Selam Candy! dedim.

— Merhaba Mayk.

— Çok zarifsiniz, yoksa modellik mi yapıyorsunuz?

— Gazete ilanlarına modellik yaparım.

Şu benim sekreterim ne akıllıydı. Heriflere kendini model olarak yutturmuştu. Hislerini saklamayı nasıl başarıyordu acaba?

Ne düşündüğümü anladı ve bana döndü.

— Siz ne yaparsınız, Bay Hammer?

Şimdi hepsi bana bakıyorlardı.

— Avlanırım, dedim.

— Vahşi hayvanlar mı?

— İnsan avlarım, dedim ve Billy Mist'e sırıttım.

Burun delikleri açılır gibi oldu.

— İlginç, dedi.

— Ne kadar ilginç olduğunu bilemezsin, yavrum. Bir süre sonra gerçek bir spor haline geliyor.

Dudakları gerildi. Yapmacık bir kahkaha attı.

— Mesela bu akşamki av gibi. İki kişiyi daha avladım. Siz hiç avlandınız mı?

Artık yüzü kıpkırmızı değildi. Sakin ve korkunçtu.

— Evet, avlandım.

— Bir gün mutlaka birlikte avlanmalıyız. Size bir iki numara gösteririm.

— Görmek isterim, dedi ve güldü.

— Bazılarının böyle bir şeye cesareti yoktur, dedim. Tabancanın arka tarafında duranlara kolay gözükür.

Yan gözle hepsini süzdüm.

— Ama yanlış tarafta duranlar biraz kıvranırlar. Anlatabiliyor muyum?

Carl bir şey söylemek üzereydi. Ben de söylediğini duymak isterdim, ama o sırada Leo Harmody gelip bir kahkaha atarak grubumuza katıldı. Sonra Velda'ya:

— Sizi bir dakika ödünç alabilir miyim? Bir arkadaşımla tanışmanızı istiyorum, dedi.

— Tabii, senin için sakıncası var mı Billy?

— Gidebilirsin.

Leo'ya döndü:

— Onu geri getir. Konuşuyorduk.

Velda dördümüze de gülümsedi ve uzaklaştı. Billy bana bakmadan:

— Bundan böyle geceleri evde otururşan iyi edersin uyanık, dedi.

Ben de ona bakmıyordum. Velda'nın kalabalık arasından yürümesini izliyordum.

— Ne zaman ve nerede istersen!

Onları bırakıp ayrıldım. Bir garson tepsiyle gelip içki ikram etti. Birini aldım. Berbat bir şeydi, ama yuvarladım.

İnsanlar hâlâ daha nezaketle "merhaba" diyorlardı ve ben de onlara cevap veriyordum. Kalabalığın ortasında nihayet Michael'i buldum. O da beni arıyordu. Tam ona doğru yürürken kulağımda bir ses duydum.

— Mayk!

Durdum, başka bir garsondan bir içki daha alıp yudumladım.

— Bir saat sonra aşağıda az ilerdeki kahvede beni bekle, diye fısıldadı Velda.

Bu yeterliydi. Yürüdüm, Michael'e el sallayıp yanıma gelmesini bekledim.

Gülüşü yorgun, yüzü biraz endişeliydi, ama kalaba-

lığı yararak geldi, ellerimi tuttu.

— Eğleniyor musun?

— Eh, fena değil.

— Seni kardeşimle konuşurken gördüm.

— Ve arkadaşlarıyla. O müthiş arkadaşlarıyla.

— Her şey... yolunda mı?

— Şimdilik.

Michael dudağını ısırarak kaşlarını çattı.

— Beni eve götür, Mayk.

— Bu gece imkânsız yavrum.

Yüzü incinmiş gibiydi.

— Hakkımda idam kararı verildi, dedim. Bu gece benimle görünmek, ölüme davetiye çıkarmak olur. Başladığında yanımda olmanı istemem.

— Carl mı?

— Kısmen.

— Ve belki benim de içinde olduğumu düşünüyorsun.

— Michael sen çok iyi bir kızsın. Çok güzelsin ve her şeyin var. Bana bir oyun oynamaya çalışıyorsan, bunu anlayamıyorum. Anlasam bile sana hiç güvenemem. Senin için deli olabilirim, ama sana güvenemem. Sana son konuştuğumuzda bir şey söylemiştim: Mafya. Bu öyle bir sözcük ki, her yerde söyleyemezsin bile. Bu dünyadaki tüm cinayetlerin ve suçların arkasındaki örgütün adı. Senin de onlarla ilişkin olduğuna göre sana güvenemem.

— Beni... öptüğünde... böyle düşünmüyordun.

Buna verilecek cevap yoktu. Elimi çenesinde gezdirdim, kulağını hafifçe sıktım ve sırıttım.

— Bazı şeylere bir anlam veremezsin. Onlar yalnızca olurlar.

— Seni yine görecek miyim?

— Belki.

Kapıya kadar benimle geldi. Ona hoşça kal deyip bir şey söylemesine izin vermeden şapkamı alıp acele fırladım.

İki fedai hâlâ oradaydılar. Onlara bir şey söylenmiş gibi önlerinden geçerken kıpırdamadılar bile. Asansör ge-

lince bindim. Zemin kat düğmesine bastım ve bir sigara yaktım. Kapı açıldı, sonra bodrum katın düğmesine bastım.

Arka kapıyı bulmak güç olmadı. Kalorifer kazanının etrafından dönüp kapıyı ararken bir çocuğa rastladım. Kazanlardan birini yakıyordu. Yanından geçerken:

— Şu kadınlar, bilirsin değil mi? dedim.

Başını sallayıp ıslık çalarak işine devam etti.

Kahveyi bulup içeri girdim. Bir soda ısmarladım. Önünde satılan dergilerden bir tane alıp beklemeye başladım. Buluşma saatinden beş dakika sonra Velda geldi, beni gördü ve karşıma oturdu.

— Her yere girip çıkıyorsun, Mayk.

— Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim. Mist ile arkadaşlığı da nereden akıl ettin?

— Sonra anlatırım. Şimdi dinle. Çok zamanım yok. Bu akşam iki isim kulağıma çalındı. Carl'ın adamlarından biri rapor veriyordu. Ben de yakındaydım ve duydum. Raporda Carl'a, Nicholas Raymond ve Walter Mac Grath'ın öldürülmelerinin yeniden araştırıldığını bildirdiler. Carl çok heyecanlandı.

— O sırada ben,Al ve Billy ile konuşuyordum ve Carl'a arkam dönüktü. Carl haberi getiren adamı yolladı, Billy'i yanına çağırdı. Billy'nin yüzünden Carl'ın ona haberi verdiği belli oluyordu. Yanımıza döndüğünde yüzü bembeyazdı. O kadar sinirliydi ki elleri titriyordu.

— Affia da haberi duydu mu? dedim.

— Büyük bir ihtimalle. Kendisini toparlaması için ben izin alıp yanlarından ayrıldım.

— Ben de bu arada birkaç telefon konuşması yapıp Raymond ile Grath hakkında bilgi topladım.

— Bu daha önemli galiba.

— Belki de Washington iyice harekete geçti.

— Çok daha önce harekete geçmesi gerekirdi, dedi Velda ve sırıtarak devam etti:

— Billy bu gece ufak bir işi olduğunu söyledi. Bana dairesinin anahtarını verdi ve oraya gidip beklememi söy-

ledi.

Dişlerimin arasından küfredip anahtarı aldım.

— Öyleyse gidelim. Bu önemli.

— Ben gelmeyeceğim Mayk, sen git.

Yüzü çok ciddiydi.

— Ne o, bir şey mi var?

— Gece yarısı Carl Barnes'ı kandırıp bu anahtardan bir tane daha yaptırdım. Anahtarın aslı bende.

— Öyle mi?

— Affia, Billy'nin beni evine çağırdığını duyunca, o da geri kalmadı ve Billy'den önce kendisine uğramamı istedi, dedi Velda yumuşak bir sesle.

— O pis herifi...

— Aldırma, Mayk.

— Aldırmıyorum. Yalnızca o pis suratını dağıtacağım, o kadar.

Yumruklarımı sıktım. Öfkem iyice kabarmıştı.

Velda elimi sıktı ve çantasından küçük bir aspirin şişesi çıkarıp bana gösterdi. İçinde ilaç yoktu, beyaz bir toz vardı.

— Uyku ilacı, dedi. Merak etme.

Bunu sevmemiştim. Ne yapmak istediğini anlamıştım ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

— O bebek değil. Çevrede adamları vardır.

— Ama yine de erkek!

Ağzım kurudu.

— Kurnaz heriftir.

Koltuğunun altındaki makineye dokundu.

— Bunu unutuyorsun, Mayk.

Bazen hiç yapmak istemediğiniz şeyleri yaparsınız. Bu yüzden kendinizden nefret etseniz bile yapmak zorundasınızdır. Başımla onayladım.

— Evi nerede? dedim.

— Brooklyn'deki değil. Sekizinci ve Dokuzuncu Cadde arasındaki Kırkyedinci Sokak'ta ufak bir katı var.

Çantasından bir not defteri çıkarıp adresi ve telefon numarasını yazıp elime tutuşturdu.

— Ne olur ne olmaz, Mayk!

Ona baktım, her şeyini sanki son kez görür gibi inceledim. Benim güzel, vahşi kadınım gülümsedi, gözlerinden heyecan okunuyordu, tıpkı benimkiler gibi. Ayağa kalkıp bana göz kırptı ve:

— İyi avlar Mayk, dedi.

Ve sonra gitti.

Beş dakika bekledim. Sonra çıkıp gölgelerden yürüyerek Billy'nin oturduğu bulvara geldim.

İlk defa olarak, Billy'nin böyle büyük bir herif olmasına sevindim. Öyle kendine güveniyordu ki, dairesine bir gözcü bile bırakmamıştı. Çünkü öyle bir örgütteydi ki, ona karşı kimse adımını atmaya cesaret edemezdi.

Bir başka kolaylık da eve girerken oldu. Sanki sizinmiş gibi eve giriyorsunuz. Asansöre biniyorsunuz, kimse farketmiyor bile. Asansörden inip hole geçerek kapıya geliyorsunuz. Anahtarı sokup çeviriyorsunuz, kapı açılıyor. Zevksiz ama pahalı döşenmiş bir yerdesiniz.

Hepsi sekiz odaydı. Pahalı bir hizmetçi tarafından temizlendiği belli oluyordu. İşe yarar bir şey bulabilmek için tam kırk beş dakika boyunca yedi odayı didik didik aradım.

Sekizincisi çalışma odasıydı. Belki daha önce kiler olarak yapılmıştı, ama şimdi içinde televizyon seti karşısında sallanan sandalye, bir divan, bir masa ve ucuz romanlarla dolu bir kitaplık vardı. Billy Mist'in zamanının çoğunu bu odada geçirdiği belliydi.

Masanın kilidini açmak bir dakika bile sürmedi. Orta çekmecede içi resim ve gazete kupürleriyle dolu şişkin bir albüm vardı. Benim yağlı arkadaşımın bu albüme sık sık bakmaktan hoşlandığı kenarındaki parmak izlerinden belli oluyordu.

On dakika kadar karıştırdıktan sonra Berga'nın fotoğrafını buldum. Üzerinde hiçbir yazı yoktu. Bu resim gazeteden kesilmişti. Berga arkadaydı, ama tebessümüyle Billy'i bastırmıştı. İki sayfa sonra Berga'nın bir resmi daha geldi. Carl Evello ile birlikteydi, arkada Billy Mist bi-

riyle konuşuyordu. İlerde bunlar gibi iki resim daha buldum. Berga birini Carl ile, ötekini de Billy ile çektirmişti. Sonunda Berga'nın büyük bir resmine geldim. Altında "Yakışıklı erkeğime, sevgilerle..." yazıyordu. Öteki gözde bir yığın ilaç şişesi vardı. Billy herhalde midesinden rahatsızdı.

Çekmeceleri kapayıp kilitledim ve masayı sildim. Oturma odasına döndüm, vaktim azalmıştı. Telefonu alıp Pat'ın evini aradım. Kimse cevap vermeyince Merkez'e telefon ettim. Oradaydı. Pat yorgun ve canı sıkılmış bir halde:

— Merhaba, dedi.

— Meşgul müsün Pat?

— Evet, hem de nasıl. Nerelerdeydin? Bütün gece bürona ve evine telefon edip durdum.

— Söylersem inanmazsın. Bir şey mi var?

— Tabii. Sugar Smallhouse'u konuşturduk.

Tepeden tırnağa tüylerim diken diken oldu.

— Anlat Pat, neler söyledi?

Pat sesini kısarak:

— Berga'yı temizleyenlerin içinde Sugar da varmış. Charlie Max'ı da çağırdık, ama konuşturamadık.

— Hadi Pat uzatma. Sugar kimleri ele verdi?

— Kimseyi vermedi. Öteki heriflerin hiçbirini tanımıyormuş.

— Hay Allah kahretsin! diye bağırdım, ağzından hiçbir şey alamıyor musunuz?

— Artık alamayız, dostum. Hiç kimse alamaz. Polis Merkezi'ne götürülürken birisi onları taramış.

— Ne diyorsun?

— Sugar ve Charlie öldü. Bir FBI ajanı ve resmi polis de ağır yaralandı. Yanlarından geçen bir arabanın arka penceresinden makineli tüfekle tarandılar.

— Al Capone usulü ha! Tanrı aşkına söyle Pat, bu herifler daha ne kadar ileri gidecekler, ha?

— Anlaşılan çok ileri gidecekler. Sugar bize Miamili bir başka önemli şef hakkında bilgi verdi. O da büyük

herif.

Ağzımda ekşi bir tad hissettim.

— Evet, dedim. Şimdi o herifi çağırıp nezaketle sorular sorulacak ve ne cevap verirse onunla yetinecekler. Onunla ben konuşmak isterim. Yalnızca o ve ben tabii. Cevaplarını duymak isterdim.

— O yolla bir şey elde edemezsin Mayk.

— Ben ederim. Ateş açan otomobilin izini bulabildiniz mi?

— Tabii bulduk, dedi Pat. Sesi yorgundu.

— Araba çalıntı ve makineli de içindeydi. Silah İllinois'de bir fabrikadan çalınmış. Üzerinde ne parmak izi ne de başka bir iz var. Laboratuvar yine de araştırıyor.

— Harika. Bir yıl sonra raporunu alırız. Ben kendi usulümle halledeceğim bu işi.

— Ben de seni bunun için arıyordum.

— Şimdi ne söylüyorsun?

— Federal Büro Charlie ve Sugar için tuzak kurmuştu. Sen oraya gidip işlerini bozmuşsun. Sana fena halde kızmışlardı.

— Onlara ne söyleyeceğini bilirsin, dedim.

— Söyledim. Bir de seninle uğraşarak vakit kaybetmek istemiyorlar.

— Niçinmiş? O kalın kafalılar kimi koruyorlarmış acaba? Peşimdekileri ben temizledikten sonra ortaya çıkıp bana poz atmasınlar.

— Mayk...

— Bırak onları kardeşim. O salak kafalarını...

— Bir dakika susar mısın? diye gürledi Pat.

— Senin peşinde değillerdi... O iki kiralık katilin arkasındaydılar. Bir ara izi kaybetmişler ve Long John'un Barı'na gelene dek bulamamışlar.

— Nasıl olmuş?

— Onlar herifleri tutuklamak için bir neden arıyorlarmış. Herifler takip edildiklerini anlayınca silahlarını bir yere bırakmışlar. Resmi bir polis onları aradığında temiz çıkmışlar. Sonra peşlerindekileri ekip ortadan yok olmuş-

lar. Federaller tam onları enseleyecekleri anda sen ortaya çıkmışsın.

— Onlardan özür dile, diye homurdandım. Bir dahaki sefere oyunlarını bozmam.

— Olur, dedi Pat soğuk bir sesle.

— Carver ile ilgili bir şey bulabildiniz mi? diye sordum.

— Hiçbir şey. Elimizde iki yeni sarışının cesedi var. Biri nehirde en az üç gün kalmış, öteki de bu gece kıskanç sevgilisi tarafından vurularak öldürülmüş. Senin işine yarar mı?

— Çok şakacısın, diyerek saatime baktım, zamanım iyice daralmıştı. Bir şey bulursam sana haber veririm. Telefon etmezsem sabah seni görmeye gelirim.

— Tamam. Şimde neredesin? diye sordu Pat.

— Billy Mist adlı birinin dairesindeyim ve adam neredeyse gelecek.

Soluğu kesilir gibi oldu. Telefonu kapadım.

Tam zamanında bitirmiştim. Asansöre yetiştiğimde ışıklara baktım, asansör yukarı çıkıyordu. Her ihtimale karşı bir kat yukarı çıkarak bekledim.

Billy Mist ve iriyarı bir herif birlikte asansörden çıkıp eve girdiler. Onunla konuşacak bir şeyim yoktu. Asansöre binmeyip, merdivenlerden inerek ön kapıdan dışarı çıktım.

Bloğun yarısına ulaştığımda kafama bir şey takıldı. Ufacık, önemsiz bir şeydi bu. Billy'nin dairesinde dikkat etmem gereken bir şeydi, amá dikkat etmemiştim. O buradayım diye bağırırken ben pas geçmiştim. Bütün gücümle düşünmeye çalıştım, ama aklıma gelmedi. Bir dakika sonra hepsi gözümün önünden silindi gitti.

Köşebaşında durup yeşil ışığın yanmasını beklerken önümden bir taksi geçti. Arkada Velda bir erkekle birlikte oturuyordu. Onu durduramazdım. Takip de edemezdim. Orada biraz düşündüm, fakat kafam iyice karışmıştı. Bu işin sonunu getirmeden rahat edemeyecektim. Boş bir taksi geldi. Beni Kırksekizinci Cadde'ye götürmesini söy-

ledim.

Ev bir bloğun ortasındaydı. En azından elli senelik eski bir yapıydı. Zillere göre Todd, arkada en alt katta oturuyordu. Zili çalmama gerek kalmadı, çünkü ön kapı açıktı. Hol çöple doluydu. Onları ayağımla itip üzerinde Todd yazılı bir metal levha bulunan kapıya geldim.

Burada da zili çalmama gerek kalmadı. Bu kapı da açıktı. İtince açıldı. Işıklar yanıyordu ve yerde kusmuk izleri vardı. Onların yanında da kan lekeleri. Kan birikintileri holde de devam ediyordu. Topuklarıma bulaşan kan zamk gibi yere yapışıyordu.

Elimde bir silah olsaydı kendimi daha iyi hissedecektim. Silah öyle bir arkadaştır ki onunla olunca kendiniz için konuşursunuz ve herkes de dinler. Tabancam yoktu ama yine de içeri girdim. Gerekirse kaçmak üzere ayak ucuma basıyordum.

Hiçbir şey olmadı.

Ama ne olduğunu görmüştüm.

Masanın üzerinde bardakların yanında yarı yarıya boşalmış bir soda ve viski şişesi duruyordu. Buzluktaki buzlar erimişti.

Yerde bir süt şişesinin kırıkları ve kan vardı. Velda adama uyku ilacını içirmiş ve uyutmuştu, ama nasılsa adam kusmuş ve ayılarak Velda'ya sarkıntılık etmişti. Eline geçirseydi onu öldürebilirdi, ama Velda atik davranmış, süt şişesini başına geçirmişti.

Sonra birden durumu kavradım. Neredeyse ben de yerdekilerin üzerine kusacaktım. Velda dışarı çıkıp araştırmasını sürdürmek için Billy'nin evine gitmişti. Affia Velda'nın tahmin ettiği gibi baygın kalmamıştı. Billy'e haber vermek üzere çıkmıştı.

Köşedeki telefona sarıldığım gibi Pat'ın numarasını aradım. Alo diyene dek terden sırılsıklam kesilmiştim.

— Dinle Pat, soru sorma. Velda ellerinde. Billy Mist' in evine gitmek üzere çıkmış ve orada tuzak hazırlamışlar. Hemen bir devriye arabası yolla. Anladın mı? Ne olursa olsun Velda'yı kurtar. Ve elinden geldiğince çabuk ol,

çünkü şimdi kıza işkence yapmaya başlamışlardır bile.

Ona bulunduğum numarayı verdim ve Velda'dan haber alır almaz telefon etmesini söyledim.

Ahizeyi yerine koyduğumda ter içindeydim ve ağzımda acı bir tad vardı. Kapıyı kapadım ve Affia'nın gelmesini bekledim. Bir gelse göreceği vardı. Hareketsiz otururak telefonun çalmasını beklemekten sıkılınca evin içinde dolaşmaya başladım.

İçki dolabına gittim. Tam bardağa viski koyarken kokusu burnuma öyle kötü geldi ki, yerine boşalttım. "Allah kahretsin" diye düşündüm. "Neden aramıyor?"

Bir sigaraya başladım ama ikinci nefeste onu da tükürdüm ve odada yine dolaşmaya başladım. Kafamdan atmak için evi dikkatle kontrol edince Affia'nın bu evi niçin tuttuğunu anladım. Burası herifin karargâhıydı. Her tarafında anıları vardı. Dökümtü bir yerdi, ama güzel düzenlenmişti ve kimse de bundan herhalde şikâyetçi değildi.

Affia düzenlediği toplantılardan sonra burada biraz çalışıyordu herhalde. Bir masanın üzerinde işçi karneleri ve sendika raporları vardı. Çekmecede lastik bantla bağlanmış şirkete ait bir çek koçanı vardı. Çekler üzerinde de sahtekârlık yapıyordu.

Telefondan hiç ses çıkmadığı için önümdeki bir rulo kâğıdı açtım. Rıhtımların durumunu gösteren haritalardı. Bazıları dokların planlarıydı, bazıları da gemilerin. Onları masaya atıp yine dolaşmaya başladım. O sırada telefon çaldı.

Zil sesi henüz tamamlanmadan yetiştim. Pat:

— Sen misin Mayk? dedi.

— Benim.

— Bize oyun mu oynuyorsun, oğlum?

— Şakayı bırak Pat, ne oldu?

— Hiçbir şey, yalnızca iki adamım tam bir sürprizle karşılaştılar. Mist evinde yalnız yatıyormuş. Polisleri içeri almış, etrafa bakmalarına izin vermiş, sonra boş yere arama izni aldıkları için onlara vermiş veriştirmiş.

Onu artık duymuyordum. Telefonu yerine koydum ve donuk bakışlarla ona baktım. Yine çalmaya başladı. Dört kez çaldı ve durdu.

Dışarda yağmur başlamıştı. Odanın arkasındaki cama vuruyor, tozun üzerinde düz çizgiler yapıyordu. Bir daha baktığımda toz tamamen yıkanmıştı. Paketten bir sigara çıkardım, yaktım ve dumanı seyrettim.

Beni korkutan şeyleri düşünüyordum.

Saatin saniyeleri sürekli ilerliyor ve sanki kendisini harcamamam için çığlık atıyordu.

Tekrar masanın başına gidip planları açtım. İlk iki planı itip ötekilerin kenarında yazılan geminin ismini okudum: "Cedric."

Şimdi her şey anlaşılıyordu. Artık çok geçti, ama anlaşılıyordu.

Onu öldüremezler diye düşündüm. Belki çok şey yapabilirlerdi, ama emin olmadan öldüremezlerdi.

Emin olunca öldüreceklerdi.

X. BÖLÜM

Deliksiz bir uyku çektim. Camlara vuran yağmurun sesi bana ninni gibi gelmişti. Ertesi gün akşama dek uyudum. Uyandığımda akşamın altısı olmuştu. Kendimi daha iyi hissediyordum. Artık zamanın bir saniyesi bile kıymetliydi, ama ayağa kalkınca kendimi halsiz hissettim.

Buzdolabında donmuş karides vardı. Onu ocağa koydum. Pişerken ben de telefonla iki, üç yeri arayıp Ray Diker'i buldum. Sesi biraz sertti.

— İyi ki aradın Mayk, dedi. Ben de şimdi sana telefon etmek üzereydim.

— Bir şey buldun mu?

— Sanırım. Kawolsky ile ilgili bilgi aldım. Çalıştığı dedektif bürosunun raporlarını inceledim. Berga Torn'u korumak görevi ona verilmiş. Kadın büroya gelip takip edildiğini ve çok korktuğunu söylemiş. Parasını peşin ödemiş ve Lee devreye girmiş. Berga'yı sabah erkenden alır, akşama dek yanından ayrılmazmış.

— Bunu zaten söylemiştin Ray.

— Biliyorum, ama bu iyi kısmı. Lee Kawolsky bir süre sonra raporlarını vermek üzere büroya gelmez olmuş. Telefonla bildiriyormuş. Büro bu işten şüphelenmiş ve kızın kapısına bir adam daha koymuş. Bu adam Kawolsky'nin Berga'yı yirmi dört saat gönüllü olarak koruduğunu görmüş. Çünkü Lee kızın evinde kalıyormuş.

— Büro bir şey yapmış mı?

— Niye yapsın? Bu onun işiydi ve eğer kadın böyle-

sini istiyorsa, bu büroyu ilgilendirmez diye düşünmüşler. Nasıl olsa parasını ödemişti.

— Yani böyle olmasına izin vermişler.

— Yapacakları fazla bir şey yoktu. Öteki adamın verdiği rapora göre Kawolsky muhafızlık görevini gayet iyi yapıyormuş. Bu yüzden iki kişiyle kavga etmiş.

Bir düğüm daha eklenmişti. İş giderek uzuyor ve anlaşılmaz hale geliyordu.

— Sen hâlâ orada mısın? dedi Ray.

— Ben hâlâ buradayım.

— Beni neden aradın öyleyse?

— Lee'yi öldüren kamyon şoförünü soracaktım. Onunla ilgili bir şeyler buldun mu?

— Tabii. Harvey Walloce. Canal Caddesi'nde Parcale Bar'ın üzerinde oturuyor. Yerini biliyor musun?

— Evet, dedim.

— Nick Raymond hakkında da bilgi topladım.

— Neymiş?

— İtalya'da bir şirketten toptan tütün ithal edermiş. Daha önce adı Raymondo imiş, değiştirip Raymond adını almış. Her yıl birkaç kez İtalya'ya gider gelirmiş. Eski müşterilerinden birini buldum. Bana, çok para kazanmadığını ama kışlarını Miami'de şahane yaşayarak geçirdiğini söyledi. Kadınlara da düşkünmüş.

— Tamam, Ray, çok teşekkürler.

— Hikâyeyi öğrenebildin mi?

— Henüz değil. Öğrenince sana anlatacağım.

Telefonu kapatıp ocağın üstündeki karideslere döndüm. Pişmişlerdi. Hemen yiyip kahvemi içtim. Giyindim.

Tam kapıdan çıkarken zil çaldı. Açtım. Kapıcı karşımda duruyordu. Yüzü endişeliydi.

— Benimle aşağıya gelirseniz iyi olur Bay Hammer, dedi.

Ne olduğunu orada söylemek istemedi, ben de sormadım. Onu izleyerek aşağıya indim. Dairesine girdik parmağıyla işaret ederek:

— Orada, dedi.

Gösterdiği kadın kapıcının karısıyla birlikte divanda oturuyordu. Gözlerinden inen yaşları siliyordu. Elbiseleri kir pas içindeydi ve yırtılmıştı.

— Lily dedim ve başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı.

— Onu tanıyor musunuz, Bay Hammer?

— Tabii tanıyorum, dedim. Divana, yanına oturdum. Saçlarına dokundum. Kirden yağlanmıştı. O güzelim havası kalmamıştı.

— Ne oldu, yavrum?

Gözleri yeniden doldu ve hıçkırmaya başladı.

— Onu biraz rahat bırakın, Bay Hammer. İyileşecek.

— Onu nerde buldun?

— Bodrumda, Bidonlardan birinin içine girip saklanmıştı. Önündeki şişeleri farketmeseydim onu bulamazdım. İlk katta oturanlar birkaç günden beri kapılarının önüne bırakılan sütlerinin çalındığını söylüyorlardı. Yerde iki süt şişesini görünce bidonun içine baktım, orda oturuyordu. Sizi çağırmamı söyledi.

Elini avucumun içine alıp sıktım.

— İyi misin? Bir şeyin yok ya?

Dudaklarını ıslattı, hıçkırdı ve başını salladı. Kapıcının karısı:

— Sadece korkmuş biraz, dedi. Onu yıkayıp temiz elbiseler giydirsem iyi olur. Yanında çantası var.

Lily'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yüzü gerildi.

— Hayır... Ben... Ben iyiyim. Beni yalnız bırakın, lütfen beni yalnız bırakın!

Bana korkuyla baktı.

— Mayk... Beni de götür, ne olur. Beni yukarı çıkar.

— Başı dertte mi Bay Hammer?

Kapıcıya baktım.

— Senin bildiğin dertlerden değil, dedim.

Yüzümdeki ciddiyeti görünce karısına dönüp kendi dilinde bir şeyler söyledi. Kadın ikna olmuştu.

— Onu yukarı çıkarmama yardım edin, dedim.

Kapıcı çantasını aldı, Lily'yi kolundan tutup kaldır-

dı. Arkadaki servis asansörünü kullandık, böylece kimseye rastlamadan daireme geldik.

— Yardıma ihtiyacınız olursa çağırın, dedi.

— Tamam, ağzınızı sıkı tutun, karına da öyle söyle.

— Tabii, Bay Hammer.

— Bir şey istiyorum. Bana büyük bir fıçı getir ve kapıma daya.

— Yarın ilk işim o, dedi ve kapıyı kapadı.

Arkasından kilitledim.

Lily sandalyede cezalandırılmayı bekleyen bir çocuk gibi oturuyordu. Yüzü bitkindi, gözleri büyümüştü. Bir kadeh içki verdim, bitirince bir daha doldurdum.

— Şimdi iyi misin?

— Biraz...

— Konuşmak istiyor musun?

Dudağını ısırdı, başıyla evet dedi.

— Baştan başlayarak anlat, dedim.

— Onlar yine geldiler, dedi zor duyulan bir sesle. Kapıyı açmaya çalıştılar ve içlerinden biri kilitle oynadı. Kapı... açıldı. Korkudan kımıldayamıyordum, bağıramadım bile. Kapının üzerindeki zincir onları durdurdu.

Bütün vücudu titredi.

— Zinciri nasıl açabileceklerini fısıltıyla tartıştılar, sonra kapıyı kapayıp gittiler. İçlerinden biri testere gerektiğini söylemişti. Artık... burada kalamazdım, Mayk. Dehşete kapılmıştım. Elbiselerimi çantaya atıp dışarı fırladım. Fakat dışarda beni gözetleyebilecekleri aklıma geldi. Hemen bodruma indim, Mayk... Çok... özür dilerim.

— Önemli değil, Lily. Ne hissettiğini anlıyorum. Onları görebildin mi?

— Hayır, hayır Mayk.

Yine baştan aşağı titredi.

— O adam beni bulduğunda, onu da onlardan biri sandım.

— Artık üzülecek bir şey yok Lily. Bundan sonra seni burada yalnız bırakmayacağım. Şimdi içeri git ve yıkan. Sıcak bir banyo al ve saçlarını düzelt. Sonra biraz yemek

yersin.

— Mayk... sen... çıkıyor musun?

— Hemen döneceğim. Ben dönene kadar kapıcının karısı yanında bekler, olur mu?

— Hemen dönecek misin?

Başımla evet dedim ve telefonu açtım. Kapıcının karısı memnunlukla kabul edip hemen geleceğini söyledi.

Lily arkamdan:

— Çok kirliyim, dedi. Biraz tuvalet ispirtosu getirmesini söyler misin Mayk?

Kadın getireceğini söyledi ve telefonu kapadım. Lily içkisini bitirmişti ve başını arkaya yaslamış uykulu gözlerle bana bakıyordu. Yüzüne renk gelmişti. Sanki yolunu kaybeden, sonra da birden bulan bir köpeğe benziyordu.

Banyoyu doldurdum ve onu kucağıma aldım. Kollarımın arasında tüy gibi hafifti, bedeni gevşemişti. Ilık nefesini yüzümde duyuyordum. Bana bu kadar yakınken gözlerimde müthiş ihtiraslı bir ifade vardı. Tırnaklarını kollarıma batırdı, onu öpmek için eğilince yüzünü omuzuma gömdü.

Lily banyoda yıkanırken kapıcının karısı geldi. Yavrusunu koruyan anaç tavuk gibi hemen banyoya gitti. Kapının kilitli olduğunu görünce bir şeyler hazırlamak için mutfağa girdi. Tuvalet ispirtosu masanın üzerindeydi. Onu alıp banyonun kapısını tıklattım.

— Silecek de istiyor musun Lily?

Su sesi durdu.

— Yardım istersen seve seve yapabilirim, dedim.

Güldü. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Şişeyi kapının önüne bıraktım, anaç tavuğa veda edip çıktım.

Yediyi otuz iki geçiyordu. Gri bulutlar yüzünden akşam karanlığı erken çökmüştü. Nemli ve soğuk hava insanın içine işliyordu. Şehir kendi içine çekilmiş, kaldırımlar boşalmıştı. Buğulu camlı dükkânların ardından insanlar sıkılarak dışarıyı seyrediyordu.

Arabamı olduğu yerde bırakıp bir taksi çevirdim ve

Canal'a gitmesini söyledim. Araba beni Pascale'de bıraktı. Barın sağındaki kapıya yöneldim. Burası temiz, düzenli ve aydınlık bir yerdi. Barın gürültüsü merdivenleri çıkarken kayboldu...

Kısa boylu, düzgün saçlı ve güler yüzlü bir kadındı.

— Bayan Wallace?

— Evet.

— Benim adım Hammer. Eğer evdeyse kocanızla görüşebilir miyim?

— Tabii. İçeri girmez misiniz?

İçeri girdim. Kapıyı kapadı ve:

— Harv, bir bay seni görmek istiyor! diye seslendi.

İçerden bir gazete hışırtısı duyuldu. Çocuk sesleri geliyordu. Onlara bir şey söyledi ve sustular. Mutfaktan çıktı, önce başını salladı sonra elini uzattı.

— Bay Hammer, dedi karısı ve gülümsedi. İzninizle ben çocukların yanına gideyim.

— Oturun Bay Hammer, dedi Wallace ve masadan bir iskemle çekti, bir tane de kendine aldı. Geniş omuzlu, saçları dökülmeye başlamış iriyarı bir adamdı. Yüzü İrlandalılara benziyordu.

— Fazla vaktinizi almayacağım, dedim. Dedektifim. Kendim için bir konuda bilgi toplamaya çalışıyorum. Söyleyeceğiniz şeyler bende kalacak.

Wallace başıyla olur dedi.

— Bir süre önce kamyonunuzla Lee Kawolsky adında birine çarparak öldürdünüz.

Yüzünün bir tarafı oynadı.

— Ben açıkladım...

— Henüz amacımı açıklamadım, dedim. Bekleyin. Bu sizin ilk kazanızdı. Bu nedenle cezalandırılmadınız.

— Doğru.

— Tamam. Dediğim gibi bu olayın üzerinden epey zaman geçti. Kazanın nasıl olduğunu sizden başka gören olmadı. Söyleyin bana, o günden beri hiç aklınıza bir şey takıldı mı?

Harvey sakin bir sesle:

— Bay Hammer, dedi. Bazı geceler bu yüzden uyuyamıyorum.

— Siz her şeyi gördünüz. Bazen ayrıntılar kalır insanın aklında.

Gözlerini bana dikti.

— Evet kalır.

— Neler hatırlıyorsunuz?

— Siz bir şeyler biliyor musunuz, Bay Hammer?

— Belki.

Bu kez bana doğru eğildi. Suratını buruşturdu.

— Fazla bir şey yok. Adam bir sütunun arkasından aniden önüme fırladı. Frene basarken bir yandan da avazım çıktığı kadar bağırdım duyması için. Arkadaki yüklü sandıklar birden öne gelerek şoför mahallinin arkasına çarptı ve direksiyon kontrolümden çıktı...

Durdu ve ellerine baktı.

— Önüme fırladı. Yürümüyordu.

Harvey bana baktı. Gözleri yalvarıyordu.

— Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kendime mazeret aramıyorum.

— Biliyorum, dedim.

— Arabadan hemen indim. Aksın altında yatıyordu. Bana yardım edecek birini bulmak için bağırmaya başladım. Bazen... sanırım bir adamın koştuğunu hatırlıyorum. Kaçıyor gibiydi. Bazen bunu hatırlar gibi olurum. Ama emin değilim.

Kalktım, şapkamı giydim.

— Artık üzülmeyin, dedim. Bu bir kaza değildi.

Gözleri hayretle açıldı.

— Cinayetti. Kawolsky'yi önünüze ittiler. Size rastladı bu.

Parmağımla hoşça kal işareti yaptım.

Kapıyı açtım, dönüp:

— Yardımınız için teşekkürler, dedim.

— Teşekkür ederim... Bay Hammer.

— Bu iş böyle kapandı, tekrar açmaya gerek yok.

— Hayır... ama bilmem iyi oldu. Artık gece yarısı

uyanıp bunu düşünmeyeceğim.

Dokuzu on geçiyordu. Otelin lobisindeki telefon kulübeleri boştu. En dipte iki kişi el ele oturuyordu. Bir kenarda da bir adam gazete okuyordu.

Dergi tezgâhının arkasındaki kız paramı bozdu ve en dipteki kulübeye girdim. Üçüncü telefonda aradığımı buldum. Adamın sesi derinden geliyordu ve kalındı. Sıska ve ince boyunlu birinden çıkıyormuş gibi değildi. Hep tıraşlı ve sallapati gezerdi, hiç aldırmazdı. Kafası hesap makinesi gibi çalışırdı. Karaborsa bahis işlerinde onu kullanırlardı.

— Dave? dedim.

— Benim.

— Ben Mayk Hammer.

Sesi telefona daha da yaklaştı. Ağızlığı eliyle kapadığını ve çevreyi gözleriyle taradığını görür gibi oluyordum.

— Ne istiyorsun oğlum?

— Söylentileri duydun mu, Dave?

— Hem de nasıl, büyük adam! Herkes biliyor.

— Ne düşünüyorsun?

— Haydi oğlum, sen benden iyi bilirsin.

Sırıttım. Ama gülüşüm hiç de komik bir şeye değildi.

— İstedikleri şey bende, ahbap. Bunu onlara söyle.

— Beni öldürüyorsun. Bir daha söyle.

— Bana tesadüfen yolda rastladığını söylersin.

Sesi biraz yükseldi.

— Bak, ne iş olursa yaparım. Ama bu maymunlarla oyun oynanmaz. Adamı bülbül gibi konuştururlar. Ben de biraz canım yandı mı bülbül kesilebilirim.

— Merak etme Dave. Bu iş çok önemli. Önemsiz olsaydı başka birini bulurdum. Velda ellerinde. Anladın mı?

Üç tane küfür birden savurdu.

— Değiş tokuş mu yapmak istiyorsun?

— Evet. Hemen yapmazlarsa bütün işi polise açıklayacağım.

— Tamam, Mayk. Dediğini yapacağım. Beni bir daha telefonla arama olur mu?

— Tamam, dedim ve telefonu kapadım.

Resepsiyona doğru yürüdüm. Oradaki memur gülümsedi.

— Oda mı istiyorsunuz, efendim.

— Şimdi değil, teşekkürler. Müdürü görmek isterdim.

— Korkarım ki imkânsız efendim. Müdür odasına çekildi...

— Burada mı oturuyor?

Umursamaz bir tavır takındığını görünce parmaklarımı suratına geçirdim.

— Niçin... evet, ama... diye kekeledi.

Çocuk iyi giyimliydi, ama parasız olduğu belli oluyordu. Bir onluk çıkarıp gösterdim.

— Önemli değil. Onunla görüşmeliyim. O beni tanımaz.

Para parmaklarının arasından yok oldu.

Parmağıyla gösterdi.

— 101 numaralı oda, şuradaki merdivenlerden gidin daha çabuk olur, dedi.

Kapının yanında zil vardı. Zile parmağımı bastım, kapı açılana kadar kaldırmadım. Orta yaşlı, duyarlı, kibar yüzlü biri belirdi. İşini bilir bir adam edasıyla gülümsüyor, benim konuşmamı bekliyordu. Karşımdaki otel müdürü Carmelo Trivago idi. Suratına bir yumruk indirdim, gülümseyişi kayboldu, içeri doğru sendeledi. Ben de girip kapıyı kapadım. Doğrulurken yüzünden bir an bir korku ifadesi geçti.

Kendini toparladı ve:

— Ne demek oluyor bu? dedi.

— İçeri gir, dedim.

— Ben...

Ağzının ortasına öyle bir tokat indirdim ki, duvara yapıştı. Boğazından garip sesler çıkıyordu. Onu içeri odaya doğru ittiğimde işi bitmişti. Neredeyse oraya yığılacak-

tı.

— Dön ve bana bak, dedim.

Döndü.

— Soracağım sorulara doğru cevap vereceksin. Yalan söylemeye kalkarsan yüzüme bak, vazgeçersin. Hele bir yalanını yakalayayım bacaklarını kırarım. Eğer inanmıyorsan hemen başlayayım.

Carmelo Trivago ayakta bile duramıyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Sandalyeye yığıldı.

— Hayır... yapmayın...

— Geçen telefon ettiğimde bana ondan Raymondo diye bahsettin. Bunu bilen tek kişi sensin. Önce senin aksanın yüzünden böyle dediğini sandım, ama sen onun gerçek adını söylüyordun, değil mi?

Ağzını açtı ama konuşmadı. Başıyla onayladı.

— Raymondo parayı nereden buluyordu?

Başını sallayarak bilmediğini işaret etti. Suratına bir tane daha indirdim. Beş parmağımın izi kaldı. Çok kötü olmuştu. İskemlede doğrulmaya çalışırken mırıldandı:

— Lütfen yapmayın. Hayır... Size ne varsa... söyleyeceğim. Lütfen.

— Nereden kazandı öyleyse?

— Bir... işi vardı. Dışardan...

— Onu biliyorum. O işten bu kadar para kazanmasına imkân yoktu.

— Evet, evet. Bu doğru. Ama bana hiç söylemezdi. Çok böbürlenirdi, ama bana söylemezdi...

— Kadınlardan hoşlanırdı.

Carmelo'nun gözlerinden bilmediğini anlamıştım.

— Sen de onun gibisin, dedim yavaşça. İkiniz de aynı işleri yapıyordunuz. Kadınları öldürürsünüz. Onun asıl adını biliyorsun. Onu iyi tanırsın. Daha fazla biliyorsun, bundan eminim. Düşünmen için sana bir dakika süre tanıyorum, yalnız bir dakika.

Yüzü bitkindi. Dudakları kımıldadı.

— Doğru... çok parası vardı. Ona yetecek kadar... Parasını har vurup harman savururdu. Bana daha çok pa-

rası olacağını söylerdi. Önce... inanmamıştım. Atıyor sanmıştım. Ama hayır. Ciddiydi. Bundan başka bir şey söylemedi bana.

Ona doğru yavaşça bir adım attım.

Ellerini havaya kaldırdı.

— Yemin ederim, doğru söylüyorum! Bana kaç... kez iki milyon dolarım olsa ne yapacağımı sordu. Hep aynı şeyi söylerdi. Bu parayı nasıl bulduğunu sorunca gülerdi. Raymondo... İki milyonu ele geçirmişti... Bunu biliyordum. Size söylüyorum, o para temiz değildi. Bir gün başına bir şey geleceğini biliyordum. Biliyordum...

— Nereden biliyordun?

Trivago'nun gözleri korkuyla çevrede dolaştı.

— Ölmeden önce... buraya bazı adamlar geldi. O adamları tanıyordum.

— Kim bunlar?

Boğazı kurumuştu ama yine de konuştu.

— Mafya, dedi hırıltıyla.

— Raymondo izlendiğini biliyor muydu?

— Sanmıyorum.

— Ona söylemedin mi?

Bana deli misin der gibi baktı.

— Onun kaza sonucu öldüğünü sanmıyordun, değil mi? dedim. Yüzü korkuyla gerildi.

— Bütün işten haberin vardı, dedim.

— Lütfen...

— Pis herifin tekisin Trivago. Senin gibiler yüzünden bir sürü adam ölü bulunuyor her yerde.

— Hayır... ben...

— Kes sesini polise haber verebilirdin.

— Hayır! Ayağa fırladı.

— Onları bilirim. Onları Avrupa'dan bilirim. İmkân yoktu. Onlar insana ne yapar bilemezsiniz. Sizi...

Yumruğumu çenesine geçirdim. Önce sandalyeye yığıldı sonra yere kaydı. Gözleri açıktı, ağzından kan sızıyordu. Belasını bulmuştu. Carmelo Trivago artık bundan böyle ayağını denk atardı.

Lobideki telefon kulübesine yeniden girdim. Dairemi aradım, kapıcının karısı cevap verdi. Ona telefonlara bakmasını söylememiştim, ama bunu benim için yapıyordu. Her şey yolundaydı. Lily odasında kapısını kilitlemiş uyuyordu. Ama nefesini duyabiliyordu. Kocası da dışarda holde bir iş yapıyordu iyice emin olmak için.

Üç kişi daha aramıştı. Birisi Pat Chambers idi. Beni hemen görmek istiyordu. Ona teşekkür edip telefonu kapadım.

Trençkotumun yakasını kaldırdım ve otelden çıktım. Yağmur yağıyordu. Biraz yürüyünce şiddetli rüzgârla yağan sağanak caddeleri kamçılamaya başladı. Taksi işaretimi beklemeden yanaştı. Kapıyı açtı ve içeri atladım. Adresi verip ağzıma bir sigara tutuşturdum.

Şu anda Velda yağmuru seyrediyor olmalıydı. Yağmurun sesi ona hiç de hoş gelmiyordu bu kez. Korkudan dehşet içinde olmalıydı. Öyle korkmuştu ki, kafası bile çalışmıyordu mutlaka. Yalnızca bekleyebilirdi, bir de ümit edebilirdi.

Onu ellerinde tutanlar da düşünüyorlardı şu anda. Öldürdüğüm bir dizi hergeleyi ve en son ellerine geçen "Yolun Sonu" noktasındaki iki adamı düşünüyorlardı. Yaydığım haberi düşünüyorlardı ve Velda'ya herhangi bir şey yapmadan önce beni temizlemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ben ne resmi polise, ne de Federal Büro'ya dahildim. Tek başıma bir adamdım, ama onlardan beter olduğumu biliyorlardı. Tek başınaydım, ama korkularını yenip öldürdüğüm heriflerin üzerinden atlamaları gerekiyordu bana ulaşabilmeleri için.

Pat bürosundaydı. Önce uyuduğunu sandım ama dikkatli bakınca kapalı gibi duran gözleri aralıktı, piposundan duman tütüyordu.

Şapkamı masaya attım ve oturdum. Hiçbir şey söylemedi. Paketimdeki son sigarayı çıkarıp yaktım, bir nefes çektim. Hâlâ konuşmuyordu. Oyalanacak vaktim yoktu.

— Tamam ahbap, ne oldu?

Piposunu yavaşça ağzından aldı.

— Beni fena atlattın, Mayk.

İşte şimdi sinirlenmeye başlamıştım.

— Harika. Tıpkı işe başladığım gibi. Hiçbir şey söylemiyorsun... Orada oturuyorsun ve ağzımı açınca da hücum ediyorsun. Derdin ne söyle, yoksa defolup gideceğim burdan!

Yüzündeki güvensizlik, kararsızlığa dönüştü.

— Mayk, bu iş bir dinamite benziyor. Bugüne dek, yalnızca bu soruşturmaya bin kadar adamımız katıldı. Gece demiyoruz, gündüz demiyoruz bu işi araştırıyoruz. Tam bu sırada sen onlara aradıkları şeyi vermeye hazır olduğunu bildiriyorsun.

Arkama yaslandım. Sigaramdan derin bir nefes çektim ve sırıttım.

— İltifatına teşekkür ederim. Bu kadar çabuk yayılacağını ummuyordum. Nereden duydun?

— Bizim muhbirlerimiz iyi çalışır. Neyle değiş tokuş edeceksin?

— Dişlerimi sıktım.

— Velda ile. Velda heriflerin elinde. Al Affia'ya bir tuzak hazırlamıştı, başaramadı ve kendisi onların tuzağına düştü.

Odada bir sessizlik oldu. Duvardaki saat çaldı yalnızca.

— Her şeyi öğrenmiş sayılmazsın, dedi Pat.

— Adamlar emin olmak isterler. Velda'yı temizlemeden önce benim söylediğim şeyin elimde olup olmadığını öğrenmek isterler. Aradıkları şeyi, Berga'nın bana geçirmiş olabileceğini düşünerek önce evimi didik didik aradılar. Başka biri olsaydı ondan alabilirlerdi, ama benden değil. Bunu onlar da biliyorlar.

— Neymiş bu Mayk? Bilmem, dedim. Bende yok ki. Bulamadım henüz. Birkaç ayrıntıya daha ihtiyaç var.

Pat:

— Bizim de öyle, dedi. Bu işte birlikte çalıştığımızı sanıyordum.

— Sözümü unutmadım. Sen ne buldun?

Pat beni bir süre süzdü, uzanıp masanın üzerinden birkaç kâğıt aldı ve salladı.

— Berga hastaneden kaçmamış. Kaçışı daha önceden planlanmış. O akşam Berga'yı bir kadın ziyaret etmiş. Verdiği isim ve adres sahte. Eşgali de elimizde yok, yalnızca kumral saçlı olduğunu biliyoruz. Bir hastabakıcı, ziyaretçisi gittikten sonra Berga'nın çok sinirli olduğunu söyledi.

Sözünü kestim.

— Bütün bunları nasıl buldun?

— Özel bir hastane olduğu için hastalarının rahatsız edilmelerini istemediler. Biz de ısrar ettik. Her neyse, o gece herkesi kontrol ettik ve yanındaki odada iki kadın ziyaretçi olduğunu öğrendik.

Ziyaret bitiş zili çalınca bu iki kadın dışarı çıkmışlar. Berga'nın kapısından geçerken şunları duymuşlar...

Burada Pat kâğıtları açtı ve okumaya başladı:

—..."Senin peşindeler. Bugün eve geldiler. Sonra kadının Berga'ya çıkış kapısından belli etmeden geçebileceğini ve kuzeybatı köşesinde bir arabanın onu bekleyeceğini söylediğini duyduk."

Pat durdu. Sonra yine devam etti.

— Sözünü ettikleri köşede o gece FBI'nın arabası bekleyecekti. Otomobille gelenler resmi arabayı o köşede görünce daha ilerde beklemişler. Berga arabayı göremeyince korkmuş ve otostop yapmış.

— Berga kendisini bekleyen arabayı ve tanımadığı adamı görmüştü, dedim. İzlendiğini de çok iyi biliyordu.

— Bu işte bir yanlışlık var, dedi Pat.

— Evet. Tıpkı kaza sayılan cinayetler gibi.

Pat'ın çene kasları oynadı.

— Delil var mı?

— Hayır, ama gerçek böyle.

Yüzüne bakmıyordum ama ne düşündüğünü biliyor-

dum. Benim yakaladığım ayrıntıları anlamıştı.

— İlki Nicholas Raymond idi. Bu işin çözümü onda, Pat dedim.

Pat gözlerini kırparak bana baktı.

— Nicholas Raymond Mafya'nın ajanlarındandı, dedi. Avrupa'ya sık sık gidip gelebilmek için kendini ithalatçı bir işadamı olarak tanıtmıştı.

Cevap vermedim, devam etti.

— ...Mafya'nın faaliyetleri için gereken para onun ülkeye soktuğu malların satışından elde ediliyordu.

Pat gözlerini bana dikmiş, bütün dikkatiyle beni seyrediyordu. Ben ise iskemlemde kımıldamadan oturuyordum. Derin bir nefes çektim ve dumanı tavana doğru üfledim.

Böylece hislerimi belli etmemiş oluyordum.

Tablo şimdi tamamlanmıştı. Bu gördüğüm en güzel resimdi. Yalnız bu tablonun anlamını ve çizenin kim olduğunu bilmiyordum.

— İki yıl önceki iki milyon değerindeki eroin bugün ne kadar eder Pat? dedim.

— İki misli eder.

Kalktım ve şapkamı giydim.

— İşte aradığım şey bu oğlum. Şu büyüklükte iki ayakkabı kutusu eroin. Bulursam sana haber veririm.

— Nerede olduklarını biliyor musun?

— Hayır. Ama çok iyi bir fikrim var. Eğer şimdiye dek orada durdularsa, bundan sonra da bir süre kalabilirler. Ben yalnızca o eroini ele geçirmeye çalışanı arıyorum. Çünkü Velda onun elinde. Mecbur kalırsam Velda'yı kurtarmak için malı onlara veririm.

— Şimdi nereye gidiyorsun?

— Sanırım birini öldürmeye Pat, dedim.

XI. BÖLÜM

Santraldaki polis memuru telefon edebileceğimi söyledi ve numarayı çevirdim. Karşımda Michael Friday vardı.

— Ben Mayk, dedim. Yanında kimse yok ya!

— Mayk! Evet... Burada kimse yok!

— Güzel. Şimdi beni dinle. Ellialtıncı Cadde'de bir Texas Bar vardır. Hemen oraya gel. Seni orada bekliyorum. Anladın mı?

— Evet, ama...

Telefonu yüzüne kapadım. Bir kadının çabuk olmasını istiyorsanız bu yapılacak en iyi şeydir. Oraya gitmek için bir saat vardı.

Müdürlük binasının önünde polisler nöbet değiştiriyorlardı. Bu yüzden bir kalabalık vardı. Dışarı çıktım, bir taksi çağırdım, Al Affia'nın adresini verdim. Yağmur yavaşlamıştı, trafik hafiflemişti, az sonra oraya vardık.

Hiçbir şey değişmemişti. Yerdeki kan kuruyarak koyulaşmıştı. Kapıya yaklaşırken evin ağır havası duyulmaya başlamıştı, içersi daha da berbattı. Kapıyı ittim, açıldı ve lambayı yaktım. Al odanın köşesinde oturmuş bana sırıtıyordu, ama yüzündeki sırıtış korkunçtu. Birileri kırık bir viski şişesiyle suratını doğramışlardı. Ölümü kolay olmamıştı. Onu geberten kimse, ağır ağır işkence ederek ve çıkardığı seslere gülerek halletmişti işini.

Almak için geldiğim şey yok olmuştu. Masanın üzerinde iki dok planı hâlâ duruyordu, ama, Cedric gemisi-

nin planları yoktu. Telefonu kaldırdım.

— Santral, dedim sakinlikle... FBI'nın yerel bürosunu bağlar mısınız?

— Burası Federal Araştırma Bürosu, dedi birisi. Ben Moffat.

— Buraya gelsen iyi olur Moffat, dedim, telefonu oraya bıraktım ve çıktım.

Michael beni barda bekliyordu. Güzel şuh bir kadındı. Dönüp gülümsediğinde dudaklarını öpmek istiyordu insan. Gözlerindeki pırıltıların içinde merak da vardı.

Benim gözlerimde ise donuk bir bakıştan başka hiçbir şey yoktu. Başımla gerideki masalardan birini işaret ettim, beni izledi. Oturdu. Benim ne söyleyeceğimi bekliyordu. Oysa ben orada en son Velda'yla birlikte oturduğumuzu ve zamanın çok daraldığını düşünüyordum o sırada.

Uzattığı paketten bir sigara aldım, yaktım ve eğildim.

— Kardeşini ne kadar seversin, yavrum?

— Mayk...

— Soruyu ben sordum.

— O benim kardeşimdir.

— Kısmen.

— Bu önemli değil.

— Tahmin edebileceğin en kirli işlerden birine bulaşmış. Mafya'nın faaliyetlerindeki terör ve cinayetlere karışmış ve karşılığında para almış. Cinayetler ve hırsızlıklar zincirinin önemli bir halkasını oluşturuyor. Ama onun parasıyla aldığı şeylerden memnunsun. Ona olan sevgin tabii ki eksilmez değil mi?

Michael benden korkuyormuş gibi uzaklaştı.

— Yeter Mayk... lütfen yeter!

— Ya onun tarafında yer alırsın ya da benim, kızım. Senin bileceğin iş!

Michael'in göğsü sinir nöbetiyle sarsılıyordu. Artık dudakları güzel değildi. Hafifçe hıçkırdı.

— Al Affia öldü. O ne ilki ne sonuncusu olacak. Nerede yer alacaksın?

Kendisiyle mücadele ediyordu. Sonunda yavaşça:

— Seninle Mayk, dedi.

— Bilgiye ihtiyacım var. Berga Torn hakkında.

Başını öne eğdi ve kül tablasıyla oynamaya başladı.

— Kardeşin onunla bir süre düşüp kalktı. Neden ayrıldı?

— Carl... ondan nefret ederdi. Sürtüğün biriydi. Sürtüklerden nefret ederdi.

— Berga bunu biliyor muydu?

Michael başını salladı.

— Kardeşim herkesin içinde ondan hoşlanıyormuş gibi yapardı. Ama yalnız kaldığımızda... onun hakkında çok kötü konuşurdu.

— Ne kadar süre onunla düşüp kalktı?

— Onun metresiydi. Carl'ın neden bunu yaptığını merak ederdim... Çünkü ondan hoşlanmazdı. O sıralarda birlikte yaşadığı kadın... Carl gecesini... gündüzünü Berga'yla geçirdiği için onu terketti. Carl... buna çok üzülmüştü. Bir gece çalışma odasında o kadın hakkında birisiyle tartıştı. Sonra çılgın gibi evden fırladı ve döndüğünde zil zurna sarhoştu, ama artık bir daha Berga'yı görmedi. Onunla da tartıştı.

— Carl'ın daha önce Kongre Soruşturma Komitesi'nde ifade vermeye çağrıldığını biliyor muydun?

— Evet. Fakat... buna pek aldırış etmemişti. Berga'nın... aleyhinde konuşacağını öğrenene kadar.

— Ama bu açıklanmadı ki...

— Carl'ın Washington'da arkadaşları vardır, dedi kısaca.

— Artık üzülmüyordur.

— Evet.

— Şimdi biraz gerilere gidelim şekerim. İki yıl önceye. Carl'ın hiç çileden çıkacak gibi sinirlendiğini hatırlıyor musun?

Gözlerinin çevresindeki gölgeler koyulaştı, ellerini birbirine geçirdi ve:

— Bunu nerden biliyorsun? Evet... bir kez öyle ol-

muştu eskiden.

— Şimdi yavaşça gözden geçirelim. İyice düşün. Ne yapmıştı o zaman?

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

— Şey... hiçbir şey. Hiç eve gelmiyordu. Benimle bile konuşmuyordu. Eve geldiği zamanlar ise uzak yerlerle telefon konuşmaları yapardı. Bunu hatırlamamın nedeni bir ayda neredeyse binlerce dolar telefon parası ödemiştik.

Nefesim sıklaşıyordu. Sesim dişlerimin arasından bir ıslık gibi çıktı.

— Bu makbuzu bana bulabilir misin? Bir de ona ek olarak uzak yerlerde kimlerle konuştuğunu gösteren bir liste olacak.

— Bulabilirim... Carl her şeyi evinde saklar... Bir keresinde kasasının şifresini masadaki sümenin altına yazılı olduğunu görmüştüm.

Ona bir adres yazıp verdim. Pat'ın adresiydi bu. Ama, yalnızca cadde ve apartman numarası yazılıydı.

— Onu bul ve bu adrese getir.

Eline sıkıştırdığım adresi iyice okudu, hafızasına yerleştirdi ve çantasına attı.

Pat onu alacaktı. Sonra, mavi çizgili elbiseliye geçirecek ve onlar da gerekeni yapacaklardı. Adamları vardı, vakitleri vardı, imkânları vardı. Benim bir senede yapacağımı onlar bir günde yapabilirlerdi.

İzmariti attım. Trençkotumun kemerini sıktım ve ayağa kalktım.

— Bu işi yaptığın için hayatın boyunca kendinden ve benden nefret edeceksin. Eğer çok üzülürsen sana yığınla bakımsız kalmış öksüz çocuk ve senin yaşında dul kalmış kadınları gösteririm. Sana öldürülenlerin raporlarını getiririm. Belki sen bütün bunları durdurmayacaksın, ama en azından öleceklerden bir kısmının hayatta kalmasına neden olacaksın.

Yüzüne baktım. Hiçbir his yoktu. Herhangi bir şey duysaydı yüzünden mutlaka belli olurdu. Geçmişe döndüğü zaman en azından belli olurdu. Çok şeyi bildiği halde

öğrenmeyi reddetmişti. Başını geriye doğru attı. Bir kaşını kaldırdı.

— Senden nefret etmeyeceğim, Mayk. Belki kendimden ederim, ama senden değil.

O zaman her şeyi bildiğini anladım. Bu düşünce havada sanki asılı kalmış gibiydi.

— Beni sonunda öldürecekler, değil mi Mayk? dedi Michael. Bu bir soru değildi.

— Geride kalanlar... bunu öğrenirlerse... seni öldürmek isteyeceklerdir. Beni de öldürmeye can atıyorlar. Yalnız, her zaman şunu hatırlamalısın. Onlar sandıkları kadar kuvvetli değiller.

Gülümsedi. Mahzundu.

— Mayk...

Ellerini tuttum.

— Beni bir kez daha öp. Belki bir daha görüşemeyiz.

Islak dudakları parlıyordu. Dudakları sert, dolgun ve aralıktı. Ona doğru yaklaşırken sıcaklığını hissediyordum. Ağzı biraz daha aralandı. Dili sabırsızlıkla beni bekliyordu. Dudaklarından önce dilinin tadını duydum ağzımda.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, sessizce inledi, tırnaklarını kollarıma geçirdi, sonra onu bıraktım. Titriyordu, gözleri yaşardı.

— Lütfen git Mayk, dedi.

Ve çıktım. Beni yine yağmur kollarına aldı ve kucakladı. Gecenin ıslaklığı ve şehrin gürültüsü yaşamımın bir parçası haline geldi. Şehrin bana güldüğünü hissediyordum, kısık ve alaycı.

Yan sokaklardan yürüdüm, bulvarları geçtim ve benim insanlarımın yanına döndüm yine. Bu arada yaşadığım geceyi gözümün önüne getirmeye çalışıyordum.

Şimdi resme yağmurda bir daha bakıyordum. Üzerinde neler olduğunu biliyordum ama ayrıntılar silikti.

Bu, kollarını en üstteki mevkilere bile uzatan dünya çapında korkunç bir örgütün resmiydi. Parayla iş gören bu örgütün kollarından biri parasız kalmıştı. Gönderilen iki milyon yerine varmamıştı. Hayır bu yanlıştı. Bir yere

varmıştı, ama orada takılıp kalmıştı ve hâlâ oradaydı. Üstelik şimdi değeri iki kat artmıştı ve örgütün o paraya fena halde ihtiyacı vardı. Tüm açlığıyla o paranın peşindeydi, ne olursa olsun yapmaya hazırdı.

Bu iş Berga ile başlamıştı. Berga o zamanlar böyle gözde değildi. Ama daha gençti ve gözleriyle karşısındakini hemen kendine hayran bırakan uzun boylu nefis bir Viking'di. Vücudunun şehvetli kıvrımlarıyla erkekleri davet eder gibiydi. İtalya'ya yaptığı bir geziden dönerken gemide davetini kabul edecek erkeğe rastlamıştı. Bu erkek kimsenin dikkatini çekmeyen, ithalatla uğraşan ufak bir işadamıydı. Bu yüzden sık seyahat etmesi dikkati çekmiyordu. Adı Nicholas Raymond idi. Mafya gereken parayı onun taşıdığı mallardan elde ediyordu.

Ama Nicholas Raymond bir yanlışlık yaptı. Bu yanlış yüzünden bir sürü insan öldü ve örgütün bir kolu parasız kaldı. Kadınları severdi. Berga'nın ise özel bir yeri vardı. Ondan öyle çok hoşlandı ki, planın gereği gibi davranmayıp malları kendi adına getirmeye kalktı. O ve Berga. Malı devredip iki milyon doları cebe indirecekti. Vergisi bile yoktu. Şimdi o mal hâlâ bir yerde duruyordu.

Mafya onu konuşturamadan öldürmüştü. Bu malı Berga'ya geçirdiğini düşünerek onu konuşturmak istemişler, konuşmayınca öldürmüşlerdi. Şimdi de sıra bendeydi.

Birden aklıma bir şey takıldı. Berga'nın yüzündeki korku ve dehşet ifadesi bir an için tamamen kaybolmuştu.

Şimdi aklımdaki tüm ayrıntıları hemen gözden geçirmeliydim. Koşmaya başladım ve bir taksiye seslendim. Şoför birden frene bastı. Daha durmadan atladım ve adresi verdim. Oraya gidene dek koltuğun önüne iğreti oturdum.

Asansör beni büroma çıkardı. Anahtarlar elimde dışarı fırladım ve kapıyı açtım. Bekleme salonu bomboştu. Velda'nın masasının üzerinde postadan gelen mektuplar ve makbuzlar düzenlenmiş olarak duruyordu. Hepsini iki

kez elden geçirdim. Aradığımı bulamamıştım. Sonra, birden içeri girerken bir kenara ittiğim yerdeki mektupları gördüm. Aradığım şey onların arasında da yoktu. Masaya geri döndüm, bir küfür savurdum. O sırada gözüme ilişti! Mektup masanın kenarında bir zarfın altında duruyordu. Zarfı kaldırıp kâğıdı elime aldım. Üst kenarında bir benzin şirketinin amblemi vardı.

Çok basit bir cümle vardı kâğıdın üzerinde. Bir satır: "Erkeğin kalbine giden yol - B.T." Velda bunu görmüş olsaydı bana mutlaka söylerdi. Berga'yı arabama aldığım gece yolda bir benzin istasyonunda durmuştum. Berga benzin istasyonuna girmiş ve birkaç dakika sonra geri dönmüştü. Bu mektubu o sırada yazıp posta kutusuna atmıştı. Zarfın üzerindeki adresi de arabadaki tanıtma kartından almıştı. Bu eski adresim olduğu için mektup bir süre sonra buraya gelebilmişti.

Kâğıda baktım, Berga'nın yüzü gözümün önüne geldi ve bunu yazarken neler hissettiğini düşündüm. Mektubu elimde buruştururken arkamdaki kapının açıldığını duymamıştım bile. Adam bekleme salonunun kapısında durdu ve:

— Umarım sen bir anlam verebilmişsindir, biz veremedik çünkü, dedi.

Bakmadan elinde tabanca olduğunu biliyordum. Yine bakmadan birkaç kişi olduklarını da anlamıştım. Ama, artık umurumda değildi, çünkü bu sesi tanımıştım. Bu sesi tanıyordum ve hiçbir zaman unutmazdım. Bu sesi en son duyduğum zaman öleceğimi söylüyordu. Ona yeniden konuşma fırsatı vermeden çılgınca bir narayla üzerine atladım, yanımdan geçen kurşunlar vız geliyordu. Adamı ele geçirip parmaklarımı gözlerine geçirdim. Herif korkunç bir çığlık attı. Kafama tabanca kabzasıyla olanca hızlarıyla vuruyorlardı. Son bir hamleyle heriflerden birine bir tekme salladım. Tekmemin karnına gömülerek kemiklerini kırdığını duydum. Bir üçüncüsüne de öyle bir yumruk attım ki, herif benim üzerime kustu. Sonra uzaklardan bir takım sesler, küfürler duyar gibi oldum. Ve her

yer karardı.

Bir odaydı burası. Yüksekte bir penceresi vardı ve tozlu camın arkasından yıldızları görebiliyordum. Beni bir karyolaya kollarım ve bacaklarımı açarak bağlamışlardı. İpler öyle sıkıydı ki, elimi oynattığımda asit gibi yakıyordu. Kaburgalarımda müthiş bir acı hissettim.

Ağzımda kan tadı vardı. Uyandığımda uzun uzun geğirdim. Hıçkırığı durdurmak için elimden geldiği kadar derin nefes almaya çabaladım. Nihayet zar zor durdurdum. Başımı kımıldattım. Başımın arkası vıcık vıcık kan içindeydi ve saçlarım yatağa yapışmıştı.

Oda ufak ve kullanılmayan bir yerdi. Bir köşede bir iskemle vardı o kadar. Kımıldamaya çalıştım, bir santim bile oynayacak yer yoktu.

Acaba ne kadar zamandır buradaydım? Sesleri dinlemeye çalıştım, ama bütün duyduğum pencerenin dışındaki su sesiydi. Hâlâ yağmur yağıyordu. Daha dikkatle dinledim. Şimdi artık ne kadar geçtiğini biliyordum.

Saatim durmuştu. Akrep ve yelkovanını görebiliyordum, öyleyse kırılmamıştı, durmuştu. Bu, aynı gece olamazdı. Şu iplere bir ağız dolusu küfür savurdum. Artık yapacak fazla şeyim yoktu. O zaman, bu oyunu tek başıma oynamaya kalkıp da Pat'ı atlatmış olduğum için kendime lanet ettim. Silahsız olarak böyle bir maceraya atılmak düpedüz aptallıktı. Velda'nın istediği gibi hareket etmesine izin verdiğim için de kendime lanet ettim. Hayır, ben allahın cezası bir kahramandım! Bu işi kendi kendime çözecek, bütün örgütün nasıl çalıştığını ve planımı kendim bulacaktım! Herkese tavsiyeler dağıtırken kendime bir iki tanesini ayırmayı unutmuştum.

Yandaki odadan ayak sesleri geldi. Kapıya doğru yaklaştı ve kapı açıldı. İçeriye sarı bir ışık doldu. Kapıda iki adam dikildi. Arkalarından vuran ışık yüzünden yüzlerini seçemiyordum.

— Uyanmış mı? dedi bir tanesi.

— Evet, ayılmış.

Gelip başucumda oturdular. İkisinin de ellerinde cop

vardı.

— Sıkı herifmişsin. Seni ele geçirmek çok zor oldu, bayım. Ne yaptığını biliyor musun? Foreman'ın gözlerini oydun. Öyle bir bağırdı ki, arkadaşım onun ağzını tıkamak zorunda kaldı. Ama bu sefer de çok fazla tıkanmış, şimdi Jersey Mezarlığı'nda ölü olarak yatıyor. Onun gibi adam zor yetişir. Hergele herif. Üstelik Duke'nin de karnını deştin. Bir tekmeyle.

— Çek arabanı! dedim.

— Hâlâ daha büyüklük taslıyorsun. Tabii, rolünü sürdürmelisin. Ama, yere ayaklarımıza kapanıp yalvarsan bile artık boş!

— Az sonra patron buraya geliyor. Sana soracağı sorulara doğru cevap ver, yoksa seni biraz yumuşatırız, çok değil... biraz.

Cop ağır ağır havaya kalktı. Artık ona bakamıyordum. Omuzumun hizasına gelince bütün gücüyle göğsüme indirdi. Sonra ikisi de copları indirmeye başladılar. İki sadist köpek beni parçalara ayırana dek işkence ederek öldürmek istiyorlardı. Nihayet biri yanlış yaparak boynuma bir darbe indirdi. Tatlı karanlık yine geldi ve artık ne acı ne de ses kaldı, sanki bir göle yuvarlanarak düştüm.

Ama yine o müthiş acıyla uyandım. Bütün vücudumu kaplayan acıdan kıvranıyordum. Ağzımı açarak soludum, ölebilmeyi çok isterdim ama henüz olmayacağını da biliyordum.

İnsan bedeni böyle bir işkenceye uzun süre dayanmaz. Bir süre sonra acıyı unutur ve artık ızdırap duymaz. Tamamen yok olmasa da bir aşk öpücü gibi zaman zaman yoklayarak gider. Derinlerden bir yerde durup bekler.

Düşünmem gerekiyordu. Bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Karyolayı ve beni onun çelik iskeletine bağlayan ipleri görebiliyordum. Karyola portatifti ve üzerinde yayları gizli kalın bir şilte vardı. Ayaklarıma ve kollarıma baktım. Çıkış yolunu bulmuştum.

Biraz kımıldayınca bileklerimdeki basınç fazlalaştı ve yeniden kanlar akmaya başladı. İki yana yalpa yaparak karyolayı sallamaya başladım. Sonunda karyola devrildi. Şilte biraz kaydı, ayaklarımdaki iplerin bollaştığını hissediyordum. Heyecandan nefesimi tutup ayaklarımı oynattım. İplere kanım bulaştığı için kayganlaşmıştı. Önce birisini çıkardım, sonra ötekini ve sonra ellerim kurtuldu. Sevinçten kalbim küt küt atıyordu.

Şimdi sevinçten yarı sarhoş bir halde ne gerektiğini unutmamalıydım. Yatağı yerine yerleştirdim. Üzerine uzandım. Ayaklarımı ve tek elimi hafifçe bağladım. Umarım, bağlayamadığım öteki elimi görmezlerdi.

Zaman. Şimdi biraz zamanım vardı. Her saniye bedenime kuvvet geliyordu. Rahatlamıştım, gözlerim kapalıydı. Yeniden resmi gözümün önüne getirdim. Berga'yı, Raymond'u ve onu kamyonun altına iten adamı düşündüm. Eğer Raymond'un cesedinde otopsi yapılsaydı ona robot gibi yürümesini sağlayan bir ilaçtan çok miktarda kanına zerkedilmiş olduğu bulunabilirdi.

Şimdi resim biraz daha netleşiyordu ve Berga'ya ne yaptıklarını görebiliyordum. Aslında pek kolaydı. Çantanızda iki milyon dolarla etrafta fazla dolaşamazdınız. Önce onu korkutmayı denemişlerdi, sonra da esas işe gelmişlerdi. New York'un ünlü simalarından Carl Evello ona tutkunmuş gibi davranarak kızın bildiği şeyleri öğrenmeye çalışmıştı.

Sonra şu Mafya'yı atlatmaya kalkan küçük adamın neler planladığını düşünmeye çalıştım. Onun düşüncelerini kendiminkiler gibi tahmin edebiliyordum. Raymond çok iyi planlamıştı. Malın sırrını bir şifre halinde Berga'ya vermişti. Berga'nın bu şifreyi çözmesi çok zamanını almıştı. Sonunda uzun süre kafa patlattıktan sonra şifreyi çözmüş ama bunu aynı anda Mafya da haber almıştı. Bu yüzden kendine muhafız tutmuştu, ama bunun da bir faydası olmamıştı. Sırrının anlaşıldığı anda öldürüleceğini iyi bildiği için, bu sırrı çok sıkı saklamıştı. Sam Amca, Evello'yu sıkıştırınca belki de bir çıkış yolu bulduğunu

sanmıştı. Aleyhine konuşursa belki de kurtulabilecekti. Ama böyle düşündüyse yanlış yapmıştı. Onu sonunda temizlemişlerdi.

Gözlerim açıldı ve tavana baktım. Bir iki ayrıntı daha yerine oturmak üzereydi ki, dışarda birtakım sesler duydum.

Yavaş olmaya bile çalışmıyorlardı. Bir tanesi karnımın hemen deşilmesi gerektiğini öteki de beklemek zorunda olduğunu söyledi. Sakin ama bana hiç de yabancı olmayan bir ses:

— Siz burada bekleyin, ben bakayım, dedi.

— Bizim içeri girmemizi ister misiniz, patron? Biraz daha yumuşatmaya ihtiyaç olabilir.

— Gerekirse sizi çağırırım.

— Tamam patron.

— Kapı açılıp kapandı. Elektrik düğmesinin sesi duyuldu, ama ışık yanmadı. Ardından bir kibrit çakıldı. Odada lamba yoktu. Ama şişenin içinde bir mum vardı, içeri giren kişi onu yaktı. Şişeyi de yanına koydu, iskemleyi yanına çekti ve bir sigara yaktı.

Sigaranın dumanı burnuma çok tatlı gelmişti. Yanan sigaraya bakarken dudaklarımı ıslattım. Karşımdaki sırıtıp dumanı yüzüme üfledi.

— Merhaba Carl, dedim. Hiç istifini bozmadı.

— Ünlü Mayk Hammer burada! Umarım, çocuklar hakkından gelmişlerdir. Bu akşam daha da iyisini yapacaklar.

— Evet, geldiler.

Başımı yana çevirip onu süzdüm.

— Demek patron sensin?

Sırıtışı değişti bu kez.

— Henüz... değilim.

Gözlerindeki şeytani pırıltılar mum ışığında dans ediyordu.

— Belki yarın olacağım. Şimdilik... Sadece yerel şefim.

— Pis herif, dedim. Güçlükle soluyordum. Gözleri-

mi kapadım.

Carl güldü.

— Bize pek çok iyilik ettin. Duyduğuma göre bizim aradığımız şeyi tesadüfen bulmuşsun.

Hiçbir şey söylemedim.

— Değiş tokuş yapmak istiyormuşsun. Mal nerede?

Gözlerimi açtım.

— Önce Velda'yı bırakın.

Yine o çarpık gülüşüyle güldü.

— Ben onunla değiş tokuş yapmıyorum. İnanır mısın, nerede olduğunu bile bilmiyorum. Yani onunla başka bir kolumuz ilgileniyor.

Davranmamak için kendimi zor tuttum. İçinde büyük bir öfke kabarıyordu. Ellerimin titremesini önlemek için kaslarımı gerdim.

— Ben malı seninle değiştireceğim. Ya bana şimdi söylersin ya da dışarı çıkar, çocuklara bir işaret yaparım. O zaman konuşmak için sen yalvarırsın!

— Canın cehenneme!

Üzerime biraz daha eğildi.

— Çocuklardan biri çok iyi bıçak kullanır. Her şeyi bıçağıyla yapmak ister. Belki de Berga Torn'a neler yaptıklarını hatırlarsın.

Yüzündeki gülüş iyice çirkinleşmişti.

— O sana yapacaklarımın binde biri bile değil!

Elinin yan tarafıyla mideme olanca gücüyle indirdi. Acıdan bağırmamak için dişlerimi sıkıp bir şeyler mırıldandım. Carl söylediğimi duymak için üzerime eğildi.

— Ne? Ne?

Bu sözler Carl Evello'nun son sözleri oldu. Öyle çok yaklaşmıştı ki birden gırtlağına sarılıverdim. Parmaklarım boğazına gömüldü. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Biraz daha sıktım. Dizleri üzerine çöktü.

Gıkı bile çıkmamıştı. Son bir hareketle tırnaklarını koluma geçirdi. Birkaç saniye sonra onlar da gevşedi, başı arkaya devrildi, dili dışarı sarktı. Onu yavaşça yere bıraktığımda ciğerlerindeki son hava ağzından sessizce çık-

tı.

Onu yatağa yatırdım. Ellerini de bağlamış gibi koydum. Çok güzel bir şaka olacaktı bu! Böylece Carl birkaç dakika daha fazla yaşayacaktı. Sonra sesimi elimden geldiği kadar onunkine benzeterek seslendim.

— Gerekeni söyledi, gelin işini bitirin.

Dışarda bir iskemle geriye itildi. Bir fısıltı oldu, sonra sessizlik. Ayak sesleri kapıya yavaşça yaklaştı. Herif bana bakmadı bile. Doğru yatağa yürüdü. Sustalının açılırken çıkardığı "klik" sesini duydum. Herif işini biliyordu. Bıçağı daldırmadı. Ucunu batırdıktan sonra ileri doğru sürdü.

Carl'ın vücudu yay gibi gerildi. Ben mumun ışığından çekilince yaptığı hatayı anladı. Bu hatasının, yaptığı son yanlış olduğunu da anlamıştı. Bütün gücümle boynunun yan tarafına yumruğumu geçirdim. Boyun kemiği çatırdadı. Yavaşça yere yatırırken ölmüştü bile.

Çok kurnazcaydı. Her seferinde daha kurnazca olacaktı.

Kapıdan, içimde daha fazla tutamadığım korkunç bir narayla fırlayıp masadaki herifin üzerine atladım. Dehşetten donakalmıştı. Kendini toplayıp silahına el atmasına fırsat kalmadan parmaklarımı suratına geçirdim. Altımda yere düştü. Silahı yere çarptı. Dizlerimle böğrüne bir tekme salladım. Ağzından bir çığlık koptu. Silahına davranamadı. Ellerini yüzüne götürüp kurtulmak için çabaladı, ama bırakmadım. Boynu geriye doğru yaslandı ve kemiği çatırdadı. Burnundan kan sızıyordu, tıpkı ciğerlerindeki ateş gibi. Onu içeri sürükledim. Kollarını öteki herifin boynuna doladım ve dışarı fırladım.

Caddeye ulaştığımda yağmurun beni ıslatıp temizlemesine bıraktım kendimi. İçimdeki ateş sönene dek, derin soluk aldım. Yeniden canlanmak için temiz havayı içime çektim.

Birkaç metre ilerde duran adam, güldüğümü görünce bana baktı. Yüzümü görünce belki de gülüşümün nedenini anlamıştı. Ucuz viskiyle bulanmış gözleriyle geri-

ye doğru sallandı. Bu sefer daha yüksek sesle gülmeye başladım. En sonunda rahatsız oldu ve gitmeye karar verdi. Giderken de ben hâlâ orada mıyım diye bakıyordu.

Nerede olduğumu biliyordum. İkinci Cadde'ye bir kez geldiyseniz bir daha unutmazsınız. Çıktığım binanın altındaki dükkânın kirli camları üzerinde "KİRALIK" yazılıydı. Köşedeki bar da kapanmak üzereydi. Caddedeki son canlı sallanarak evine doğru uzaklaştı.

Ağır ağır yürüdüm. Yağmurdan boşalan caddede birkaç kişi daha koşarak uzaklaştı. İkinci köşede bir polis çağırma kulübesine girdim. Telefonu açıp "merhaba" dedim. Karşıdan bir ses cevap verince:

— Beni dinle ahbap, dedim. Bu caddeye hemen bir devriye göndersen iyi olur. Güneyde, iki blok ötede boş bir lokantanın üzerinde birileri bağırıyordu, dedim.

İki dakika geçmeden, yağmuru delen sirenler acı acı çaldı ve devriye arabası son hızıyla geçti. Onlara ufak bir hediyem vardı.

Çantamı çıkardım ve yürümeye devam ettim. Para hariç her şeyim içindeydi. Bir tekliğe şimdi her şeyden çok ihtiyacım vardı ve çevrede isteyebilecek kimse yoktu. Az ilerde bir barın sarı ışığı göründü. Oraya doğru ilerledim, kapının dışında durdum. İçerde iki sarhoş ve ilerde trompet çantası olan biri vardı. Başka kimse yoktu.

İçeri girdim. Tezgâha saatimi çıkarıp koydum:

— Bir teklik istiyorum. İstersen saatimi alabilirsin.

— Bir tekliğe mi? Sen deli misin be adam? Bak, eğer bir kahve istiyorsan vereyim.

— Kahve istemiyorum. Bir telefon etmek istiyorum.

Beni baştan aşağı süzdü sonra durdu.

— Soyuldun galiba, ha?

Elini cebine atıp bir teklik çıkardı, tezgâha koydu. Saatimi de bana geri verdi.

— Önemi yok ahbap. Ne olduğunu bilirim.

Pat evinde yoktu. Büroyu aradım. Yüzbaşı Chambers orada da yoktu. Telefondaki nöbetçi polis not alabileceğini ve gelince söyleyeceğini belirtti.

— Arkadaş, dedim. Bu tür bir mesaj beklemez. Üzerinde çalıştığı bir iş için çok önemli şeyler söyleyecektim.

Adam telefonu eliyle kapatıp birine bir şeyler sordu. Sonra,

— Yüzbaşıyla, telsiz bağlantısı kurabiliriz, dedi. Telefon numaranızı bırakır mısınız?

— Numarayı ona okudum. Bekleyeceğimi söyleyip telefonu kapadım. Barmen hâlâ beni izliyordu. Önünde dumanı tüten bir fincan kahveyle yarım paket sigara duruyordu. Bana gülümseyerek arkadaşça bir tavırla başıyla kahveyi işaret etti. Kahve bütün midemi doldurdu. Şimdi bir milyon verseler kendimi böyle iyi hissetmezdim. Kahve bacaklarımın titremesine ve bedenimdeki ağrılara çok iyi gelmişti.

Bir sigara yakıp rahatladım ve pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Rüzgârın savurduğu yağmur damlaları cama yavaşça çarpıyordu. Kapı açıldı, içeri temiz hava doldu. Paltosunun altında çantasını taşıyan bir başka müzisyen içeri girip yorgun argın oturdu ve bir kahve söyledi. Uzaklarda bir polis arabasının sireni duyuldu, sonra bir ikincisinin sesi ona yankı yapar gibi geldi. Arkasından kentin yorgun gövdesini yaran iki siren sesi daha duyuldu.

Tıpkı kandaki akyuvarlar gibi diye düşündüm. Beyaz polis arabaları akyuvarların iltihabın çevresini sarıp parazitleri temizlediği gibi onlar da bu kenti parazitlerden temizlemeye çalışıyorlar.

Ben bunları düşünürken Pat içeri girdi. Yorgunluktan gözlerinin altında çizgiler vardı. Yüzü donmuş gibi ifadesizdi. Ağzının bir kenarındaki seğirmeyi elinin tersiyle durdurmaya çalıştı.

Gelip yanıma oturdu.

— Seni bu hale kim getirdi, Mayk?

— O kadar kötü mü görünüyorum?

— Felaket haldesin.

O zaman sırıttım. Yarın, öbür gün, daha ertesi gün belki yaralarımdan kımıldayacak halim olmayacaktı, ama

şu anda sırıtabilirdim.

— Beni yakaladılar ama işimi bitiremediler, moruk!

Gözleri kısıldı ve parladı.

— Buraya çok yakın bir yerde berbat bir manzarayla karşılaştık. Bu senin işin mi yoksa?

— Manzara iyi miydi bari?

Pat'ın tüm dişleri gözüktü.

— Aralarından sağ kalanını üç ayrı cinayetten arıyorduk. Bu ona yeter.

— Soruşturmayı yapan görevli mi böyle söyledi?

— Evet o böyle söyledi. Ayrıca iki uzmanımız da aynı kanıda, fakat herif konuşmuyor. Ayılmadan önce Berga Torn'a işkence yaptığını sayıklıyordu. Uyanınca ne yaptığını anladı, şimdi hiçbir şey söylemiyor. Bu kadar suskun adam ömrümde görmedim. Şimdi sen ne anlatacaksın bu iş hakkında?

Sigaramdan derin bir nefes çekip kül tablasında söndürdüm.

— Bunlar ayrıntı. Şu anda bunların ikimiz için de önemi yok. Bir gün biralarımızı yuvarlarken anlatırım.

— Daha iyi olur, dedi Pat. Evello'nun kızkardeşi dün bize bir telefon listesiyle geldi. Biz de hemen listedeki isimlerin peşine düşerek akla hayale gelmeyecek yerlere baskınlar yaptık. Mafya'nın ileri gelenlerinden bazılarını işleri başında yakaladık. İçlerinden bir kısmı çözüldü ve daha şimdiden bir sürü şeyi itiraf etti.

Ellerini gözlerine tuttu ve başını öne eğdi.

— Lanet olsun! Yakaladıklarımız arasında Washington'dan bile önemli kişiler var. Bu da beni hasta ediyor.

Bacaklarımdaki titreme yine başladı.

— İsimlerini söyle, Pat.

— Bazı isimleri bilirsin, bazılarını da tanımazsın. Alttaki şeflerin çoğunu öğrendik, ama en üsttekiler çok sıkı korunuyor. Miami polisi oranın tanınmış kişilerinden birinin evine baskın yaptı. Amerika'da uyuşturucu madde satış merkezlerinin yarısını gösteren bir dosya ele geçirdi. Şimdi Federal Büro bunun üzerinde çalışıyor.

— Billy Mist ne oldu? dedim.

— Hiçbir şey olmadı. Onun hakkında bir kelime bile geçmiyor. Galiba buralı değil o.

— Ya Leo Harmady?

— O da öyle. Elimizde hiç delil yok. Adamlara dokunamıyoruz bile.

— Al Affia da öldü, dedim.

Pat başını kaldırdı, gözleri mahmurlaşmıştı.

— Bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?

— O kadar da değil.

— Kim temizlediyse iyi eğlenmiş olmalı.

Ona baktım, bir sigara daha yaktım.

— Onunla ilgili neler bulabildiniz?

— Hiçbir şey. Şişenin üzerinde parmak izi yok.

— Peki nasıl olmuş?

Pat'ın gözleri neredeyse uykudan kapanacaktı.

— Rıhtımdaki haraç işi ayyuka çıkmış. En son iki kişi daha öldürüldü orada. Kral öldü, ama biri onun yerini almak üzere.

Yağmur hızını artırmış, sağanak halini almıştı. Camlara hızlı bir tempoyla vuruyor, uzaktan gök gürültüsü duyuluyordu. Üç sarhoş dışardaki yağmuru seyretti bir süre. Müzisyenlerden biri kalktı, hesabını ödedi. Evine götürecek taksiyi bulduğu için şanslıydı.

— Olup bitenleri çözmeye başladın mı, Pat?

— Evet başladım, dedi. Gördüğüm en büyük iş bu.

— Uyuyorsun ahbap.

Birden gözleri açıldı. Parmaklarını kül tablasının çevresinde gezdirdi, sonra bana dönüp sırıttı.

— Sen anlat önce Mayk, dedi.

Omuz silktim.

— Her şey senin elinde toplanıyor. Şimdi de eğleniyorsun. Olay nasıl başladı?

— Pekâlâ, bu iş Berga'yla başladı, dedi Pat.

— Bunu unutmayalım. Şimdi onu bir tarafa bırakıp işi baştan aşağı gözden geçirelim. Ben kısaca özetleyeyim sen de kontrol et. İki hatta üç yıl önce adamın biri Maf-

ya için ülkeye dışardan bir paket eroin getiriyordu. Bir gün yolda genç bir kadınla karşılaştı ve ona aşık oldu. İşte burada Berga işin içine girdi. Paketi yerine teslim edeceğine sevgilisi için saklamaya karar verdi,hem de ölüm tehlikesini göze alarak.

— Bu adam Nicholas Raymond idi.

Ona hayretle bakıp başımı salladım.

— Nicholas eroini iyi sakladı. Paketi bulmadıkça Mafya onu temizleyemezdi, bunu biliyordu. Çünkü iki milyonluk eroine çok ihtiyaçları vardı. Böylece Nick sevgilisiyle yaşarken bir gün bir kazada öldü. Bu çok zekice düşünülmüş bir oyundu. Onlar, Nick'in sırrını Berga'ya verdiğini düşünerek adamı temizlediler. Nasılsa kızdan bunu almak kolay olacaktı.

Ama işler düşündükleri gibi çıkmadı. Nick sandıklarından da akıllı bir adamdı. Kendisine bir şey olursa malı alması için Berga'ya bir şifre verdi. Ama Berga ne malın yerini biliyordu ne de şifrenin çözümünü. Önce kızı tehdit ederek malı almak istediler. Bunun üzerine Berga bir muhafız tuttu. Dedektif Kawolsky rolünü çok iyi oynayıp kıza yanaştı ve işin iç yüzünü ondan öğrendi.

Pat bana dikkatle bakıyordu. Bunları bildiği yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Ama tek kelime etmeden dinliyordu.

— İşte burada Evello sahneye girdi. Bir yolunu bulup Berga'yla tanıştı ve onunla yaşamaya başladı. Etrafa evlenecekleri dedikodusunu yaydı. Ama Berga'yı kandıracak kadar akıllı değildi ve bir yerde bir hata yaptı. Berga onun Mafya'dan olduğunu anladı. O zaman hepsinin neyin peşinde olduklarını anladı ve Soruşturma Komisyonu'nda Evello aleyhine ifade verirse ondan kurtulacağını ve malın kendisinin olacağını düşündü.

Pat'ın yüzünden bunları bilmediği anlaşılıyordu. Gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi. Diliyle ağzını ıslatıp bekledi.

— Berga her çareye başvurdu, ama Mafya peşini bırakmadı. Onu öyle korkuttular ki, sonunda sinirleri bo-

zulup hastaneye yatmak zorunda kaldı.

— Bu onun en büyük hatasıydı, dedi Pat.

— Sen onu görmeye gelen bir kadından söz etmiştin.

Başını hafifçe salladı, ellerini birleştirdi.

— Onu hâlâ bulamadık.

— Acaba kadın kılığına girmiş bir adam olmasın?

— Her şey olabilir. Doğru dürüst bir eşgali yok, sesini de tespit edemedik. Berga'nın tanıdığı biriydi.

— Harika.

— Ama mal hâlâ kayıp.

— Nerede olduğunu biliyorum.

Pat başını hızla çevirdi.

— İki milyon durduğu yerde dört milyon oldu, dedim. Enflasyondan.

— Tanrı aşkına Mayk, nerede? Pat'ın sesi sinirliydi.

— Cedric gemisinde. Arkadaşımız Al Affia da bu iş üzerine epey kafa yordu. Geminin bütün planları ondaydı. Onu öldüren kimse, planları da alıp götürmüş.

— Bunu şimdi mi söylüyorsun bana? dedi boğuk sesle. Malı çoktan bulmuşlardır, oğlum!

Derin bir nefes aldım, göğsüme bir ağrı saplandı.

— Bu, o kadar kolay değil Pat. Al'ın elinde uzun süredir o planlar vardı. Hatta onu niçin öldürdüklerini bile anlamaya başlıyorum.

Pat ne söyleyeceğimi bekledi.

— İşin içine Velda'yı sokmak istedi. Velda ona ilaç vererek uyuttu ve evini aramaya başladı. Al uzun süre baygın kalmadı. Midesi hastaydı. İçtiklerini kusunca ayıldı ve Velda'nın ne yaptığını anladı. O zaman Velda ona şişeyle vurdu.

Pat'ın gözleri açıldı.

— Velda!

— Ama onu öldürmedi. Kafasına şişeyi indirdi ve dışarı fırladı. Al hemen arkasından birilerine telefon etti ve durumu haber verdi. Velda'yı şu anda konuşturmak için işkence yapıyorlardır...

Birden vücudum acıyla sarsıldı.

— Tamam Mayk, lanet olsun! Başka ne var elinde? Velda'nın hâlâ daha öldürülmediğini, konuşturulmak istendiğini umuyorsun.

— Umarım böyledir, diye sözümü bitirdim.

— Yakalandığında Billy Mist'i görmeye gidiyordu.

Acı acı sırıttım.

— Ama polis onu bulamadı.

— Belki de oraya gidemeden yakaladılar onu?

— O ihtimali gözden geçirdim ahbap. Arabayla önümden geçerken gördüm Velda'yı. Yalnız değildi.

Vücudum yine ısınmaya başlamıştı. Kahve midemi kaynatıyordu. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, bir süre düşünmeye çalıştım.

Pat "Hergeleler, hergeleler", diye söyleniyor, parmaklarıyla masaya vuruyordu. O da benim gibi nefes nefeseydi.

— Düğüm çözülecek ama henüz erken sayılır, Mayk. Nasıl olsa Billy'yi enseleyeceğiz.

Şimdi biraz daha iyiydim. Paketteki son sigaramı yaktım.

— Eroini bulmadan bu düğüm çözülmez. Sen ve tüm Washington bunların üzerinde on yıl uğraşsanız bu şebekenin kökünü kazıyamazsınız. Bir kısmını yok edebilirsiniz, ama hepsini değil. Velda'yı, malı ellerine geçirene dek bırakmayacaklar... Hedef benim, ahbap. Özel olarak ben. Karşıma çıkanları tek başıma temizledim, benim bir örgütüm yok. Bütün istediğim örgütün başındaki herifi ele geçirmek. Ben örgütün peşinde değilim. Bunu o da biliyor. Beni temizlemeden o eroini ele geçiremeyeceğini biliyor... İşte bunun için Velda'yı ellerinde tutuyorlar. Onu yem olarak kullanacaklar. O herife her gün daha çok yaklaşıyorum ve benim geri dönmeyeceğimi de biliyorlar. Berga ölmeden önce sırrı bana verdi. Bu şifre onların da eline geçti ama çözemediler. Benim çözmemi bekliyorlar. Bunu bulduğum an, Velda'ya karşılık kullanacağım.

Pat yağmuru seyretmeyi bıraktı. Yan tarafımda ağrıyan yerime elimi bastırdım.

— Mal, Cedric gemisinde. Bütün yapacağınız iş gemiyi bulmak. Kayıt defterlerinden Raymond'un İtalya'dan gelirken kaldığı odayı bulabilirsin. Bulunca Globe'den Ray Diker'e telefon et ve durumu bildir. Ben onu arayana kadar kimseye bir şey söylemesin. Ben bu arada Velda'yı bulacağım.

— Nereye gidiyorsun?

Bir kahkaha patlattım.

— Şimdi yağmur altında ne yapacağıma karar veririm. Sonra belki gider birini öldürürüm.

Elini cebine attı ve bir 38'lik çıkardı. Saklayarak bana uzattı.

— Al, bunu kullan.

Velda'nın sözlerini hatırladım. Başımı salladım.

— Başka zaman. Böylesini daha çok sevdim.

Dışarı çıkıp caddeden aşağıya yürüdüm. Yağmur yüzüme çarpıyordu. Bu işin bir püf noktası olması gerekiyordu. Ve onu bulmalıydım. Metro istasyonuna gelince bir paket sigara aldım, cebe attım. Yukarıya giden metroyu bekleyip bindim.

Bir püf noktası. Bir küçük püf noktasıydı bu. Hemen bulabilirdim. Tam bulmak üzereyken mideme bir sancı giriyordu ve kaybediyordum.

Tren istasyona yaklaştı, kapıları açıldı. Ama inen yalnızca bendim. Peronda benden başka kimse yoktu. Kahve makinesinden bir kahve aldım.

Dışarda taksi gözükmüyordu. Vakit geçirmeden apartmanıma doğru yürüdüm. Yağmurun farkında bile değildim, hele bedenimin bana karşı çıkmasının hiç. Dairemin kapısına geldiğimde dizlerimin bağı çözüldü. Kapıcı ve karısı içeri girmeme yardım ettiler.

Lily Carver oturduğu koltuktan fırladı. Bağırmamak için eliyle ağzını kapadı. Gözleri doldu, elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapadım. Eller yakamı gevşetti ve ayakkabılarımı çıkardı. Kapıcının karısına yanında kalmasını söylediğini ve kesik hıçkırıklarını du-

yabiliyordum. Lily'nin elleri alnımda gezindi. Bir an için saçlarının beyaz haresini ve vücudunun nefis kıvrımlarını görür gibi oldum.

— Buraya bir kadın geldi dedi kapıcı. Adı Friday' miş. Bir zarf bıraktı ve çok önemli olduğunu söyledi.

— İçinde ne var?

— Bakmadım. Açabilir miyim?

— Aç.

Kalkınca yatak yaylandı. Beşik gibi beni uykuya davet ediyordu. Uyumamak için bütün gücümü sarfediyordum. Kapıcı yanıma oturunca yatak yine yaylandı. Zarfın yırtılışını duydum.

— İşte burada. Sustu. Fazla da bir şey yok.

— Oku, dedim.

— Tabii. "Sevgili Mayk... Listeyi buldum. Arkadaşına verdim. Ondan çok daha önemli bir şey daha buldum ve görmeni istiyorum. Ara beni. Lütfen hemen ara. Sevgiler. Michael." Hepsi bu Bay Hammer.

— Teşekkürler, dedim... Çok teşekkürler.

İçerdeki odada kapıcının karısının ağladığını duyabiliyordum.

Adamın elleri bana dokundu.

— Eve gidebilir miyiz?

Ben başımı sallamadan Lily:

— Gidin. Ben ona bakarım. Her şey için çok teşekkürler, dedi.

— Pekâlâ... bana ihtiyacınız olursa hemen çağırın.

— Çağırırım.

Son kez gözlerimi açtım. Lily'nin güzel, pürüzsüz cildini gördüm. Gülümsüyordu, elbiselerinin düğmelerini çözüyordu. Gözlerinde garip bir yumuşaklık vardı. Fısıldayarak "Sevgilim... sevgilim" dedi.

Hemen uykuya daldım. Karşımda bir yüz vardı. Dolgun, ıslak ve yumuşak dudakları vardı. Bana doğru yaklaşıyordu. Rüyama giren bu güzel kadın Michael'di. Ona gülümsedim.

XII. BÖLÜM

Böyle zamanlarda uyurken çok acı çekilir. Uyanınca daha da çoğaldığı için yine uykuya dönmek istersiniz. Psikolojik bir acıdır bu. Bedeniniz onu yenmeye çalışır ama beyniniz acı duymayı sürdürür. Düşünce dizileri beyne hücum eder, beyin bunlardan kurtulmaya çalışır. Tüm çevrenizi alevler sarar, kollarınızı yalar. Beyin çığlıklar atarak sizi uyandırmak ister ama uyanırsanız öteki şeylerin... düşüncelerin geleceğini ve daha da çok acı vereceğini bilirsiniz. Bu sefer beyninizi fethedene dek savaşır ve uyanırsınız.

Battaniye boynuma kadar çekiliydi, ama altında çırılçıplaktım. Üşüyordum, parmaklarıma gelen kaygan şeyin ne olduğunu az sonra anladım. Vücudumu hoş kokulu bir yağla ovmuşlardı. Burnuma temiz bir tuvalet ispirtosu kokusu geliyordu. Ama bu şişeden gelen bir koku değil, bir insan vücudundan gelen kokuydu.

Yavaşça yeniden ağrının saplanmasını bekleyerek kolumu yana attım. Elimin sıcacık bir vücuda dokunduğunu hissettim. Sonra birden çığlık atarak yanımdaki kadın fırladı. Yatakta oturdu. Uykulu gözleri korkudan büyümüştü.

— Saat kaç? dedim.

Lily saatine baktı.

— Dokuzu bir, iki dakika geçiyor. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?

O mutfakta bir şeyler hazırlarken kalkıp bir duş al-

dım ve zorla giyindim. İçerde bir şeyler kızarırken elime telefonu alıp Michael Friday'in numarasını çevirdim.

Telefonu açan adamın sesi gür ve temkinliydi.

— Burası Bay Evello'nun malikanesi, dedi.

Sesindeki Brooklyn şivesi hemen anlaşılıyordu.

— Ben Mayk Hammer. Carl'ın kız kardeşi Michael Friday'i arıyordum. Orada mı?

— Biz polisiz Bay Hammer, ne istiyorsunuz?

— Size söylemiştim. Friday'i arıyordum.

— Biz de öyle. Burada yok.

— Allah kahretsin! diye patladım.

Telefon kapandı. Ahizeyi yerine koydum. Lily mutfaktan seslendi, gidip oturdum. Masayı kurmuştu. Ama yemekleri görünce midem altüst oldu. Bütün düşündüğüm bir kişinin daha gitmesiydi. Bir kız daha iki milyonluk malı almak için öldürülmüştü. Sürekli öldürüyorlar, öldürüyorlar, öldürüyorlardı...

Küfür üstüne küfür savurarak yumruğumu masaya indirdim. Lily'nin yüzü bembeyaz oldu. Başını çevirdi.

Ne budalalıktı bu! Daha ne kadar ileri gidebilirlerdi? Teşkilatları içerdeki ve dışardaki her ayrıntıyı gözden geçirecek kadar büyük değil miydi? Polis Cedric gemisini didik didik ararken malı nasılsa ele geçiremeyeceklerdi. Yığınla işledikleri suçlara yenilerini ekleyeceklerine kaçmaları daha doğru olmaz mıydı?

Lily kalktı, yanıma gelip elini omuzuma koydu.

— Mayk...

Ona baktım, ama görmüyordum.

— Neyin var Mayk?

Ağzımdan kelimeler döküldü. Önce yavaş yavaş başladım, giderek ona her şeyi anlattım. Bitirmek üzereyken bir düğüm noktasına gelip aklıma takıldı. Kendime bir küfür savurdum. Neden daha önce anlayamamıştım!

Çok, çok ufak bir ayrıntıydı bu. Daha önce mutlaka düşünmem gereken küçücük bir ayrıntı.

Lily'ye:

— Berga Torn'u hiç hastanede ziyaret ettin mi? diye sordum.

Kaşları kalktı, şaşırmıştı.

— Hayır, gitmedim. Dudağını ısırdı. Ona iki kez telefon ettim. İkincisinde birisinin onu görmeye geldiğini söyledi.

İskemleden fırladım.

— Kim? Kim olduğunu söyledi mi?

Düşünmeye çalıştı, eski günleri hatırlamalıydı.

— Sanırım söyledi. O zaman gerçekten dikkat etmedim. O sıralar bu mesele beni çok endişelendiriyordu, pek kulak vermedim.

Omuzlarından tuttum, parmaklarımla sıkıyordum.

— İsmi çok önemli, kızım. Bütün bu işler onun başının altından çıkıyor. Bir dizi cinayetten o sorumlu. O adam ismini bildiğini öğrenirse seni de Berga'nın yanına yollayacaktır.

— Mayk!

— Üzülme. Bundan sonra seni bir dakika bile gözümün önünden ayırmayacağım. Hey Tanrım!.. O ismi hatırlamalısın Lily. Anlıyor musun?

— Sanırım... yaparım bunu Mayk... lütfen canımı acıtıyorsun.

Ellerimi kaldırdım, Lily acıyan yerlerini ovmaya başladı. Gözlerinde yaşlar belirdi, küçük kristal tanecikleri gibiydi. Ona yaklaştım. Bu kez daha nazik. Tuvalet ispirtosu kokusu yakınımdaydı artık.

Lily gülümsedi yine. İlk seferinde olduğu gibi. Ölümü bekleyen birinin her şeyi kabullenmesine benzeyen bir gülüştü bu.

— Lütfen bir şeyler ye Mayk, diye fısıldadı.

— Yiyemem, yavrum. Şimdi değil.

— Midende bir şeyler bulunması gerek.

Sözleri beni yine eskiye götürüp irkiltti. Sanki senin olan bir şeyi bildiğin halde bir türlü bulamıyormuşsun gibi. Orada durup bulmayı bekliyorsun... Bekliyorsun... Bekliyorsun.

Telefon çalmaya başladı. Ahizeyi yakaladım ve Pat'ın sesi geldi.

— Friday'i buldun mu? diye sordum.

Sesini hafifleterek konuştu.

— Tek bir şey bile bulamadık. Hiçbir şey anladın mı? Ne Friday'i, ne eroin paketini ne de hiçbir şeyi. Bu kent deliler evi. Federal ajanlar şebekeyi darmadağın ettiler, fakat mal ortada yok Mayk. O paket hâlâ yerinde duruyorsa, dedi ve devam etti:

— Peki şu Friday'e ne oldu? Senin dairene geldiyse...

— Beni görmek istemiş. Bütün bildiğim bu.

— Ne düşünüyorum biliyor musun?..

— Ne düşündüğünü biliyorum, diye tekrarladım yavaşça. Billy Mist... şimdi nerede o?

— Tahmin edemezsin!

— Söyle.

— Şu anda Terrace'da akşam yemeği yiyor. Her şey için bir mazereti var ve kimse dokunamıyor herife. Washington'da esaslı adamları var, yetkili kişiler bizimle oyun oynuyor aptalca... Mayk.

— Evet.

— Velda'yı buldun mu?

— Henüz değil Pat. Yakında.

— Doğru söylemiyorsun, arkadaş.

— Biliyorum.

— Belki hoşuna gider. En iyi adamlarım onu arıyor.

— Sağol!

— Umduğun gibi olmayacağına da hazır olmalısın.

— Evet.

— Bir haberim var. Oturduğun bina çevrilmiş. Üç adam seni bekliyormuş. Federal Büro onları yakalamış. İçlerinden biri şimdi morgda.

— Sonra?

— Daha kalabalık olabilirler. Gözlerini dört aç. Oradan çıkınca peşine bir veya iki kişi takılabilir. Biri bizim adamımız.

— Bana yapıştılar, dedim dişlerimin arasında.

— Sen ilk öldürülecek adamsın Mayk. Neden biliyor musun? Sana söyleyeyim. Beni ve herkesi atlatıp kendi başına çalıştığını sanıyorlar. Hiçbir yerde benden söz ettin mi?

— Hayır.

— Çok iyi. Yine böyle oynamaya devam edelim.

— Cedric'den ne haber?

Pat bir küfür savurdu.

— Hiçbir şey anlayamadım gitti, Mayk. Gemi şu anda Jersey Limanı'nda tamir ediliyor. Vietnam Savaşı'ndan önce ufak bir yolcu gemisiymiş. Savaşta bütün kamaraları sökülüp askeriyeye verilmiş. Belki mal gerçekten gemideydi ama aradan epey zaman geçti. Çoktan kaybolmuştur. Yani, boş yere adamlar öldürüldü...

Konuşmadan bir, iki saniye durdum. Soğuğu ve ölümü her şeyimle hissediyordum.

— Hiç değilse aradığın bir sürü adamı ele geçirdin.

— Evet orası öyle, dedi. Bir sürü serseriyi, bir sürü küçük adamı. Ama şeflerinden çok azını ele geçirdik. Yedi başlı canavar belki birkaç başını kaybetti ama hâlâ yerinde duruyor. Öyle büyük bir canavar ki bu, küçük başlarından bazılarını kaybetmeye hiç aldırmıyor. Tüm küçük başları kesebiliriz ama birkaç ayda veya senede yine eskisi kadar büyüyüp dal budak salabilir. Evet, biz iyi çalışıyoruz. Şimdi ne düşünüyorum biliyor musun?

Ona cevap vermedim. O konuşmasını sürdürürken telefonu kapadım. Michael'in ıslak dudaklarını, Al Affia'nın son halini ve Carl Evello'nun söylediklerini düşünüyordum. Mafya gibi bir örgütte bile bazı düşmanlıklar olabileceğini düşünüyordum. Galiba Michael Friday'in neden beni görmek istediğini anlıyordum.

Lily oturduğu yere büzülmüştü.

— Mantonu giy, dedim.

— Dışarda bizi bekliyorlar mı?

— Doğru, bekliyorlar.

Yüzündeki son ümit de yok olmuştu. Gözlerinde şaş-

kınlık vardı. Öylece kalkıp yürüdü.

— Bırakalım beklesinler, dedim. Döndü ve gülümsedi. Biraz canlanmıştı.

Onu beklerken lambayı söndürüp pencereden dışarıya baktım. Canavar homurdanıyor, pırıl pırıl yanan ışıkları korkunç çehresini gösteriyordu. Ağzı açılmıştı, yoluna çıkan her şeyi parçalamaya ve yok etmeye hazırdı. Korkunç şiddetini göstereceği fırsatı beklerken garip sesler çıkarıyordu. Anlamı çok açıktı.

— Hazırım, Mayk.

Yine o yeşil tayyörünü giymişti, çok güzeldi. Saçlarını bir şapkanın altına toplamıştı. Yüzündeki ifade eğer ölecekse bunun hemen ve çabuk olmasını ister gibiydi. Hazırdı. İkimiz de hazırdık. Canavarın ağzına düşmek için dışarı çıkan iki mimlenmiş insan.

Merdivenlerden inmedik. En üst kata çıkıp yandaki apartmanın terasına geçtik. Bu yolla evden eve geçerek yüz metre ilerdeki bir binaya geldik. Asansöre atlayıp alt kata indik ve arka kapıdan çıktık. Avlu karanlıktı ve boştu. Bahçe duvarı fazla yüksek değildi. Lily'ye atlaması için yardım ettim. Ama atladığımız yerin arka kapısı kilitliydi. Tam kilidi açmak üzereyken bazı sesler duyup yana çekildim. Lily'ye sessiz olmasını söyledim. Sesler yaklaştı ve biri kilidi açtı, kapı aralandı. Dışarıya vuran ışık bizi aydınlatmadı. Kapının arkasında bekliyorduk. Genç bir çocuk çıktı. Tam üzerine atlamak üzereydim ki, Lily elimi öyle bir sıktı ki tırnakları elime geçti sandım.

Oğlan bahçeye doğru yürürken bizim kapıdan geçtiğimizi görmedi bile.

Öteki kapıdan caddeye çıktık. Bloğu dolanarak garaja vardık. Sammy henüz nöbeti devralmıştı. Bizi görünce elini salladı. Lily'yi önden itip garaja soktuktan sonra kapıyı kapadım.

Sammy gülmesi mi gülmemesi mi gerektiğine karar veremiyordu. Sonra vazgeçip ciddi bir ifadeyle:

— İşler kızıştı galiba, Mayk? dedi.

— Hem de nasıl. Neden sordun?

— Bir sürü adam senin yeni arabanı sordu. Çocuklardan biri arabanın gözetlendiğini söyledi.

— Duydum.

— Bob Gallie'nin başına gelenleri de duydun mu? Yüzü iyice ciddileşti.

— Hayır.

— Çok fena dövmüşler. Seninle bir iş yaptığı için.

— Çok kötü durumda mı?

— Hastanede. Her neyse, konuşmamış.

Alçak herifler her şeyi biliyorlardı. Bilmediklerini de hemen öğreniyorlar ve kan akıtmaya başlıyorlardı. Örgüt. Sendika. Mafya. Üzerine giydiği demir yelek öyle kalındı ki hiçbir şey işlemiyordu. Size söyledikleri gibi hareket etmek zorundaydınız ya da nalları dikmek. Bu ikisinin ortasında bir şey olamazdı. Yalnızca bir tek sonuç vardı. Yavaş ya da çabuk olabilirdi, ama sonuç aynıydı. Sizi temizlerlerdi.

— Ona bakacağım. Bunu ona benim için söyle. Şimdi nasıl?

— Daha iyi. Eskisi gibi olamaz, ama iyileşecek.

— Sen ne düşünüyorsun, Sammy?

— Çirkef bunlar. 32'lik tabancamı aldım. Bütün gece elimde olacak. Belki de her zaman.

— Bana bir araba verebilir misin?

— Benimkini al. Benden isteyeceğini tahmin ederek onu hazırlamıştım.

Kapıya doğru eliyle bir işaret yaptı. Pencerenin perdesini indirdi ve arkamızdan geldi. Garajın kapısını açtı. Biz arabaya binince mutsuz bir şekilde sırıttı. Sonra yine kapıyı kapadı. Lily'ye caddeyi iyice gözden geçirene dek yere yatmasını söyledim. Birkaç tek yönlü yola saptıktan sonra bir yerde park edip arkadan gelen ışık var mı diye bekledim. Sonra yine gaza basıp trafiğe daldım.

— Nereye gidiyoruz Mayk, dedi Lily.

— Şimdi görürsün.

— Mayk... lütfen, ben çok korkuyorum.

Dudaklarının titrediği sesinden belli oluyordu. Elle-

rini birbirine geçirmiş vücudunun titremesine engel olmak için kendini sıkıyordu.

— Affedersin yavrum, dedim. Sen de benim kadar bu işin içindesin. Şimdi gidip bir kadının beni neden fena halde görmek istediğini öğreneceğiz. Orada oturmaktan başka yapacak bir şeyin yok. Ama bu arada ziyaretçinin adını düşünmeye çalışırsan çok iyi olur. Berga ile ne konuştuğunuzu gözden geçir ve en ufak ayrıntıyı bile hatırlamaya çalış. Ziyaretçinin adını istiyorum.

İleriye doğru bakıyordu. Yüzü sakindi. Başını salladı.

— Pekâlâ Mayk... Çalışacağım.

Oraya vardığımızda iki kişi işaretle bizi durdurdu. Biri arabada oturuyordu. İkincisi de kapıda duruyordu. Bütün polislerde olan soğuk bir bakışla beni süzdü ve ne diyeceğimi bekledi.

— Ben Mayk Hammer'im. Bu işte Yüzbaşı Chambers ile birlikte çalışıyoruz. Çevreye bir göz atmak istedim. Kimi görmem lazım?

Yüzündeki soğukluk dağıldı.

— Sizden daha önce söz ettiler. Yüzbaşı izin verdi mi?

— Henüz değil. Onu ararsanız izni verecektir.

— Öyleyse mesele yok. Hiçbir şeye dokunmayın, o kadar.

— İçerde kimse var mı?

— Hayır.

— Peki. İşim uzun sürmez.

Alt kattaki odaları dolaştım, sigaramı bitirip üst kata çıktım. Geniş hol, yatak odaları, bir çalışma odası, bir küçük müzik odası ve güney tarafında minyatür bir lobi. Hepsi aynı şekilde döşenmişti. İçlerinde yalnızca birinin kokusu hayat doluydu. Bu ancak Michael Friday'in odası olabilirdi ve lambayı yakınca haklı olduğumu gördüm.

Oraya buraya savrulmuş eşyalardan sahibinin geri dönmek üzere çıktığı anlaşılıyordu. Kremler, parfümler, tuvalet masasında ağzı açık toka kutuları öylece duruyor-

du. Yatak genişti ve yastığın üzerinde kocaman bir sarışın bebek vardı. Tuvalet masasında birkaç erkeğin resmi ve Michael'in kolej yıllarından kalma resimleri vardı. Dağınıktı ama zevkliydi her şey.

Bir işaret daha, profesyonel bir işaret. Kül tablasında bir puro izmariti. Çorapları çekmeceye bastırarak sokulmuştu. Yatağın kenarına oturup bir sigara yaktım. Yarısına geldiğimde komodinin üzerindeki kül tablasını uzanıp aldım. Tabla yuvarlak olduğu halde, tablanın altındaki toz tabakası orada bir kutu varmış gibi iz bırakmıştı. Lekeyi parmağımla ölçtüm. Dört parmak eni, iki misli de boyu vardı.

Birkaç ayrıntı daha vardı. Bir kutunun çevresindeki kâğıt açılarak oraya atılmıştı. Sigaramı söndürüp aşağıya indim.

Kapıdaki polis:

— Bir şeyler buldunuz mu? dedi.

— Önemli bir şey yok. Evde bir kasa bulabildiniz mi?

— Üç tane bulduk. Bir tanesi yukarda ikisi alt kattaydı. Ama işe yarar bir şey yoktu içlerinde. Kendiniz bir bakın, Evello'nun çalışma odasında iki tane var.

Gerçekten çalışma odasında iki kasa vardı. Biri çerçeveli bir New York Limanı haritasının arkasındaki duvara gömülüydü. Fakat öteki pencerelerden birinin altına ustaca gizlenmişti. Evello, içeri giren birinin kolayca duvardaki kasayı bulacağını ve ikinci bir kasa aramayacağını hesap ederek yaptırmıştı bunu. Şifresi epey eskimişti. Kapısını açtım, çakmağımı içine tutup gezdirdim. Aynı kutunun izi orada da vardı.

Direksiyonun başına geçip kafama takılan şeyleri düşünmeye başladım. Lily koluma girip bekledi.

— Acaba Pat onu buldu mu? diye mırıldandım.

— Neyi?

— Michael Friday kardeşinin kasasından bir şey aldı, ama onu polise vermeye cesaret edemedi.

— Mayk...

— Bırak da anlatayım kızım. Dinlemek zorunda de-

ğilsin. Örgüt sıkıntılıydı. Evello başa geçmek istiyordu. Bunun için en baştakinin ortadan kalkması gerekiyordu. Böyle bir örgütte canınız istediği gibi davranamazsınız. Evello ne yapacağını çok iyi biliyordu. Yerine göz diktiği şefine karşı kullanabileceği şeyi bulmak epey zamanını aldı.

Yeniden düşündüm. Evet, böyleydi.

— Carl planını uygulamaya başladığında şefe epey yakındı. Ama şef de bunu duymuştu. Carl'ın elindeki kozu almak için evine geldi, ama yerinde yeller esiyordu. Onu kızkardeşinin aldığını anladı ve peşine düştü. Friday'i yakalayıp temizledi.

Marşa basıp arabayı çalıştırdım. Manhattan'ın parlak ışıklarına doğru yöneldim. Caddelerdeki ışıkları izleyerek birkaç blok ilerdeki antiseptik kokulu binaya geldim.

Saat biri geçiyordu, ama hâlâ cesetler taşınıyordu buraya.

Morgdaki gece nöbetçisi beni bürosuna çağırdı, kahve içip içmeyeceğimi sordu. Başımı salladım.

— Kokuyu biraz olsun uzaklaştırıyor, dedi. Sizin için ne yapabilirim?

— Burada bir ceset vardı. Berga Torn adında bir kızın.

— Hâlâ burada.

— Otopsi yapıldı mı?

— Hayır. En azından ben duymadım. Böyle durumlarda yapılmaz genellikle.

— Ben yaptırmak istiyorum. Telefonu kullanabilir miyim?

— Kullanın.

Merkezi aradım. Pat yoktu. Bu kez evini aradım. Orada da yoktu. Gittiği birkaç yere daha telefon ettim. Ama hiç kimse onu görmemişti. Saatime baktım. Bir çeyrek daha geçmişti. Otopsi izni almak için ne yapmam gerektiğini düşünerek kendi kendime küfür edip dururken kapı açıldı. İçeri göbekli ufak tefek bir adam girip elin-

deki çantayı masaya koydu.

— Merhaba Mayk, burada ne arıyorsun? Yani, yine ne arıyorsun?

— Bir cesede mide otopsisi yapılmasını istiyorum. Şimdi. Yapabilir misin?

Önce karşı çıkar gibi oldu, sonra vazgeçti. Omuzlarını dikleştirdi, gözlerinde heyecanlı bir bakışla bana baktı ve başını salladı.

— Berga Torn, dedim doktora. Gidip görelim.

Doktor otopsiyi hızla, işi hiç uzatmadan yaptı. Berga'yı en son önüme çıktığı zamanki haliyle hatırlıyorum. Şifre çözülmüştü: "Erkeğin kalbine giden yol... midesinden geçer."

Şimdi doktorun ne yaptığını biliyordum.

Neyi bulduğunu da.

Bana vermeden önce temizledi. Sırrın anahtarı gerçekten bir anahtardı. Elimdeki eski ve yıpranmış anahtara bakıp duruyordum. Kilidi neredeydi acaba? Doktor:

— Oldu mu? diye sordu.

— Teşekkürler.

— Bunun için söylemedim.

— Biliyorum... yalnız nerenin anahtarı olduğunu Tanrı bilir. Daha anlaşılır bir şey olduğunu sanmıştım.

Hayal kırıklığımı görünce doktor elini uzattı. Anahtarı ona verdim. Işığa tuttu iki tarafını da inceledi. Birkaç saniye bir tarafı üzerinde durdu. Sonra başıyla işaret ederek beni çağırdı. Bir dolaptan bir şişe çıkardı ve içindeki asit gibi maddeyi bir bardağa boşalttı. Anahtarı içine attı. Yırmi saniye bir çubukla karıştırdı. Anahtarın üzerindeki tüm kirler çözüldü şimdi pırıl pırıl parlayan yeni bir anahtar olmuştu. Yıkayıp baktığında üzerindeki ince yazılar okunabiliyordu: Atletizm kulübü 529. Sevinçten kolunu öyle bir sıktım ki, bana sırıttı.

— Dinle dedim. Şimdi hemen Yüzbaşı Chambers'i ara, aradığım şeyi bulduğumu ve peşine gittiğimi söyle. Kaybedecek vaktim yok.

— O bilmiyor mu?

— Bilmiyor. Bu anahtarı almak üzere hemen büroma gelsin, o kadar. Bir gün sana polise ne büyük hizmette bulunduğunu anlatırım.

Doktorun gözlerindeki heyecan daha da arttı. İmkânsız bir şeyi başarmış gibi dimdik duruyordu. Resmi rapor tutmak için masaya gittiğinde çıkmak üzereydim. Beni durdurup sohbet etmek istedi fakat çok acelem olduğu için arkama bile bakmadım.

Merdivenleri koşarak inmemden Lily aradığımı bulduğumu anladı, kapıyı açarak sordu:

— Mayk?

— Şimdi hemen hemen sorunun cevabını biliyorum, kızım. Anahtarı ona gösterdim.

— İşte büyük koz. Şu metal parçasına iyi bak, insanlar bunun için öldürülürken o bir kızın midesinde duruyordu. Pazarlığın anahtarı bu, hayatımdaki ilk büyük pazarlığın. Bu anahtarın asıl sahibini ve kilidin arkasında ne olduğunu biliyorum.

Sanki söylediğim bu sözler bir fırtınanın başlamasına neden olan formüldü. Birden şimşek çaktı ve korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Lily kasıldı. Gözlerini sımsıkı kapadı.

— Sakin ol, dedim.

— İmkânsız... Gök gürültüsünden nefret ederim.

Havadaki nem kokusu ve serin rüzgârı hissedebiliyordunuz. Lily yine titredi başını yakasının içine gömdü.

— Camı kapat Mayk, dedi.

Kapadım, arabayı çalıştırdım. Doğuya dönüp trafiğe girdim. Şehrin sesi biraz yavaşlıyordu artık. Caddelerde son kalan birkaç kişi koşuşuyor, taksiler gezinenleri alıyordu.

İlk iri yağmur damlaları ön cama çarpmaya başladı. Silecekleri çalıştırdım. Zaman sürekli akıyordu. Dakikalarla yarış. Daha hızlı ya da daha yavaş gitmezler, ama sizi hep yenerler. Sağa saptım. Dokuzuncu Cadde'de ışıkları kontrol ederek gri tuğlalı binaya geldim. Kapıda "Şehir Atletizm Kulübü" yazılıydı.

Kapının önünde motoru durdurup indim.

Resepsiyondaki çocuk onu rahatsız eden herkese nefretle bakan uykulu gözlü, uzun boylu biriydi. Beni görünce kılını bile kımıldatmadı.

Tek soru sordu:

— Üye misiniz?

— Hayır ama...

— Öyleyse burası kapalı. Yürü.

Para çantamı çıkarıp masaya koydum.

— Yürü, dedi.

Çantamı yerine koydum. Uzanıp herifi sandalyesiyle birlikte itiverdim. Kaldırıp bir de midesine geçirdim.

— Bir dahaki sefere nazik ol, dedim.

— Sersem seni.

— Kes sesini. Bu anahtar ne içindir?

— Emanet odasının.

— 529 kiminmiş bak.

Midesini ovuşturarak bir defter çıkardı.

— Raymond'un. On yıllık üye.

— Hadi gidelim.

— Sen delisin. Burayı bırakamam. Ben...

— Yürü gidiyoruz.

Pis polisler dediğini işittim, aldırmadım. Ortalık dezenfektan kokuyordu. Havuzu ve makine dairesini geçip dolapların bulunduğu bir yere geldik.

Dolapların hepsinin üzerinde kilit takmak için delikler vardı. Raymond'unki görülecek gibiydi. Kocaman bronz bir kilit takmıştı, odanın öbür ucundan görülüyordu. Anahtarı kilide sokup çevirdim ve kilit açıldı.

Ölüm, cinayet ve kötülük kokan dört milyonluk teneke dipte duruyordu. Koyu yeşile boyanmıştı ve kapakları mühürlüydü. Çok kurnazca düşünülerek her ikisine de karbondioksit tüpüne bağlı birer kauçuk top bağlanmıştı. Gerçi kauçuk durmaktan çürümeye yüz tutmuştu ama bu bir şey değiştirmiyordu. Yapacağınız iş bu tenekeleri limanda denize atmak ve bir süre sonra ağzı açılan tüpten çıkan gazla kauçuk topların şişmesini beklemekti.

Sonra nasılsa ikisi de su yüzüne çıkacak ve biri onları alana dek yüzecekti.

Cedric meselesinin çözümü de oradaydı. Raymond un gemi satılırken eşyasını geri aldığını anlatan bir yazı ile ona iliştirilmiş bir fatura vardı. Faturada herbiri 12.50 dolardan iki duvar vantilatörü gösterilmişti.

Yanımdaki sabırsızlanmaya başlamıştı. Pat bunları görmeliydi. Malı buradan alıp daha emin bir yere götüremezdim. Federal Büro'nun elemanları da görmek isteyecekti. Elimdeki tek kozu kaybetmeyi göze alamazdım. En azından şimdi.

Kapıyı kapayıp kilitledim. Burada yıllardır bekliyordu... Bir iki saat daha bekleyebilirdi. Ama artık pazarlık için söyleyecek sözüm vardı. Malı artık tarif edebilirdim ve gerçekten elimde olduğunu anlarlardı.

Nöbetçi beni izleyerek yukarı çıktı ve masasına oturdu.

— Benim yüzümü iyi tanı oğlum, dedim. İyice bak ve aklında tut. Polis dışında, benden başkası gelip de bu dolap hakkında soru sorarsa ve sen de onlara tek kelime söylersen suratını dağılmış bil. Onların ne yapacakları önemli değil, ben sana ondan daha beterini yaparım,onun için çeneni tut.

Kapıya doğru yürürken durdum.

— Bir dahaki sefere nazik ol, dedim.

Saatime baktım. Üçü beş geçiyordu. Yağmur sağanak halinde caddeye çarpıyordu. Lily'e seslenerek kapıyı açmasını söyledim. Koşup arabaya atlarken Lily kapıdan giren soğuk havayla ürperdi. Yüzü biraz daha sakindi.

Dörde çeyrek kala korkunç yağmurun altında apartmanımın önündeydik. Sokağın iki başında devriye arabası ve evin önünde iki sivil polis bekliyordu. Bizi görünce, onları atlattığımızı anlayıp çılgına döndüler, biri küfürü bastı ve başını salladı.

Onlara soru sorma fırsatı vermedim.

— Burada sizi beklettiğim için özür dilerim arkadaş, dedim. Biz işimizi böyle görmek zorundayız. Her an bi-

rilerine hesap verirsek iş yapamayız. Bütün gece Yüzbaşı Chambers'i aradım bulamadım. Bana yardım etmek istiyorsanız onu buluverin.

Lily'i gösterdim.

— Bu Lily Carver'dir. Benim kadar onun da başı belada. Pat'a verilecek bir haberim var ve çok önemlidir. Bu arada ona bir şey olursa Pat sizin derilerinizi yüzebilir. Biriniz onu alıp yukarı çıkarın.

— Johnston götürür.

— İyi. Sen de Pat'ı arar mısın?

— Yüzbaşıyı nasıl olsa buluruz.

Lily'yi apartmana soktum. Onun polisle birlikte asansöre doğru yürüdüğünü gördüğüm zaman omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi oldu.

— Önemli bir şey mi buldun, Hammer?

Polis bana dikkatle bakıyordu.

— Evet. Neredeyse işi bitiriyorum.

— Bu işin sonu gelmez ahbap. Bu örgüt ülkenin her yerine yayılmış. Sabah gazetelerini görünce şaşıracaksın.

— Öyle mi?

— Çok hoş. Seçmenler listeyi görünce deliye dönecekler. Bu şehir ilk kez böyle bir temizlik görüyor. Bu gece bizimkilerden bile dört kişiyi tutukladık.

Yumruklarını sıktı.

— Onlarla birlikte çalışıyorlarmış.

— Küçük adamlar, dedim. Burunlarından fitil fitil gelecek şimdi. Çark doğrulardan yana dönüyor. Ölümü göze alıp onların üzerine yürüyorlar. Ufak adamlar yaptıklarını ödeyecekler.

— Büyükler de öyle... Evello öldü.

— Evet. Üvey kız kardeşiyle ilgili bir şeyler bulabildiler mi?

— Buradan çıktıktan sonrası bilinmiyor. Herkes bunu araştırıyor.

Holün ucundan baktım.

— Onu da bulacaklar. Er veya geç.

Michael Friday ve ıslak güzel dudakları. Doya doya öpemediğim ihtiraslı ağzı. Her zaman gülmeye hazır, sevimli Michael Friday. Kirli işlere bulaşmaktan bıkıp benim yanımda yer alan Michael Friday. Bana, kasanın anahtarından çok daha önemli bir şey getirirken yakalanmıştı. Kirli işler hep de burnunun dibinde olmuştu. Birlikte gezdiği insanları iyi tanımalıydı. Çok zekiydiler ve hızlı çalışırlardı. Peşinde olduklarını anlamalıydı. Bir yığın polisin arasından onu kaçırmışlardı. Belki de peşinde olduklarını biliyordu ve onları atlatacağını sanmıştı. Kendini onlar kadar zeki sanmıştı. Tıpkı Berga gibi.

Michael de son anda bir şey yapmıştı. Kutuya boş bir mektup bırakarak bana söyleyebileceğini söylemişti. Zarfın üzerinde bir isim vardı: William Mist. Ama bu bana yeterliydi.

Yeterli değil fazlaydı bile. Günlerdir aradığım ve bir türlü parmak basamadığım çözüm buradaydı işte.

Apartmana geldiğimde içeri girmek için zile falan basmadım. Kapının camını kırarak elimi uzatıp açtım. Holü hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Daha önce gördüğüm kapının önüne gelince zili çaldım.

Billy Mist belki birini bekliyordu, ama bu ben değildim. Ceketinden başka her şeyini giymişti. Omuz kayışlarına asılı bir tabanca taşıyordu. Kapıyı ona doğru hızla ittim. Geri geri giderken elini tabancasına attı. Ona fırsat vermeden suratının ortasına bir yumruk indirip ağzını burnunu dağıttım. Yerdeyken yine tabancasına davranınca eline bir tekme savurdum. Tabanca masanın altına fırladı. Yakasına yapışıp kaldırdım ve kaburgalarına öyle bir yumruk indirdim ki, attığı çığlık bile boğazına düğümlenip kaldı. İkinciye gerek kalmamıştı. Billy Mist ölmüştü.

Valizi karıştırırken kapıda sesler duydum. Polis olamazlardı. Benim içerde olduğumu bildikleri için girmeye çalışıyorlardı. Onları hiç kimse durduramazdı.

Berga'ya nasıl aptallık yaptığını söyleyeli ne kadar zaman olmuştu?

Şimdi aynı şeyi ben yapmıştım. Sammy bana söylemişti. Beni bekliyorlardı. Kendi arabamı bırakıp başka bir arabayı aldığımı da biliyorlardı. Yani kendi ayağımla tuzağa düşmüştüm.

Kapıya yüklendiler, kapıda çatlaklar görünüyordu. Devrilmiş olan koltuğun yanına gidip Billy'nin silahını aldım. Emniyeti açtım. Aslında onlar da biraz aptaldı. Benim temiz gezdiğimi biliyorlardı, ama Billy'nin silahı olduğunu unutmuşlardı. Namluyu kapıya çevirip bel hizasına beş el ateş ettim. Kapının ardında korkunç çığlıklar koptu. Bunlara, binanın içinden gelen başka bağırışlar da eklendi.

Bu çığlıklar onları durdurmadı. Kapı yine çatırdadı ve bel vermeye başladı. Dönerek banyoya koştum. İçeri girip banyonun sürgüsünü sürdüm. Bu sürgü en çok bir, iki dakika dayanırdı. Vakit kaybetmeden banyonun penceresini açtım. Dışarda bina boyunca uzayıp giden çıkıntılı kenarı inceledim.

Ayağımı pencerenin eşiğine dayayıp çıkmaya çalışırken kolum raftaki bir şişeye çarptı. Düzinelerle şişe. Hasta bir adamın cennetiydi burası. Şişelerin hepsi yere düşüp kırılmıştı, bir tanesi dışında. Ayakta kalan tek şişeyi alıp baktım. Sonra bir küfür savurarak şişeyi cebime attım.

Dışardaki kapı kırılmak üzereydi. Pencereye tırmandım. Ayak uçlarımla kat arasındaki çıkıntıya basarak eğildim. Ellerimi duvara yapıştırarak ilerledim. Yandaki binanın birleştiği yerde tutunacak bir yer bulup dama tırmanmaya başladım.

Bu kez yağmur işime yarıyordu. Çıkardığım sesleri bastırıyor, el ve ayak izlerini yıkayıp siliyordu. Dama tırmandığımda sırılsıklam olmuştum. İçimdeki ateşi söndürebilmek için damın üzerine uzandım. Aşağıda, caddedeki koşuşmalara metelik verdiğim bile yoktu. Biraz kendime gelince damın öbür ucuna yürüdüm. Yangın merdivenine atlayıp sessizce aşağıya indim.

XIII. BÖLÜM

Büro karanlıktı. Kapının camında açtığım delikten içeri sular sızıyordu, küçük cam parçaları üzerime sıçramıştı. Masada kimse yoktu. Ne o güzel gülücük, ne de cesaret verici sözler. Nereye bakacağımı biliyordum. Dosya çekmecesini çektim. Bir kibrit yakıp aradığım kartı buldum. Kartı yerine koyup odaları dolaşmaya başladım.

Bekleme salonundaki kapı üst kata çıkan bir merdivene açılıyordu. Kalın halılarla kaplı merdivenin üzerinde ayak sesleri kayboluyordu. Yukarda bir kapı daha vardı. Bu, bir dairenin kapısıydı. Ayakkabılarımı çıkardım, cebimdeki bozuk paraları da yere koydum. Odalardan birinde ışık yanıyordu.

İçlerinde yalnızca biri kilitliydi, ama bu benim için önemli değildi. İçeri girdim, kapıyı yavaşça kapadım ve çakmağımı yaktım.

Üzerinde deli gömleğiyle bir sandalyeye bağlıydı. Ağzında bir bant vardı. Ayrıca ona bir şeyler yedirmek ya da ne söylediğini duymak amacıyla bantı açtıkları için yanaklarının kenarında kırmızı izler kalmıştı. Solgun yüzünde korku dolu bir ifade vardı, ama gözleri parlıyordu. Çakmağın ışığında önce beni göremedi ve nefret dolu bir bakışla baktı.

"Merhaba Velda" dedim ve gözlerindeki nefret sona erdi. Çakmağı yüzüme yaklaştırırana dek gözlerine inanamadı, sonra gözleri yaşlarla doldu. İpleri çözdüm, gömleği çıkardım ve onu kucağıma aldım. Bedeni acıdan ve

heyecandan titriyordu. Başını bana yaslamıştı. Gözyaşları yüzümü ıslatıyordu. Ona sarıldım, okşadım, fısıldayarak güzel şeyler söyledim. Artık korkmamasını hatırlattım. Dudaklarını bulup uzun uzun öptüm. Bana hiçbir şey söylemeden sarılması çok şeyi ifade ediyordu.

Sonunda:

— Bir şeyin yok ya? diyebildim.

— Bu akşam beni öldüreceklerdi.

— Senin yerine başka biri ölecek.

— Şimdi mi?

— Ama sen göremeyeceksin, çünkü burada olmayacaksın. Cebimdeki anahtarı bulup eline sıkıştırdım. Para cüzdanımı da verdim ve kapıya doğru götürdüm. Bir taksi tut ve yanına bir polis al. Bulabilirsen Pat'ı bul. Anahtarın üzerinde bir adres var. Gidip kilitli dolapta ne varsa alın. Bütün bunları yapabilir misin?

— Ben yapamaz mıyım?..

— Bir polis al yanına dedim. Herifler her şeyi biliyorlar. Artık kaybedecek zamanımız yok... daha da önemlisi artık sana bir şey olmasını istemiyorum. Yarın konuşuruz.

— Yarın Mayk.

Başımla onaylayıp kapıyı açtım. Merdivenlerden inene dek onu izledim. Bu kez altından ışık sızan kapıya doğru yürüdüm.

İterek açtım ve kapının kenarına yaslandım. Masanın başında oturup yazı yazan kır saçlı adam hızla başını kaldırdı.

— Sanırım Doktor Soberin ile tanışma zevkine eriyorum?

İlk andaki şaşkınlığından yararlanıp, elini çekmeceye atana dek odayı yarılamıştım bile. Elindeki şeyi kaldıramadan bileğine yapıştım. Elinden tabancasını almadım. Bileğini ve parmaklarını öyle bir büktüm ki, parmakları çatırdayarak kırıldı. Bağırmaya çalışınca ağzının ortasına bir dirsek indirdim. Kırılan dişleri koluma girdi. Ağzı kan içinde kaldı. Onu itip kafasına tabancasının kabza-

sını indirdim.

— Aradığımı buldum, dedim. En tepedeki adamı.

Dr. Soberin bir şey söylemek için ağzını açınca başımı salladım.

— Artık ölü sayılırsınız, bayım. Şu andan sonra ölüsünüz. Sizi bulmak epey zamanımı aldı, ama değmezmiş.

Kendi kendime güldüm.

— Anlaşılan bu işler için fazla genç değilim artık. Eskisi kadar hızlı değilim. Bir zamanlar işin içine girer girmez hemen çözerdim... Her şeyin bir püf noktası vardır, doktor. Bu olayda püf noktası sekreterinizin Berga Torn için tuttuğu kartın alt köşesindeydi. Sekreteriniz ona kendisini kimin gönderdiğini sormuş, Berga da William Mist cevabını vermiş ve kartı imzalamıştı. Böyle saygıdeğer bir kadının kirli işlerinizi bilmesini göze alamazdınız, Mist' in adının böyle işlere karışmasını istemediğini de biliyordunuz. Herhangi bir soruşturmada ortaya çıkacağı için o ismi kartın üzerinden kazıdınız ve yerine Wieton yazdınız. Dikkatle bakılmayınca kesinlikle görülemezdi.

Soberin'in yüzü sapsarı kesildi. Elini ağzına götürmüş kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Ama bunu yaptıkça daha çok kanıyordu. Kırık parmaklarıyla kolunun ucundaki elinin garip bir görünüşü vardı. Garip ve acı veren.

— Berga'nın bildiği sırrı öğrenebilmek için çok şeyi göze aldınız. Hastane numarası çok zekiceydi. Kaçışı ve ondan sonra Berga'ya yaptıklarınız da öyle. Planlarınızı bozduğum için üzgünüm. Arabamı parçalamamalıydınız.

Yüzünde çocukça bir ifade belirdi.

— Ama... size yeni bir tane... vermiştik...

— Evet, dinamitli bir araba.

Kendini sıkmasa ağlayacaktı. Sandalyesinde oturmuş yavaşça inliyor. Olup bitene inanamıyor gibiydi.

— Bu kez, işi sizin yönteminizle bitireceğim. Sizin korktuğunuz tek adam bendim, çünkü sizin emir verdiklerinizle aynı düzeydeydim. Sizinle konuşacağım. Daha sonra birkaç ayrıntıyı hallederim. Daha sonra polise açık-

lamada bulunurum. Belki sonradan bu işi yaptığım için bana epey kızacaklar, ama umurumda değil doktor. Dediğim gibi bu meslekte artık yıllandım. Artık hiçbir şey umurumda değil.

Soberin koltuğunda gayet sakin oturuyordu. Bu sükûneti ilk kez kendisini hedef alan korkunun getirdiği bir şeydi.

"Doktor" dedim ve bana baktı. Hayır bana değil, tabancaya baktı. Tabanca namlusunun ucundaki kocaman siyah deliğe baktı.

O namluya bakarken oradan ne çıktığını gösterdim.

Doktor Soberin'in bir tek gözü kalmıştı. Cesede doğru yürüyüp telefonu kaldırdım. Merkez'i arayıp Pat'ı sordum. Hâlâ dışardaydı. Öteki bölüme bağlattım ve aradığım adam "merhaba" dedi. Ölü bulunan sarışının kimliğini sordum, beklememi söyledi.

Bir dakika sonra telefonu yine eline aldı.

— Sanırım buldum. Boğularak öldürülmüş. Yaşı takriben...

— Ayrıntıları geç. Yalnızca adını ver.

— Tabii. Lily Carver. Parmak izleri henüz Washington'dan geldi. Çalıştığı fabrikadan alınmış.

— Teşekkürler, dedim. Telefonu kapatıp evimin numarasını çevirmeye başladım.

— Zahmet etme Mayk, dedi. Ben buradayım.

Ve oydu.

Saçları platin gibi beyaz güzel Lily. Kırmızı biçimli dudaklarında zarif bir gülüş vardı. Ama bu kez farklı bir gülüştü bu. İnce beyaz naylon bir elbisenin altında şehvetli vücudu kıpırdıyordu. Tuvalet ispirtosunun kokusunu yanında getiren güzelim Lily. İspirtoyu vücuduna öyle bir sürmüştü ki elbise ıslanıp vücuduna yapışmıştı. Vücudunun bütün kıvrımları ve hatları ıslak kumaşın altından görünüyordu.

Dolabımdan aldığı 45'likle şehvetli Lily karşımdaydı.

— Beni unuttun, Mayk.

— Neredeyse unutuyordum, değil mi?

Şimdi gözlerinde nefretle dolu soğuk bir bakış vardı. Masanın arkasındaki tek göze baktıkça büyüyen bir nefret.

— Bunu yapmamalıydın, Mayk.

— Öyle mi?

— O beni tanıyan tek adamdı. Dudaklarındaki tebessüm silindi.

— Onu seviyordum. Beni tanıyordu ama hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Onu seviyordum... Sefil!

Kelimeler dişleri arasından ıslık gibi çıktı.

Bana ilk kez tabancayı doğrulttuğu zamanki gibi ona baktım.

— Tabii. Onu öyle çok seviyordun ki, Lily Carver'i öldürüp yerine geçtin. Onu öyle seviyordun ki, Berga Torn'un ölmesi için plan hazırladın ve Velda'yı öldürtmene ramak kaldı. Onu öyle seviyordun ki, onun tek sevdiği şeyin para ve güç olduğunu göremiyordun. Sen ise elinde bir oyuncaktın... Sen onun planlarına tam uyuyordun. Önce şans yardım etti, sonra zekân. Velda ayrıldıktan sonra Al'a yetiştin, ama Velda'yı da yakalayacak zamanın oldu. Bu arada Al'ın neden öldüğünü biliyor musun? Arkadaşı Billy Mist'e iğneleri o verirdi. Sen Billy'ye telefon edip Velda'nın sandığı gibi bir kız olmayıp Al ile kırıştırdığını söyleyince Billy bunun altında kalmadı. Gidip oyun arkadaşını temize havale etti. Çok iyi dostların varmış.

— Kapa çeneni!

— Sen kapa çeneni. Baştan beri bana yapıştın. Bir keresinde heriflerin beni temizlediklerini sanarak evden kaçtın. Ama onlara "Yolun Sonu" numarasını yaptığımı anlayınca yine geri döndün. Burnumun dibinden, yapacağım işi Billy'e haber verdin. Beş dakika gecikseydim Billy voltasını almış olacaktı. Ne oyundu ama! Sana evimin arka kapısından nasıl kaçılacağını bile gösterdim. Onun için şimdi buradasın. Şimdi ne olacak? Yine eski kimliğine mi döneceksin? Yağma yok. Sen de bu örgü-

tün bir parçasısın ve onunla birlikte öleceksin. Beni enayi yerine koydun, ama hepsi bitti. Bu bana çevirdiğin ilk tabanca değil kızım. İlkinde oyundu, ama ben inanmıştım.Onu yine elinden alacağım. Beni ne zannediyorsun?

Sanki yüzüne tokat vurmuşum gibi yüzü birden değişti. Yüzüne o yabancı ifade yine geldi.

— Sen tehlikeli bir adamsın, Mayk.

Sonra yüzünde bir kımıldama oldu ve benden daha atak davrandı. Tabanca ateş kustu ve sol yanımı delip geçen kurşunun etkisiyle yerimde fırıldak gibi döndüm. Kusmak istiyordum, ama ona bile gücüm yoktu.

Gözlerim bir an açılır gibi oldu, dirseğime dayanarak doğruldum. Sonum gelmişti ve hiçbir şey yapamıyordum.

Lily yine gülümsedi ve 45'liğin namlusunu mideme dayadı. Uzansam alabileceğimi bilerek bir kahkaha attı... Ağzım kıpkırmızıydı. Bir sigara istedim. Düşündüğüm tek şey buydu. Az sonra ölmek üzere olan biri bunu isterdi herhalde. Parmaklarımla bir sigara çıkarıp ağzıma götürdüm. Onu dudaklarımın arasında hissetmiyordum bile.

— Onu öldürmemeliydin, dedi yine Lily.

Çakmağa uzandım. Artık fazla vaktim kalmamıştı. Bir kurşun daha. Ondan sonra işim bitecekti.

— Mayk...

Gözlerimi açtım. Yine o alkol kokusu. Çok keskin ama yine de hoş!

— Bir ara seni sevdiğimi sandım. Onu sevdiğimden de fazla. Ama sevmemiştim Mayk. O beni olduğum gibi kabul etmişti. Soberin bana hayat veren adamdı. Şey... olduktan sonra. Doktorumdu. Ben de onun hastasıydım. Onu sevdim. Sen benden iğrenebilirdin. Gözlerindeki ifadeyi görür gibi oluyorum Mayk. Benden tiksinirdin... Soberin de tehlikeliydi, Mayk... Ama senin gibi değildi. Sen ondan da kötüsün. Sen tehlikelisin ama benden iğrenebilirdin. Bana bak Mayk. Beni şimdi öpmek ister misin? Daha önce istemiştin. Şimdi yine istiyor musun? Ben de

istemiştim... bunu biliyordun değil mi?Bana dokunacaksın diye korkmuştum o zaman. Beni öpmek istemiştin... öyleyse şimdi öp.

Parmakları vücudundan aşağıya kayıp elbisesinden kemerini çekip attı. Elleriyle elbiseyi yavaş yavaş açtı... ben vücudunun ne halde olduğunu görene dek. Bu kez eskisinden daha çok kusmak hissi belirmişti içimde. Ağzımdan kan gelene dek kusmak istiyordum.

Korkunç bir insan karikatüründen farksızdı. Vücudunda cilt diye bir şey yoktu. Dizlerinden boynuna dek bütün vücudu kıvrım kıvrım mor bir et tabakasıyla kaplıydı. İnsan görünce bakmamak için gözlerini kapardı.

Ağzımdaki sigara neredeyse düşecekti. Çakmak elimde sallanıyordu, ama zorla açabildim.

— Bir yangında oldu Mayk. Nasıl güzel miyim böyle?

Güldü. Bu bir deli gülüşüydü. Diz çöküp eğilirken tabancanın namlusunu belime yaklaştırdı.

— Şimdi öleceksin... ama önce öp beni. Öp beni... öldüresiye.

Gülüşü değişmemişti. Üzerine eğilmeden çakmağı yaktım ve bir saniye sonra Lily korkunç bir çığlık kopardı. Yerde alevler içinde kıvranıyordu. Alkolün mavi alevi platin saçlarını bir anda kömüre çevirmişti. Alevler yaraları eritiyor, yiyor, acılar içinde kıvranıyordu.

Görmemek için başımı çevirdim. Kapı kapalıydı, ama oraya gidecek kadar gücüm vardı.

12. kitap

ŞANGHAY EKSPRESİ

上海特快列车

Çin'e Rusça ve paten bildiği için gönderildiğini sanan SAS, Pekin'e indiğinde sadece soğuğu düşünüyordu. Kendini KGB, Japon ve Çin ajanlarının acımasızca birbirine girdiği bir ölüm dövüşünün ortasında bulduğunda iş işten geçmişti.

GAZETECİNİZDEN İSTEYİNİZ!

Bendeniz özel dedektif Mayk Hammer kulunuz. Nerede bir bela var, gelir hep beni bulur...
O gece ıssız bir yolda gazı köklemiş gidiyorum. Birden ,şans bu ya, önüme nefis bir sarışın atlıyor. Küfürün bini bir para durup arabaya alıyorum. Trençkotunun önünü açıyor, aptallaşıyorum. Kız çırılçıplak. Cennette miyim diye soracağım, soramıyorum...

Çünkü, yüz metre ilerde yol siyah bir araba tarafından kesilmiş...

200 LİRA